

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဥဩလေးရဲ့

နွေဦးကဗျာ

အမည်

လှိုင်လှိုင်ဝင်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၅၃၀၅၁၂
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၈၃၀၅၁၂
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂၊ ဩဂုတ်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအာဖ်ဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၃၀၀ ကျပ်
- အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးမေ

၀၉၅-၈၃

ဥဩလေးရဲ့နေ့ဦးကဗျာ / ကြယ်စင်မှူးမေ ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၃၁၄ စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ဥဩလေးရဲ့နေ့ဦးကဗျာ

အချစ်ဟာ.....

သစ်ပင်တစ်ပင် ဆိုရင်ပေါ့...

ဥဩလေးအတွက် နားရီရာ

ကန္တာရလွင်ပြင်ထဲက

ကိုယ်ဟာ ငွေဦးကဗျာ...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

"ဒီနေ့ ဘယ်လောက်ဖိုး ရောင်းခဲ့ရသလဲ"

"ရှစ်"

"ပြန်! . . ."

"အား . . ."

ရွှေတံဆိပ်ဆု ရထားသည့်မြန်မာ့ဆိုင်းပညာရှင်တွေထက်
ပင် လက်သံပြောင်သည့် လက်ပြန်ရိုက်ချက်က ပြင်းလှသဖြင့်
ဥဩဆိုသည့်မိန်းကလေးငယ်မှာ ယိုင်ထွက်သွားရ၏။

ရှစ် . . . ဆိုသည့်စကားသံပင် မဆုံးလိုက်။ ဘုရားပေါ်
မှာ ပြေးလွှားပြီး ပန်းရောင်းနေရသည့် စပယ်ပန်းသည်လေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝင်ငွေသည် ရှစ်ထောင်မဖြစ်နိုင်။ ရှစ်ရာဆိုသည်အဖြေ။ သည်တော့ ဥဩ၏ပါးတစ်ဖက်ကို စတေးလိုက်ရသည်။

ဥဩချိုဆိုသည့် ဥဩရဲ့ဘဝက မဝရေစာ၊ မသထာရေစာ၊ စားပြီး အရက်သမားဦးလေး၏အိမ်မှာ ကပ်နေရသူပါ။

ဦးလေးက အရက်သောက်ဖို့မှလွှဲပြီး ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စား။ အလုပ်လည်းမလုပ်။ ဥဩကို တူမလို အသိအမှတ်မပြုရုံမက၊ သူ့မိန်းမ သူ့သားသမီးသုံးယောက်တို့ကိုပင် ခေါင်းထဲမထည့်။

သည်တော့ ဥဩဘဝက အဒေါ်ဖြစ်သူ ခိုင်းသမျှလုပ်ရင်း နိပ်စက်သမျှခံ၊ ကျွေးမှုစားရရှာသည်မှာ သုံးနှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။

ဥဩ၏ဖခင်မှာ သူမငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီး မိခင်က ဥဩအတွက် မျက်နှာမငယ်ရအောင် ရှာဖွေရဆောင်းပေးခဲ့ပေမယ့် အမေဆုံးခါနီးမှာ ရွှေထည်ပစ္စည်းများနှင့် အိမ်ခြံတို့ကို အစ်ကိုရဲ့လက်သို့ သမီးနှင့်တကွ အားကိုးတကြီးထိုးအပ်ခဲ့လေရာ...

ဥဩမှာ ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးကို လွမ်းဆွတ်တသရင်း လောကဓရဲဘုံမှာ ကျင်လည်နေရပါတော့သည်။ ဦးလေး၏

နီး ဒေါ်ချိုချိုမြ နိပ်စက်သမျှခံနေရသည်မှာ သူမအတွက် ဝဋ်ကြွေးသဖွယ်။

မေမေထားခဲ့သည့်ပစ္စည်းများအားလုံး သုံးနှစ်အတွင်း ကုန်အောင် သုံးဖြုန်းပစ်ခဲ့ကြပြီး ယခုကျ ဥဩကိုပဲ တစောင်းစောင်း တမဲမဲ။

“အဖြစ်ကိုမရှိဘူး။ နင့်အသက်အရွယ်လောက်ဆို သူများတွေမှာ ငွေကောင်းကောင်းရှာတတ်နေပြီ။ နင်လည်း အလကားပဲ။ နင့်ဦးလေးလို ဆန်ကုန်မြေလေးမ။ ငိုမနေနဲ့... မသာအိမ်မဟုတ်ဘူး... ထမ်း”

ဥဩမှာ တိုင်ကိုဖို့ပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက် မျက်ရည်ကျနေရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်ရပြန်သည်။ အဒေါ်မျက်နှာက ခက်ထန်လွန်းသဖြင့် ဘီလူးသရဲစီးနေသည့်နယ်။

တစ်လောကလုံးကို မကျေနပ်နေသမျှ ဒေါ်ချိုချိုမြ၏ ပစ္စည်းမဲ့ဒေါသတွေက ဥဩ၏ခေါင်းပေါ်သို့ ပုံကျနေတော့သည်။

ဒေါ်ချိုချိုမြ၏မျက်စေ့ထဲမှာ အညာသူပေမယ့် ဖြူစင်သောအသား၊ ဝင်းပသောကျက်သရေနှင့် ဥဩ၏ရုပ်သွင်ကလေးက မလိုမုန်းထားစရာ။ မရှူစိမ့်စရာ။

ဥဩ၏ မျက်လုံးလှလှလေးတွေ၊ နှာတံကော့လေးနှင့်

နှုတ်ခမ်းပုံဆန်း၊ မျက်နှာကျ ချစ်စရာလေးတွေဟာ မြင်ရတဲ့သူ အပေါင်းအတွက် သနားကြင်နာစရာဖြစ်နေပေမယ့် အကြင်နာ တရားမရှိသည့် ဒေါ်ချိုချိုအတွက်တော့ မျက်စိစပါးမွှေးစူးစရာ။
ဘယ်ဘဝက အမှန်းရစေက်တွေပါလိမ့်။

“ပြောစမ်း!... နင် ပိုက်ဆံလေး ရှစ်ရာပဲရအောင် ပန်း မရောင်းဘဲ တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှာအလေလိုက်နေသလဲ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဘုရားမှာက ဥဩလို ပဲ ပန်းရောင်းတဲ့သူတွေက ခြေချင်းလိမ်နေတာ”

“ဘယ်လောက်လိမ်လိမ်၊ နင့်ကိုက ညံ့တာ၊ အလကား ဘဝင်မြင့်နေတဲ့မိန်းမ။ နင့်ကိုယ်နင် မင်းကတော်များ မှတ်နေ သလား။ ဒီလိုပဲ အတင်းရောင်းပေါ့။ ခုတော့ ယိုးဒယားဟန်နဲ့ မလှုပ်တလှုပ်လုပ်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပန်းရောင်းရတော့မလဲ။ ကဲ၊ ဒီငွေရှစ်ရာနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ထမင်းစားလို့ရမလဲ။ လူတွေက တစ်ပြုံကြီး၊ နင့်ဦးလေးကလည်း သောက်ဖို့ပဲသိတယ်”

ဥဩမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...

“ဥဩလည်း တတ်နိုင်သလောက် ရှာတာပဲ ဒေါ်လေး ရယ်”

“ဘာ... ဘာပြောတယ် မိဥဩ၊ နင် ငါ့အကြောင်း

သိတယ်နော်။ ခွက်ဆွဲပြီး မတောင်းချင်ရင် နေ့တွက်ကိုက်အောင် ပိုက်ဆံရှာပေါ့။ ဘာလဲ၊ နင်က ငါ့ကိုစိန်ခေါ်တာလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ဥဩ နောက်နေ့တွေ ကျရင် ကြိုးစားပြီး ငွေရှာပါမယ်”

“မလိုချင်ဘူး၊ လောလောဆယ် ထမင်းငတ်မှာက ပို အရေးကြီးတယ်။ ကဲ၊ ပန်းမရောင်းချင်တဲ့မိန်းမ၊ နင်နဲ့တန်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေတော့”

“ရှင်!”

ပြောပြီး ဒေါ်ချိုချိုက ရေချိုးသည့်ဒန်ဖလားအခုတ်ကို ဥဩရှေ့သို့ ပစ်ချလိုက်ရာ ဥဩမျက်နှာလေး ဖြူဖွေးသွားတော့ ၏။

ရက်စက်လိုက်တာ ဒေါ်လေးရယ်။ ရှေးရှေးက စူစကာ ပုဏ္ဏားထက် ဆိုးယုတ်လှပါလား။

“သွား... ဘုရားစောင်းတန်းမှာ ပိုက်ဆံသွားတောင်း နှင့်ရုပ်နဲ့ဆို အစ်ကိုကာလသားတွေက သနားပြီး ထည့်ကြမှာပဲ။ အဲဒီအလုပ်ထက်လွယ်တာ မရှိတော့ဘူး”

ဥဩမသိဘဲ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကူးနေပြီး ဒေါ်လေးဟာ သူမကို လူရာမဝင်၊ လူထဲမဝင်နိုင်အောင် ဆွဲချ

နေပေပြီ။

“ဟင့်အင်း၊ ဥဩ ဒါတော့မလုပ်ပါရစေနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ ဥဩကို သနားပါ၊ စာနာပါနော်”

“မလိုချင်ဘူး၊ သွား... ပိုက်ဆံမရရင် ပြန်မလာနဲ့”

သူမတို့နှစ်ယောက် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေနှင့်၊ ဒေါ်ချိုချိုမြက အတင်းတွန်းလွှတ်၊ ဥဩက ပေကပ်နေစဉ်၊ အိမ်ရှေ့ရောက်လာသူက ဝါဆို။ ဥဩရဲ့သူငယ်ချင်း၊ အိမ်နီးချင်း၊ အိတ်တစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းထားပြီး ဝါဆိုရုပ်က တင်းမာနေခဲ့၏။

ထုံးစံအတိုင်း ဒီမိန်းမကြီး ဥဩကိုအနိုင်ကျင့်နေမှာပေါ့။

ဥဩ၊ ဝါဆိုကို အားကိုးတကြီးကြည့်မိတော့ အညာသားလူချောလေးတစ်ယောက်ကို မြင်နေရ၏။ ရှည်သောအရပ်၊ မျက်ခုံး မျက်လုံးထင်းထင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေက ပြေပြေပြစ်ပြစ်။

“ဥဩကိုတောင်းခိုင်းတဲ့အထိ ခိုင်းတာတော့ ဒေါ်လေးလွန်နေပြီ။ ဒေါ်လေး သားချင်းသမီးချင်း မစာနာဘူး။ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ကိုယ်တောင်းခိုင်းပါလားဗျာ။ သုံးယောက်တောင်ရှိတာပဲ။ တစ်ယောက် တစ်ထောင်ရတယ်ထား၊ သုံးယောက်ဆို သုံးထောင်တောင်ရမှာ”

ဒေါ်ချိုချိုမြကြီး ကိုယ့်ဘက်ထိတော့ မချီအောင် နာလေ

ပြီ။ အိမ်ပေါ်မှာ သုံးယောက်တန်းစီပြီး ထိုင်နေကြသည့် ကိုယ့်သားသမီးတွေကိုကြည့်ရင်း ဒေါသတွေနှင့် ဆွေ့ဆွေ့ခနဲ။

“ဟင်! နင်၊ နင်... စော်ကားလှချည်လား၊ ငါ့သားသမီးတွေက ရှာကျွေးမယ့်မိဘတွေ ရှိသေးတယ်ဟဲ့။ နင့်ဟာမလို မိမရှိမရှိ ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်မဟုတ်သေးဘူး”

“အဲဒီတစ်ကောင်ကြွက်မရဲ့ပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျား ချဲ့ရွေးရှားလို့ ကုန်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

ဒေါ်ချိုချိုမြကြီး ဘီလူးစီးသလို ဝုန်းခိုင်းကြလေပြီ။ ဝါဆိုကို တွေ့ရာနှင့်ကောက်ပေါက်သည်မှာ အနာပေါ်တုတ်ကျလို့ပါပဲ။

“ဟင်! ဝါဆို၊ အဲဒါ နင်နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ။ နင့်မယားမို့ နင်က နာသလား၊ သွား... နင် ငါ့အိမ်ရိပ်ကို ဘယ်တော့မှ မနင်းနဲ့”

“ခင်ဗျားအိမ်ရိပ် နင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ ဥဩရဲ့အိမ်ခင်ဗျားသာ မတရား မောင်ပိုင်စီးထားတာ”

ဝါဆိုနှင့်ဒေါ်ချိုချိုမြ၏ ပဋိပက္ခက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖြစ်လာသဖြင့် ဥဩ၊ ဝါဆိုကို ရိုခိုဦးချနှင့် နင်ရတော့သည်။

“သွားပါတော့ ဝါဆိုရယ်၊ ငါ့ဒုက္ခနဲ့ငါ ရှိပါစေတော့နင်... ပြန်”

“အောင်မယ်! ဒါဆို နင်က သူ့ခိုင်းတာ လုပ်မလို့လား”

ဥဩ မျက်ရည်တွေနှင့် ငြိမ်သက်သွားလေတော့၊ ဝါဆို သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ပြီး ဒေါ်ချိုချို မြလက်ထဲသို့ ဆောင့်ထည့်လိုက်သည်။

“ရော့၊ ဥဩကို မတောင်းခိုင်းနဲ့တော့။ သူ့ကိုခိုင်းမယ် စိတ်ကူးရင် ကိုယ့်သားသမီးတွေနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လိုက်။ လူဆိုတာ နိုင်တိုင်း မဖိနှိပ်ရဘူးဗျ။ လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်တတ်တယ်”

“အောင်မယ်... ခွေးကောင် သေနာကျ”

ဒေါ်ချိုချိုမကြီး ပိုက်ဆံယူပြီး ဆန်ဝယ်ဖို့ထွက်သွားတော့မှ ဝါဆို၊ ဥဩရှေ့မှ ဒန်ခွက်စုတ်ကို အားပါးတရ ခြေထောက်နှင့် လွှဲကန်ပစ်လိုက်၏။

“တောက်! တော်တော်လူစိတ်မရှိတဲ့ မိန်းမကြီး”

“ဝါဆိုရယ်၊ နင် ငါ့အတွက်နဲ့ မရှိခဲ့ရုံမပိုက်ဆံလေးတွေ ကုန်ပြန်ပြီနော်။ နင့်ကို ငါအားနာလိုက်တာ။ ဘိန်းစားချင်း တစ်မူးပိုရှုရသလို ဖြစ်နေရပြီ”

ဥဩရဲ့အပြာကြောင့် ဝါဆို ပြုံးသွားရသည်။

“ငါက နင့်ထက်တော့ သာပါတယ်ဟ၊ ငါက ဓာတ်ပုံ

ဆရာလေ။ အဆင်ပြေတဲ့နေ့ဆို သောင်းကိုးထောင်မြတ်တယ်။

မပြေလည်း လေးငါးထောင်တော့ မြတ်ပါတယ်”

“အရေးထဲ နင့်က ကပ်ကြွားနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်က တစ်နေ့မှ ရှစ်ရာ တစ်ထောင်ရဖို့ မနည်းရှာနေရတာ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့ခုလို နင့်ကိုကူညီရတာ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်”

“အေးပါဟယ်... ငါလည်း တစ်နေ့တော့ ပြန်ဆပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမှာပါ”

“ဆပ်ရင်လည်း တစ်နှစ်ကို အတိုးတစ်ရာနဲ့ ငါးနှစ်ဆပ်”

“ဟယ်... ဝါဆိုနော်”

အရင်း တစ်ထောင်၊ အတိုး ငါးရာဆိုတော့ ဝါဆိုက သူမကို တစ်ထောင့်ငါးရာ ဆပ်ခိုင်းတာပေါ့။ ဥဩမျက်နှာမှာ ရှက်သွေးလေးတွေနှင့် နီရဲလာစဉ်၊ ဝါဆိုက သူမကို ရွှေစည်းခုံဘုရားဘက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“မနက်ဖြန် အလုပ်ရှိတယ်ဟ၊ ဧရာဝတီတိုင်းဘက်က လာတဲ့ဘုရားဖူးအဖွဲ့ကို ငါ ဓာတ်ပုံလည်းရိုက်၊ ဂိုက်လည်း လုပ်ပေးရမယ်။ လူတွေက များလွန်းတော့ နောက်ထပ် ဂိုက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာခဲ့ပါတဲ့။ အဲဒါ နင်လုပ်မလား”

၁၆ နွဲ့ ကြယ်စင်မျှလေ

“ဟာ! လုပ်မှာပေါ့၊ ငါ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စပယ်ပန်း အပြိုင်အဆိုင်ရောင်းရတာ မောလှပါပြီ။ တစ်ခါတစ်လေလည်း စတိုင်ကျကျနဲ့ ဂိုက်လုပ်လိုက်ချင်ပါတယ်”

“အေး... သူတို့က တစ်နေ့ ငါးထောင်ပေးမှာဆိုတော့ နင့်ဒေါ်လေးအတွက် အိုကေသွားတာပေါ့”

ဒေါ်လေးဆိုလို့ မျက်နှာလေး ညှိသွားသည့်ဥသရဲ ကရုဏာသက်စဖွယ် မျက်နှာလေးကို ဝါဆို သနားကြင်နာစွာ ငေးကြည့်မိပါ၏။

ဥသရယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ နင့်အတွက် အရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ပြောင်းလဲနေတာ နင်ကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူးနော်။

အခန်း (၂)

ဘုရားဖူးခရီးသည်များကို နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး ဝါဆိုက ယောက်ျားလေးတွေများသည့်အဖွဲ့ကို တာဝန်ယူ၏။ ဥသအား မိန်းကလေးများသည့်အဖွဲ့ကို တာဝန်ပေးထားသည်။

အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပို့ ယောက်ျားလေးများက ဥသကို ကွက်ကြည်ကွက်ကြည် ထို့အတူ မိန်းကလေးအဖွဲ့ကလည်း ဝါဆိုကို သဘောတကျ။

“ဂိုက်ချင်း လဲချင်လိုက်တာ၊ ဒါမှ စိုပြည် လန်းဆန်းသွားမှာ”

“အညာသူလေးကလည်း လှတယ်နော်”

“အညာသားလေးက ပိုချောပါတယ်ကွ”

“ပုဂံသူနဲ့ ဧရာဝတီသား၊ ပုဂံသားနဲ့ ဧရာဝတီသူ.. ဖူးစာ ဆုံသွားအောင် မြားနတ်မောင် ကယ်မ.. ပါ”

“မိုးနတ်မင်းကြီး မ..လည်း ရပါတယ်ကွာ”

“ရရင် ငါတို့တော့ ဧရာဝတီပဲ ခေါ်သွားမယ်ကွာ။ ပုဂံက လှပပေမယ့် ခြောက်သွေ့တယ်။ အစာရေစာ အသားငါးရှားတယ်”

“စိတ်ကူးတွေ ယဉ်မနေနဲ့ ကိုယ့်လူတို့။ ဘုရားပဲ ဖူးကြပါ။ လိပ်ကလေးတွေ ချမ်းသာပေးခဲ့ကြပါ”

လူငယ်တွေ များသည်မို့ ခပ်နောက်နောက်စကားတွေ က မကြားတကြား။ ဝါဆိုနှင့်ဥဩကတော့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်အောင်ပဲ ထမ်းဆောင်နေကြသည်။

သူတို့ပုဂံမှာတော့ ကလေးကအစ၊ ဘုရားသမိုင်းအတော်များများကို သိထားကြတာ များသည်။ တစ်ဆင့်စကား၊ တစ်ဆင့်နား။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် သိလာခဲ့ကြသည့် မိရိုးဖလာပုံပြင်တွေ လို။

ဝါဆိုမှာ အလုပ်နှစ်ခု။ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သူများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရင်း ဘုရားသမိုင်းတွေလည်း ရှင်းပြရ၏။

ပထမ စွယ်တော်လေးဆူနှင့် ပုဂံဘုရားများကို အဆင်ပြေပြေဖူးနိုင်ရေးအတွက် ကားများ ငှားရသည်။ နောက် အစဉ်လိုက် ဘုရားလျှောက်ဖူးကြရင်း သူတို့နှစ်ယောက်က ရှင်းပြ။ ရွှေစည်းခုံစေတီ၊ တုရင်တောင်စွယ်တော်မြတ်နှင့် လောကနန္ဒာ၊ တန်ကြည့်တောင်စွယ်တော်တို့မှာ စွယ်တော်မြတ်များ ကိန်းဝပ်သည့် စွယ်တော်လေးဆူ၊ ဘုရားလေးဆူ။

တစ်နေ့တည်း ဖူးပြီး၊ တစ်ဆုတည်း တောင်း။ အလှူဒါနတူညီအောင် လှူ။ ဆုတောင်းပြည့်ပါသည်တဲ့။ ဘုရားဖူးလာသူတွေအားလုံး အားကြိုးမာန်တက်ပင် ဘုရားလေးဆူကို ဖူးလှူပြီး ဆုတွေတောင်းနေလိုက်ကြတာ အားရစရာ။

နောက် ဓမ္မရာဇာ၊ မြစေတီနှင့် ကန်တော့ပလ္လင်တို့ကို ဖူးကြသည်။ တန်ကြည့်တောင်စွယ်တော်မြတ်သို့ ဧရာဝတီမြစ်ကို ကူးပြီး ဖူးကြတော့ မြစ်ကမ်းပါးမှာ ဗူးဘုရားကိုပါ ထပ်တွေ့ကြရသည်။

အာနန္ဒာစေတီမှ ဘုရားရှင်လေးဆူနှင့် ကျွန်းတံခါးကြီးတွေရဲ့ဆန်းပြားမှုက ပုဂံသားတွေ မညံ့ခဲ့တာကိုဖော်ပြပြီး မနုဟာ ဘုရားကတော့ ကျဉ်းကျပ်သောခံစားမှုနှင့် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြဟန်ကို ဖူးရသည်။

‘ငါသည် သံသရာဝယ် ကျင်လည်သရွေ့ သူနိုင်မည်ကို မဖြစ်လို့’ဟူသည့် မနုဟာမင်း ဆုတောင်းကို သံဝေဂ ရှုကြစေ သည်။

တစ်နေ့ကုန် ဘုရားဖူးအဖွဲ့များနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ကုသိုလ် တွေ ဖြန့်ဝေနေရတော့ ဥဩ၊ ကိုယ့်ဘဝဆိုးဆိုးကိုပင် တဒတ်မေ့ နေရ၏။

နေညိုတော့မှ ဘုရားဖူးအဖွဲ့များနှင့် လမ်းခွဲကြပြီး ပိုက် ဆံငါးထောင်ပိုက်ကာ ဥဩပြန်ခဲ့တော့ ဝါဆိုက သူမဘေးမှာ။

“ဥဩ”

“ဟင်”

“နေ့တိုင်း ဒီနေ့လေးလိုဆို ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက် မလဲနော်။ နင် ပန်းလှရောင်းနေတာထက် ကောင်းတာပေါ့”

“အမယ်! အိပ်မိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ တွေက များပေမယ့် ဂိုက်လုပ်ချင်ကြတဲ့လူတွေကလည်း ရိုက် သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူးလေ။ အချိန်တန်တော့ ပန်းသည်ဟာ ပန်းပြန်ရောင်းရမှာပါ”

“အင်း၊ ငါလည်း နင့်ကို အများကြီးကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ အမေ့ဆေးဖိုးက အများကြီးကုန်တယ်လေ။ အမေ့

ခမျာ ငယ်ငယ်က စိတ်ပင်ပန်းလူပင်ပန်းခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တွေပေါ့လေ”

ဝါဆိုအသံက ညည်းညူသည့်အသံမဟုတ်ဘဲ မိခင် အတွက် သနားကြင်နာမဆုံးသည့်အသံ။ ဝါဆိုဟာ သားလိမ္မာ တစ်ယောက်ပါလေ။ မိခင်မုဆိုးမကြီးကို ရှာဖွေကျွေးမွေးပြီး ဆေး ပါ ကုသပေးနေသူ။

“ငါလည်း နင့်ကိုအရမ်းအားနာတာပဲဟာ။ ဒေါ်လေး ပြဿနာရှာတိုင်း နင်စိုက်ပေးခဲ့ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေ မနည်းဘူးနော်”

ဥဩက စိတ်မကောင်းဟန်နှင့်ပြောလျှင် ဝါဆိုက မျက် ခုံးရှုံ့ပြီး ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နင်က ငါ့ကိုအားနာတယ်ဆိုတော့ ဘာသဘောလဲ။ နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဒီစကားတွေပြောနေစရာလား။ နင်မဟုတ်တော့ ဘူးနော်”

“ဪ၊ ငါက အားနာတယ်ဆိုတာထက် နင့်အပေါ် ချူစား မြူစားသလိုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာ!”

ဝါဆိုအသံက ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ဥဩခမြာ တစ်ကိုယ် လုံးတုန်သွားရရှာပါ၏။ ဝါဆိုက လက်သီးဆုပ်ကြီးနှင့် ရှုပ်လှိုက်

တာလည်း လန့်စရာ။

“နင့်အတွေးတွေ စိမ်းကားပက်စက်လှသည်လား ဥဩ၊ နင်နဲ့ငါက အုပ်ဆိုကတည်းက တွဲလာခဲ့ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေ။ ငါ့သဘောဆို နင့်ကို ဒီထက်မကတောင် ကူညီလိုက်ချင်တယ်။ နင့်ကို နင့်ဒေါ်လေး၊ ဖိနိပ်ရက်စက်နေတာ မြင်ရတိုင်း ငါ နင့်ကို ဒီဘဝထဲက ဆွဲတင်ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ သိလား။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုယ် တိုင်လည်း ဘာမှအာမခံချက်မရှိသေးတဲ့ ဖွတ်ကြားတစ်ယောက် မို့ ငါ အံ့ကြိတ်ခံနေရတာ”

“ဟယ်... နင့်စကားကြီးကလည်း”

ငါဆို ကိုယ့်စကားကိုယ် အမြန်ဘရိတ်အုပ်ရင်း အိမ်သို့ မြန်မြန်ရောက်အောင် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လိုက်ရသည်။ ပုဂံ မြေပို့ ကြည့်လေရာရာမှာ သမိုင်းဝင်စေတီပုထိုး ဂူကျောင်းတွေ က လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။

ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောင်းမေ့ဖွယ်၊ ပြီးဘုရားရိပ်တရား ရိပ် ထနောင်းရိပ်မို့ ကန္တာရထဲက အိုအေစစ်လေးပါပဲ။ လေပြည် ညင်းလေး တသွေးသွေးနှင့်။

နှစ်ယောက်သား အိမ်နားသို့ မရောက်မီ ဝါဆိုက သူ့ ကင်မရာလေးနှင့် တစ်နေရာကို လှမ်းရိုက်လိုက်သည်။ ဥဩငှက်

ကလေးတစ်ကောင်နှင့် သစ်ကိုင်းလေးတစ်ကိုင်း။

“နင့်ပုံကြီးကလည်း လှလည်းမလှဘဲနဲ့၊ ငှက်ကလည်း မည်းမည်း၊ သစ်ကိုင်းကလည်း မွဲမွဲ”

“ငါ့အမိဟယ်နဲ့ငါလေ၊ ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ ဒီပုံလေးဟာ ဘယ်တော့မှမမေ့နိုင်တဲ့သင်္ကေတပဲ”

“နင်တောင် တော်တော်အရူးထလာပြီနော်”

“ပြောပေါ့ဟာ၊ နင်ကတော့ ဘာခံစားချက်မှမရှိတဲ့သူ ပဲ”

“ဟင်းနော်၊ သူငယ်ချင်းချင်း ပဟေဠိငှက်မနေနဲ့၊ အမြန် သွားကြစို့၊ တော်ကြာ ငါ့ကို ဒေါ်လေး သတ်နေဦးမယ်”

“နင့်ဝံ့ကြွေးကလည်း ကြီးလိုက်တာ... မပူပါနဲ့လေ၊ တစ်နေ့ကျ ငါ ရွေးနှုတ် ကယ်တင်မှာပါ”

“အမယ်၊ ပြောပုံက တင်တင်စီးစီးနဲ့ သေမယ်”

ဥဩရဲ့မျက်စောင်းလေးများကို ခံယူရင်း ဝါဆို ပြုံးလိုက် တာ ကြည်နူး နှစ်သိမ့်သည့်အပြုံးတွေပါ။

အခန်း (၃)

“မောင်”

သူ့စာရေးစားပွဲရှေ့မှာ လာရပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်မို့ နွေဦးကိုကို၊ ရေးလက်စစာအုပ်ကို ဘောပင်ညှပ်ပြီး ပိတ်လိုက်ရ၏။ နောက် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အသံရှင်ကို ခပ်ထန်ထန်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ စာရေးနေလျှင် မည်သူမျှ လာရှုပ်တာမကြိုက်မုန်းသိလျက်နှင့် သည်မိန်းမ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ တကယ်ဆို သူနှင့် ကိုယ်ဟာ ဇနီးခင်ပွန်းဆိုပေမယ့် အမည်ခံသက်သက်တွေမဟုတ်ပါလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိဘတွေသဘောတူလွန်းလို့ ယူခဲ့ကြပေမယ့် သည်
မိန်းမရဲ့စရိုက်လက္ခဏာတွေကို သူ နည်းနည်းမှ ကြည့်လိုလက်ခံ
လို့မရ။

သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း။ သည်
တော့ ပဋိပက္ခအဆင့်ကိုကျော်ပြီး ဝိရောဓိသဘော ဆောင်နေကြ
သည့်သူတွေဆိုလျှင် ပိုပြီးမှန်ပါလိမ့်မည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မာလာဦးညဆိုတာ မရှိခဲ့။
လက်ထပ်ခဲ့တာ ခြောက်လကျော်ပေမယ့် အိပ်ကြတာ တစ်ခန်း
စီ။ သူလည်း သူလမ်း သူလျှောက်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်လမ်း
ကိုယ်လျှောက်။

ဟိုတုန်းကတည်းက တိမ်နွယ်ငြိမ်းဆိုသည့်မိန်းမဟာ
နိုက်ကလပ်တက်ပြီး ပွဲတကာမှာဝင်ဆန့် ပျော်မြူးတတ်သည့် ပိုး
ဖလံမတစ်ကောင်။ အထီးအမမခွဲခြားဘဲ ရောနှော ယှဉ်တွဲလုံး
ထွေးတတ်သည့် ခေတ်လွန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ ဒါကို သူ
မိဘနှစ်ပါးက ဘယ်လိုမျက်စိနှင့် ဘယ်လိုကြည့်ပြီး သူနှင့်အတင်း
အဓမ္မ လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်မသိ။

‘တိမ်ကလေးက ငယ်သေးလို့ပါသားရယ်။ တစ်ဦးတည်း
သောသမီး။ ကျိကျိထက်အောင်လည်း ချမ်းသာ၊ ရုပ်ကလည်း

အရမ်းချောတော့ အပေါင်းအသင်းများတာပါ။ ပင်ကိုဗီဇလေးက
မဆိုးပါဘူး။ သူ့ကိုကယ်တင်နိုင်မှာ သားပဲရှိတယ်လေ”

“သူ့မိဘနှစ်ပါးက မေမေတို့နဲ့ အရမ်းခင်မင်ခဲ့ကြတာ၊
သိပ်ပြီး စိတ်ကောင်းရှိကြပါတယ်ကွယ်။ အခုလည်း သူတို့သမီး
က သားမှသားဖြစ်နေတယ်တဲ့လေ။ သားကိုလက်ထပ်ခွင့်ရရင်
အားလုံး အနေအထိုင်ပြင်ဆင်ပျံ့မယ်တဲ့”

သည်လိုနှင့် မိဘနှစ်ပါး၏ အစီအမံကျော့ကွင်းတွေကို
ဘယ်လိုမှရှုန်းမရဘဲ သူ မိမိနိုင် ဘမနိုင် လူလွန်မတစ်ယောက်
ကို အဓမ္မလက်ထပ်ခဲ့ရပါသည်။

တိမ်နွယ်ငြိမ်းဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ချောချော၊ ဘယ်
လောက်ပဲ လှလှ၊ မီးတောက်မီးလျှံကြီးတစ်ခုလို့ပဲ သူမှတ်ယူမိ
သည်။ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ဌေးရောယှက်တင် ရင်းရင်းနှီး
နှီးနေတတ်သည့်စရိုက်ကိုလည်း သူ အလွန်ရှုံ့မှန်းသည်။

မိဘတွေကြောင့် သူ့ဘဝကို စတေးခဲ့ရသော်လည်း သူ
နွားအဖြစ်မခံနိုင်။ တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို သူ လုံးဝမယုံကြည်။ မသတိ။
သည်တော့ လက်ထပ်ကတည်းက အခန်းခွဲပြီး အိပ်ခဲ့တာ ယခု
ခြောက်လပြည့်သည်အထိ။

သူမကတော့ သူ့ကို အမျိုးမျိုးဖျားယောင်း စည်းရုံးနေ

တာပါပဲ။ အပြင်မှာတောင် မလုံခြုံဝတ်နေသည့်မိန်းမမို့ အိမ်ထဲ သူ့ရှေ့မှာ ဝတ်စားပြပုံက ပက်ပက်စက်စက်။

ယိုသူ မရှက်၊ မြင်သူ ရှက်ကြမှာပေမယ့် တိမ်နွယ်ငြိမ်း ကတော့ ကိုယ့်ဆင်ခြေနှင့်ကိုယ်။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားရှေ့မှာ ကိုယ်ဝတ်တာပဲ”

သည်နေ့လည်း သူမဝတ်ထားတာ ဘောင်းဘီတို တင် ဖုံးလေးနှင့် အပေါ်က ယောက်ျားလေးစွပ်ကျယ်ထက် ဆုံးမည့် စွပ်ကျယ်။ အသားဖြူဖွေးသည်မို့ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အသားစိုင့် အသားခဲတွေက မမြင်ဝံ့ မရှုဝံ့စရာ။

ဆံပင်ပုံလှလှလေးက ရွှေရောင်သွင်းထားသည်မို့ တဝင်း ဝင်း တလျှပ်လျှပ်။ ရက်ရက်စက်စက်လှပေမယ့် သည်လိုပုံစံကို နွေဦးကိုကို ရွံပါသည်။

သူက တိုင်းသိပြည်သိ တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်သည့် စာ ရေးဆရာ။ သူ့ဇနီးက ဒီလောက် ယဉ်ကျေးမှုမဲ့ ဟိရိသြတ္တပွဲတွေ မဲ့နေတော့...

နွေဦးကိုကို၊ တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို ခပ်မာမာမေးလိုက်၏။

“ဘာလာရှုပ်တာလဲ၊ ပြော”

“ဪ... မောင်ကလည်း ငြိမ်း မေးထားတာလေ။ ရှမ်း

ပြည်နယ်ဘက်ကို ခရီးထွက်ရအောင်ပါဆို။ ပင်းတယတို့ အောင် ပန်း၊ တောင်ကြီး၊ နောက် ကျွင်းတုံ၊ ရွှေလီတွေပါ သွားကြမယ် လေ။ ငြိမ်းရဲ့မိတ်ဆွေတွေလည်း လိုက်မှာ။ ကားနှစ်စီးသွားမှာ မောင်ရဲ့။ အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းမှာပဲ။ မောင်လည်း ကုန်ကြမ်းတွေ ရတာပေါ့”

“မလိုဘူး၊ အဲဒီလိုရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး လုံးလားထွေးလား တွေ မြင်လည်းမမြင်ချင်ဘူး၊ ကြိုက်လည်းမကြိုက်ဘူး”

“မောင်ကလည်း သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဆိုတာ အကောင်း ဆုံး အဖြူစင်ဆုံး သံယောဇဉ်ကြီးတွေပါ”

“ကဲ... ဒေါ်တိမ်နွယ်ငြိမ်း၊ ငါ့မလိုက်ဘူးလို့ပြောပြီးပြီ။ ငါ့ မှာ အချိန်မရှိဘူး။ ဒီစာအုပ်ကို တစ်ပတ်အတွင်း လက်စသတ်ရ ဦးမယ်။ မင်းဘာသာ သွားချင်တဲ့နေရာ၊ သွား၊ နေချင်သလို၊ နေ၊ ငါ့ကိုလာပြီး အဖော်မစပ်နဲ့။ အပြီးပြတ်အောင် လာမလုပ်နဲ့”

သူ ခင်တင်းတင်းပြောချပေမယ့် တိမ်နွယ်ငြိမ်းက လက် မလျှော့။ နွေဦးကိုကို ထိုင်နေသည့်ကုလားတိုင်လက်ဘန်းပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲ ဝင်ထိုင်ပြီး သူ့ကိုအတင်းဖက်လာလေရာ...

“တိမ်နွယ်၊ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်တာ မကြိုက်ပါဘူးလို့ ဘယ် နခါ ပြောရမလဲ။ မင်းလုပ်ချင်တဲ့ကောင်ကို သွားလုပ်။ ထွေ! အရှက်

မရှိ"

သည်တစ်ခါတော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဒေါသထွက်ရလေ၏။
ကိုယ်ကတော့ ချစ်လွန်းလို့ မရမက၊ ပူဆာပြီး လက်ထပ်ထားလိုက်
ရတာ။ သူက ကိုယ့်ကို ရွံသလေး ရှာသလေးနဲ့။

ယောက်ျားတရုန်းရုန်းနဲ့ နေသတဲ့။ အဲဒါ ဟိုအချင်က
ပါ။ အဲ အခုကျတော့လည်း သူက ကိုယ့်ကိုရမစိုက်တော့၊ ဂရု
စိုက်တဲ့သူတွေဆီ ပါသွားမိတာပေါ့။

တိမ်နွယ်ငြိမ်းဆိုတာ ပိုးဖလံလို မီးပုံရှိမှ ပျော်မွေ့တတ်
တဲ့သတ္တဝါပဲဟာ။ နိုင်ငံခြားမှာ သုံးနှစ် ပညာသွားသင်ရင်း အတတ်
မျိုးပါ စုံနေသည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ သူမက ကိုယ့်ကိုယ်
ကို သိပ်တန်ဖိုးထားနေသည့် အပျိုစင်လေးလိုမဟုတ်တာ အသေ
အချာ။

သည်လိုစိုက်တွေ ကွာနေတော့ နွေဦးကိုကို သူမကို
ရွံရှာတော့မှာပေါ့။ သိနေပေမယ့် သူမ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။

"ရှင်ဟာလေ၊ နွေး... အဲ... ခွေးပဲ။ ကျောက်ခိုက်စောင့်
တဲ့ခွေး။ မိန်းမယူထားပြီး မတို့မထိဘဲ အလှကြည့်နေတဲ့သူ"

တိမ်နွယ်ငြိမ်းလိုမိန်းမမျိုးက သူ့ကို ပက်စက်စွာ ပြော
လာတော့ နွေဦးကိုကို၏နှလုံးသွေးတွေ ဟုန်းခနဲဆူပွက်သွားရ

၏။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ကျဉ်းမြောင်းသွားရာမှ ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ
ကြည့်ပစ်လိုက်တော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း လန့်ပြီး နောက်သို့တစ်လှမ်း
ဆုတ်၏။

နွေဦးကိုကို သူမကို တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ ပြောချပစ်
လိုက်သည်။

"ငါ့မိဘတွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ မင်းလိုမိန်းမပျက်သာသာ
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူမိတာ။ ငါ့ကို အထပ်ထပ်စော်ကားနေ
ရင်တော့ မင်းနဲ့ငါ လမ်းခွဲရလိမ့်မယ်"

တိမ်နွယ်ငြိမ်း ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွား၏။ သူ အဆမတန်
နှစ်သက်လို့ မရရအောင် ယူထားရသည့်ယောက်ျားမဟုတ်လား။
သူမကို မတူမတန်သလို ရွံရှာသလိုနှင့် ဆက်ဆံသောကြောင့်
ဒေါသတွေထွက်ရပေမယ့် မောင့်ကို သူမ မစွန့်လွှတ်နိုင်။

နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီးမို့ သူ့ဝင်ငွေကလည်း မသေး
ပါ။ တိမ်နွယ်ငြိမ်းဟာ ငွေမက်လို့မဟုတ်ပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ မောင်
သူမကို ချစ်လာနိုးဖြင့် မျှော်လင့်စောင့်စားချင်ပါသေးသည်။

အဲ... ကိုယ်ကလည်း သူ့နှစ်သက်လာမည့် ဗိုင်းကောင်း
ကျောက်ဖိစံကို မဝင်နိုင်တာခက်သည်။ ဒီလိုပဲ သူ့ကွယ်ရာမှာ
ပိုးဖလံတစ်ကောင်လို ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေရာမှ ခြေကွဲသွားတာ

လည်း ရှိရဲ့။

တိမ်နွယ်ငြိမ်း မောင့်ကို ရှိခိုးဦးချ တောင်းပန်ပြန်သည်။
ကိုယ်မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘဲလေ။

“ဆောရီး မောင်ရယ်၊ ငြိမ်း မှားပါတယ်။ ကဲကဲ၊ မောင်
မလိုက်နိုင်လည်း နေပါတော့။ ငြိမ်းက မောင်နဲ့အတူ ခရီးသွား
ချင်မိလို့ ပူဆာမိတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ငါ မင်းနဲ့အတူ ဘယ်တုန်းက ခရီးထွက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။
မြေခွေးနဲ့ ခြင်္သေ့ ဘယ်လိုအတူခရီးသွားလို့ ဖြစ်မှာလဲ”

“မောင်ကတော့ တကယ်ပဲတယ်ကွာ။ ငြိမ်းကိုဆို ဘယ်
တော့မှ အကောင်းမမြင်ဘူး”

“မင်းကရော ဘယ်တုန်းက ကောင်းလို့လဲ။ လည်လွန်း
တဲ့ဘီး ချီးသင့်သတဲ့။ တော်ကြာ အပျော်လွန်ပြီး အေတွေ ဘီ
တွေ ကိုက်လာမှ ကယ်ပါယူပါအော်မနေနဲ့။ ငါ မင်းကိုမတို့မထိ
တာ အလှူကြည့်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အေ၊ ကူးနေမှာစိုးလို့”

သည်တစ်ခါတော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဆွေ့ဆွေ့ခွန်ပြန်ပါ
သည်။ အနာပေါ် တုတ်ကျသွားတာကိုး။

“ဟင်... ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! ပြောရက်လိုက်တာ၊
ငြိမ်းကိုများ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြောရက်လိုက်

တာ။ မောင့်မိဘတွေကို လှမ်းတိုင်မယ်၊ တိုင်မယ်၊ အဟင့်ဟင့်”

နွဲ့ဦးကိုကိုကတော့ အေးဆေးစွာပင်...

“ငါပြောတော့ မင်းနာသွားသလား။ မင်း နေပုံထိုင်ပုံ
ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ မင်းကိုယ်မင်း အမေရိကန်ရောက်နေ
တယ်များ မှတ်နေသလား။ နေ့ညမရွေး ပါတီပွဲတွေတက်၊ ဘီယာ
သောက်၊ နိုက်ကလပ်တက်၊ တွဲလိုက်တဲ့အပေါင်းအသင်းတွေက
လည်း မိန်းကလေးကနည်းနည်း၊ ယောက်ျားလေးက များများ၊
ဒီလိုစရိုက်ရှိနေမှတော့ မင်းဟာ အကောင်းပကတိ အပျိုစင်လေး
ဖြစ်နိုင်ပါဦးမလား”

“အဲဒါ ငြိမ်းကို မောင်ဂရုမစိုက်လို့ အရွံ့တိုက်နေတာ”

“ငါ့ကိုလွဲမချပါနဲ့၊ မင်း ဟိုတုန်းကတည်းက ဒီလိုပဲနေ
ခဲ့တာပါ။ ငါ ရွံရှာစက်ဆုပ်တာ ဆန်းသလား”

“ဟင်! ပြောရက်လိုက်တာ၊ ဒီမှာ စာရေးဆရာကြီးရဲ့။
ရှင်အသည်းနှလုံးက သံမဏိထက်တောင် မာကျောလှပါလား။
ကိုယ့်ကို ငဲ့လင့်စောင့်စားနေတဲ့ဇနီးမယားကိုတောင်မှ ရန်သူလို
သဘောထားတဲ့လူကြီးရဲ့”

“ဒါကိုသိလည်း ငါ့ကိုကွာပေးလေ”

“မကွာဘူး။ ရှင်ကိုဘယ်တော့မှ ကွာမပေးဘူး။ ရှင်ငြိ

မြမှတ်ထား။ ခုချိန်ကစပြီး ရှင်လည်းကြိုက်တာလုပ်၊ ကြိုက်သလို
နေ၊ ကျွန်မလည်း ကြိုက်သလိုနေမယ်၊ ကြိုက်သလို သွားမယ်”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း သူ့စာဖတ်ခန်း စာရေးခန်းထဲမှ ခြေဆောင့်
ပြီး ထွက်သွားတော့ သူလှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“အေး၊ မင်းလည်း ခရီးထွက်၊ ငါလည်း ခရီးထွက်စရာ
ရှိတယ်”

ဒီလိုကျတော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း သူ့အနားသို့ ချာနေပြန်
ရောက်လာရသည်။ သူမက ကိုယ့်ခင်ပွန်း စာရေးဆရာကြီးကို
ဘယ်လိုမှစိတ်မချဘူးလေ။

နွေဦးကိုဆိုတာ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာတစ်ယောက်
ဖြစ်နေသည့်အပြင် ရုပ်ကလည်း စတိုင်မိုက်သလားမမေးနှင့်။

F4 ကားထဲမှ ဂူဂွန်မြီးလို ထောင်မောင်းသောအရပ်၊
မထီလေးစားရုပ်နှင့်။ ဒီလောက်ချောနေမှတော့ သူ ဘဝင်မြင့်
တော့မပေါ့။

“ရှင်က ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ဘာလဲ၊ ကုန်ကြမ်းရှာဆို
ပြီး ကောင်မတွေနဲ့ ကဲမလို့လား”

“လာပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်စိတ်နဲ့မနှိုင်းနဲ့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း။ ငါ့ရဲ့
သိက္ခာ သမာဓိကို လာပြီးမစော်ကားနဲ့။ အလကားရတဲ့မင်းကို

တောင် တစ်ချက်မှမကြည့်တာ။ ငါဟာ မင်းတွေ့ဖူးတဲ့ကောင်
တွေလို တဏှာရှုံးမဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုပြောကြတာပဲ၊ ပြီးမှ... ကဲပါ၊ ရှင် ဘယ်ကိုသွား
မှာလဲ။ ဘာလုပ်ရအောင်လဲ”

“ငါသွားမှာ ပုဂံကို၊ မင်းကိုပြောဖူးသားပဲ။ ဆင်းရဲချို့တဲ့
နေတဲ့ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲလေးကို သွားခေါ်မှာ”

“ဘာခုမှ အရေးကြီးနေတာလဲ”

“ဟ! အဝက သူ့မှာ မိဘတွေ ရှိသေးတယ်လေ။ ပြီးခဲ့
တဲ့လကမှ သူ့မိဘတွေ နှစ်ယောက်စလုံး မရှိတော့တဲ့အကြောင်း
ငါသတင်းကြားရတာ”

“ဒါဆိုလည်း သွားခေါ်ပါ။ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လူ
တောင်ရသေး”

“ငါ့ညီမကို မင်းခိုင်းစရာမလိုဘူး။ သူ့ကို ငါကျွေးထား
နိုင်တယ်”

“ကဲပါ၊ ရှင်ညီမကို ဒီကလည်း ဂရုစိုက်မှာပါ။ မြန်မြန်
တော့ ပြန်ခဲ့နော်”

“မင်းလည်း ခရီးသွားမှာပဲ။ ဘာကိစ္စ ငါ့ကိုကန့်သတ်
ချုပ်ချယ်နေတာလဲ။ ငါ အဆင်ပြေသလိုနေမှာပေါ့”

“ကဲ့၊ ငြိမ်း ဘာမှမပြောတော့ပါဘူးတဲ့ရှင်။ ဒါပေမဲ့ မောင့်ကိုစိတ်မချတာတော့အမှန်”

“မင်းကပဲ တစ်ပြန်ကြီး။ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ မူးယစ်သောက်စားနေလို့လား။ ဝေပူပူနေလို့လား”

နွေဦးကိုကို၊ မေးတော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဖြေစရာစကားမရှိ။ သူဟာ စင်းလုံးချောနီးပါး ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ သူမကသာ အစွန်းအထင်းတွေများတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ဖြူစင်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့မိန်းမ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်က ရုပ်လည်းအရမ်းချောပြီး နာမည်ကြီးစာရေးဆရာလည်း ဖြစ်နေတော့ ကောင်မလေးတွေက မိတ်ဆက်ကြ၊ လိုက်ရောကြ”

“တော်တော်... တိမ်နွယ်။ မင်း ‘ငါ့ပရိသတ်တွေကို မစော်ကားနဲ့။ ငါဒီလိုအောင်မြင်လာတာ ငါ့အိပ်မက်တွေ အကောင်အထည်ပေါ်လာတာ ပရိသတ်ကြီးရဲ့အားပေးမှုကြောင့်ပဲ။ ငါ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား... ပရိသတ်က အားပေးမြှောက်စားမှုမပြုရင် ဒီလိုဖြစ်မလာဘူး။ မင်း ငါ့ပရိသတ်ကို ဘယ်တော့မှ မပုတ်ခတ်ပါနဲ့။ နောက်တစ်ခါဆို ငါသည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း မောင့်ကို ပြာပြာသလဲနှင့်တောင်းပန်ရပြန်

သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ နာတာပေါ့လေ။ သူ့ပရိသတ်ကိုထိတော့ ဆတ်ဆတ်တုန်နေတာပဲ။ ငါ့ကိုကျ နီးမယားလိုတောင် သဘောမထားဘူး။

“ငြိမ်းတောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်။ နောက်မပြောတော့ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် စိတ်မချဘူးဆိုရင် မင်းသွားမယ့်ခရီးကိုဖျက်ပြီး ပုဂံကို လိုက်ခဲ့လို့ရတယ်”

ဒါကျတော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း ပြာပြာသလဲငြင်းပါသည်။ မောင့်နောက်လိုက်ပြီး သံမဏိစည်းမျှင်းနှင့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရမည့် အစား ကျော်နီတို့ မော်လီတို့နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး ဖြူးတူးချင်ပါသည်။

“မလိုက်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်။ ငြိမ်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စီစဉ်ပြီးလို့ပါ။ ပြီး မောင်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာလည်း စိုးပါတယ်”

မဲ့ပြီးနှင့် နွေဦးကိုကို ပခုံးတွန့်ကျန်ခဲ့တော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း မလုံမလဲဖြစ်ရသည်။ မောင် ငါ့အကြောင်းတွေ ခိုဝှံခိုလှုံများလာမ

အခန်း (၄)

လင့်ခရူဆာ ခဲရောင်ကားကြီးနှစ်စီးနှင့် တိမ်နွယ်ငြိမ်းတို့ အဖွဲ့က လူပေါင်းဆယ်ယောက်၊ အားလုံးပင် ပိုက်ဆံရှိကြသည့် ပကာသနလူတန်းစား လူ့မလိုင်တွေ၊ ငွေကိုရေလိုသုံးပြီး အပျော် အပါးဆိုသည့်တိမ်ညွန့်ကို တက်စားမည့်သူတွေချည်း။

တစ်နည်းအားဖြင့် အကျင့်စာနိတ္တတို့ သစ္စာတရားတို့ ဆိုတာ တန်ဖိုးမထား နည်းမလည်သည့်သူတွေ။

လူပေါင်းဆယ်ယောက်ထဲမှာ အမျိုးသမီးက ငါးယောက် အမျိုးသားက ငါးယောက်၊ ဒီအမျိုးသားငါးယောက်ထဲမှာ တိမ်နွယ်ငြိမ်းနှင့်ငြိစွန်းနေသည့် ကိုခန့်ဇော်လည်းပါသည်။ စုံတွဲငါးတွဲ။

ခန့်ဇော်ဆိုတာ နွေဦးကိုကိုလောက် မချောမွေ့ပေမယ့် သူလည်း စတိုင်မီနီနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်ပါပဲ။ စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်နေသည့်လူတစ်ယောက်။ ထိုသူက တောင်ပံကျိုးနေသည့်ဆက်ရက်မလေး တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို လက်သီးပေါ်တင်ပြီး ထားမတတ် ယုယလေတော့ မိန်းမကျမ်းကျေနသည့်လူရဲ့လက်ထဲမှာ တိမ်နွယ်ငြိမ်းတစ်ယောက် မလှုပ်သာမလွန်သာ။

မောင့်ကိုမပိုင်ဆိုင်ရလို့ အနားကပ်ခွင့် အတူနေခွင့်မရလို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အရွဲ့တိုက်လိုက်တာ။ အခုတော့ တိမ်နွယ်ဘဝက အစွန်းအထင်း အပြစ်အနာအဆာတွေနှင့် ပြင်ဆင်လို့မှရပါဦးမလား။

နွေဦးကိုကိုက သူ့ကိုကရုမစိုက်လို့ ခန့်ဇော်နှင့်ငြိနေတာ မသိပေမယ့် သူမ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံတော့။

သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေသည့် ရမ္မက်နွဲ့မှာ သူမ ခြေကွဲရုံပင်မက၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကျွဲနေရပေပြီ။ ယခုလည်း သည်ခရီးစဉ်ကို ကိုခန့်ဇော်ပင် စီစဉ်ပြီး တိမ်နွယ် လိုက်လာရ လိုက်လျောရသည်ပါပဲ။

ကိုခန့်ဇော်၏တပည့်က ရှေ့မှကားမောင်းပြီး နောက်ခန်းထဲမှာတော့ မှန်အနက်တွေရဲ့အကာအကွယ်ကိုယူပြီး ကိုခန့်ဇော်

နှင့်တိမ်နွယ်။

တိမ်နွယ်ဘဝက မီးပုံကြီးထဲ ဝင်တိုးမိသည့် ဝိုးဖလံမ။ ဒီလိုပဲ တဖျစ်ဖျစ်မြည်ရင်း လောင်ကျွမ်းပျောက်ကွယ်ရမှာလား။ ကိုခန့်ဇော်ကရော သူမကိုချစ်လို့လား။ သူတို့လောကမှာ အချစ်ဆိုတာ ရယ်စရာ။ သစ္စာမေတ္တာဆိုတာ ဇာတ်သဘင်။

ရပ်ဝတ္ထုကို ဦးစားပေးသည့် အနောက်တိုင်းနိုင်ငံယဉ်ကျေးမှုကို အထင်ကြီး ကိုးကွယ်ကြသူတွေပီပီ လက်တွေ့ကျကျ ရမ္မက်မြစ်မှာ ကူးခတ်ဖို့ပဲ သူတို့ ဆန္ဒရှိကြသည်။

“နည်းနည်းလောက် နားပါရစေဦး ဇော်ရယ်။ ကဲကိုကဲတယ်”

“ချစ်တာကိုး... နွယ်ရဲ့။ ဒါပေါ့လေ၊ နွယ်ကတော့ တို့ကို ဘယ်ချစ်မလဲ။ သူ့မှာ အသည်းပွင့်မတတ် ချစ်ရတဲ့ ချစ်ခင်ပွန်းကြီးက ရှိပြီးသားကိုး။ တို့ဘဝက ဒီလိုပဲ အကြည့်ခံ...”

ခန့်ဇော်က မောသံကြီးနှင့် စကားနာထိုးနေလျှင် တိမ်နွယ် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“စကားကို ကြည့်လည်းပြောပါ ဇော်။ ဒီဇာတ်လမ်းဖြစ်လာအောင် ဘယ်သူ ဖန်တီးတာလဲ။ မောင်က နွယ်ရဲ့ခင်ပွန်းဆိုပေမယ့် ဇော်လို လက်တွေ့ကျကျချစ်ရတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး”

“နားရှိလို့သာ ကြားရတာပဲ။ နွယ်လို ချောချောလှလှ တောင့်တောင့်မြောင့်မြောင့်ကို အနားထားပြီး မတို့မထိဘဲ နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်တော့ ဟာသတစ်ပုဒ်ပဲ”

“ဒါတော့ ရှင် ယုံချင်ယုံ မယုံချင်လည်းနေလေ။ နွယ်က ရှင်ကို ဘာကိုစွဲလိမ့်ညာပြီး ပြောနေရမှာလဲ။ ကျွန်မရဲ့အသွေးအသားကို ရှင်ရဲ့မာယာကျော့ကွင်းမှာ ယဇ်ပူဇော်နေရတာကိုက ကျွန်မရဲ့မိုက်မဲမှုပဲ။ မောင့်အပေါ် ကျွန်မသစ္စာဖောက်မိနေပြီမို့ ကျွန်မ အမြဲနောင်တရတယ်။ ရှင်ရဲ့ကျော့ကွင်းက ဘယ်လိုမှမရနိုးသာလို့သာ”

တိမ်နွယ် နောင်တစကားတွေ ဆိုနေတော့ ခန့်ဇော်ပြန်ချော့ရသည်။ သူက နွယ်ကိုအပိုင်ကိုင်ထားမိပြီလေ။ သူဌေးမလေး တိမ်နွယ်ရဲ့အသွေးအသားကို ရပြီးတော့ ဝနဉ္စာနှင့်ဘဝကိုရဖို့လည်း သူ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းချဉ်းမည်။

ခန့်ဇော်ဆိုတာ ခေတ်သစ် သောနတ္ထိရ်မှန်း နွယ် ဘယ်တော့မှမသိစေရ။

“နွယ်ကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်ကိုနည်းနည်းမှအရေးမစိုက်တဲ့ယောက်ျားကိုများ ခေါင်းထဲထည့်နေရသေးတယ်။ သူနဲ့နွယ်က မိဘတွေပေးစားလို့ လက်ထပ်ရတာဆို။ အခု နွယ်မိဘတွေ

လည်း နိုင်ငံခြားမှာ။ သူ့မိဘတွေကလည်း မြိတ်မှာမဟုတ်လား။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ပစ်လိုက်ပေါ့။ သူ့ကိုကွာပြီး ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်လိုက်ပါအချစ်ရယ်။ နွယ်ဘဝမှာ မပျော်ရွှင်ဖူးတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးတွေနဲ့ တစ်ခါတည်း နိဗ္ဗာန်ရောက်သွားစေရမယ်”

တိမ်နွယ်ကို ပွတ်သပ်ချော့မြူရင်း ခန့်ဇော် အစွမ်းကုန် ယုယချော့မြူနေပေမယ့် တိမ်နွယ် ရင်ထဲမှ ခေါင်းခါငြင်းပယ်နေမိသည်။

သူမ သိသားပဲ။ ခန့်ဇော်ဆိုတာ မောင့်လို တည်ကြည်မြင့်မြတ်သည့် ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်မဟုတ်ပါ။ ပေါ့သွမ်းသောနုလုံးသားနှင့် လျှပ်ပေါ်လော်လီသည့် မိန်းမကျမ်းကြေသည့် အထာနပ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

သိလျှက်နှင့် ဝိပါတ်ကြမ္မာငင်မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ တိမ်နွယ် အပြစ်တင်မိသည်။

“ကဲ၊ ရှင် ဒါတွေပဲ ပြောနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်မနောက်ကားမှာ ပြောင်းစီးလိုက်မယ်။ ရှင်ကားမှာ စီးရတာ လူလည်း ဖွတ်ဖွတ်ကျေတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ညကျရင်တော့ ဟိုတယ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ ကျွန်မ တည်းမှာနော်”

“နွယ်ရယ်၊ ဆင်ပြောင်ကြီး အပြီးကျမှ တစ်နေရသေးတယ်။ နွယ်နဲ့ကိုယ် ဘာဆိုတာ တစ်ဖွဲ့လုံးသိပြီးသားပါ။ ဣန္ဒြေတွေ သိက္ခာတွေ ဆည်မနေပါနဲ့တော့ကွာ။ သူတို့လည်း တို့လိုပါပဲ”

“ရှင်ပြောသလောက် မဆိုးသေးပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“နီး၊ နီး၊ နီး... မရဘူး မင်း ခုမှ ငါ့ကိုကန်ထုတ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ မင်းနဲ့ငါ ချစ်ခန်းဖွင့်နေတုန်း နီးရိုက်ထားတဲ့အခွေရှိတယ်။ အဲဒီအခွေကို မင်းယောက်ျားဆီ ပို့လိုက်ရင်”

“ဟင်! ရှင် ရှင်... ယုတ်မာလှချည်လား။ အဲဒီအချက်နဲ့ပဲ ရှင် ကျွန်မကို တစ်သက်လုံး ချုပ်နှောင်နေတော့မှာလား”

“ဒီလိုမတွက်နဲ့လေ အချစ်ရဲ့ ကိုယ်က မင်းကို သိပ်ပြီး မြတ်နိုးစွဲလန်းနေမိတော့လည်း နိုင်ကွက်ကလေး လုပ်ထားရတာပါကွာ။ ကဲပါ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်လေးတွေ နှုမ္မာစရာ။ အကျိုးရှိရှိ အသုံးချရအောင်နော်။ ဒါထက် ယူချစ်ချစ်ကြီးကို ဘယ်နှရက်ကြာမယ်လို့ ခွင့်တောင်းခဲ့သလဲ”

“တစ်ပတ်”

“နည်းတာပေါ့ဆိုရယ်၊ နှစ်ပတ်လောက်ပြောခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ။ မြန်မာပြည်အနှံ့ လျှောက်လည်ကြရအောင်လေ။ အချစ်ပဲ

ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ သူနဲ့ဟန်းနီးမွန်းမထွက်ခဲ့ရဘူးဆို။ ကဲ၊ အခု ကိုယ်နဲ့ ဟန်းနီးမွန်းထွက်တာပေါ့ကွာ”

ပြောရင်းပင် တိမ်နွယ်ကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်ပြီး ခန့်ဖော်ကာ အချစ်ခန်းဖွင့်ဖို့ကြိုးစားနေလျှင် ကျားကိုအစာသွားကျွေးမိသည့် သမင်ပမာ၊ တိမ်နွယ်ငြိမ်းတစ်ယောက် သူ့ရဲ့ယဇ်ပလ္လင်ထက်တွင် အပျော်တစ်ဝက် စိတ်ညစ်တာတစ်ဝက်နှင့် သက်ဆင်း မြူးဟူးနေတော့သည်။

အခန်း (၅)

“ဥဩ”

“ဥဩ”

“ရှင်”

“ဒီလောက်ခေါ်နေတာကို မထူးဘူး။ ဘာတွေစိတ်ကူး
ယဉ်နေသလဲ။ အရွယ်က လက်တောက်လောက်ရှိသေးတယ်။
လင်စိတ်သားစိတ်၊ ကူးနေပြီလား။ ဟို... ဝါဆိုလိုင်မွဲကိုယူရင်
တော့ အမွဲမျိုးဆက်ပဲဖြစ်မယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ဝါဆိုက ဥဩရဲ့သူငယ်
ချင်းပါ။ ဥဩ မကြားလို့ပါ ဒေါ်လေးရယ်။ ဥဩကို ဘာခိုင်းတာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရှိလို့လဲဟင်”

ရေတွင်းမှာ အဝတ်လျှော်နေရသည့်ဥဩမှာ အဝတ်တွေ တစ်ပုံကြီးကို ခဏထားခဲ့ပြီး ဒေါ်လေးခေါ်ရာသို့ ခပ်ပြန်ပြန်လျှောက် လာရသည်။ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲလုပ်ရလုပ်ရ ဥဩဘဝ က မျှော်နာသာမရသည့်ဘဝ။

“အမယ်လေးတော်၊ ထဘီက ခြေမျက်စိဖုံးနဲ့ နှင့်ကိုယ် နှင် သူဌေးမယားများ မှတ်နေသလား။ အခုပြင်ဝတ်စမ်း!”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဝတ်လျှော်နေလိုက်တာကလည်း မပြီးဘူး။ အဝတ် လျှော်တာ ဗန်းပြပြီး ဘယ်လင်မျှော်နေလဲမှမသိတာ။ မပြီးရင် ထားခဲ့၊ ပြန်လာမှ ဆက်လျှော်”

ဒေါ်လေး၏လက်ထဲမှာ အရက်ပုလင်းခွံကို မြင်လိုက်ရ သဖြင့် ဥဩ ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားစဉ်...

“ရော့၊ ညည်းဦးလေး အရက်နာကျနေပြီ။ အိပ်ရာက မထနိုင်ဘူး။ သူသောက်ဖို့ အရက်သွားဝယ်ချေ”

“ရှင်!”

တူမအပျိုမလေးကို အရက်ဆိုင်လွှတ်ပြီး အရက်ဝယ် ခိုင်းတာတော့ တရားလွန်ပေပြီ။ အရက်ဆိုင်ဆိုတာ ရဲရဲတောင်

လှည့်မကြည့်ဝံ့သည့် လူရမ်းကားတို့ရဲ့နေရာ။ ဥဩမျက်ရည်ပဲရ ပြီ။

“ဒေါ်လေးရယ်၊ မောင်လေးဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးဖြစ်ဖြစ် ခိုင်းပါလားဟင်”

“အောင်မယ်... ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! နင်ကများ ငါ့ကို အာခံလို့။ ငါ့သားသမီးတွေက လူလားမမြောက်သေးဘူးဟဲ့။ နင် ပဲ သွားဝယ်။ ကောင်မ၊ အရိုက်ခံချင်ပြီထင်တယ်”

လက်ဝါးနှင့်ရွယ်ရင်း အရက်ပုလင်းနှင့်ပိုက်ဆံကို အတင်း ထိုးပေးနေတော့ ဥဩမျက်ရည်သုတ်ရင်း သွားဖို့ပြင်ရသည်။ ရက် စက်ယုတ်မာလိုက်တာ အလွန်။ ဥဩဘဝက သူတို့ရဲ့ခိုင်းဖတ် အနှိပ်စက်ခံလူတန်းစား။

အဖေနှင့်အမေသာမြင်လျှင် ဥဩအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ် ကြမှာမလွဲ။ သူမရဲ့ကုသိုလ်ကံ၊ ဝဋ်ကြွေးတွေလိုပဲ ဥဩသဘော ထားရပါတော့သည်။

လုံချည်ကို တိုတိုဝတ်ပြီး ဥဩ နေပူထဲမှာ ခြေဖလှာ ခေါင်းဆောင်းဗလာနှင့် အရက်ဆိုင်သို့ သွားနေရပါသည်။ သူမ ဘဝက ကန္တာရအလယ်မှာ လောင်ကျွမ်းခြောက်သွေ့နေရသည့် ဘဝမျိုးပဲလေ။ ထူးပြီး ပူလောင်စရာမရှိတော့။

အရက်ဆိုင်နား၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်လျှင် ဥဒြ ရှေ့ဆက်မသွားရဲ။ အပျိုအရွယ်လေးမို့ အရက်သမားတွေစုနေသည့် ဆိုင်ထဲသို့ ဘယ်လိုခွန်အားနှင့် သွားရမှာတဲ့လဲ။ မျက်ရည်ကျရင်း အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်နေမိစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝါဆိုလျှောက်လာတာကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဥဒြ ဝမ်းသာသွားရသည်။

“ဟဲ့၊ ဥဒြ၊ ဒီနားမှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ။ လက်ထဲမှာလည်း ပုလင်းကြီးနဲ့၊ ဒါတော့လွန်ပြီဟာ၊ နင့်ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ဟာ နည်းနည်းမှလူစိတ်မရှိဘူး”

“ဦးလေးက အရက်နာကျပြီး အိပ်ရာထဲက မထနိုင်”
ဥဒြစကားမဆုံးမီ ဝါဆိုအသံက ဒေါသအပြည့်။

“မထနိုင်၊ သေပေါ့ဟာ။ ဒီလို ဆန်ကုန်မြေလေး လောကအတွက် အကျိုးမပြုတဲ့လူကြီးများ။ နင်ပဲ အရှက်မရှိ အရက်လာဝယ်ပေးနေရသလား”

“ငါက ဝယ်ပေးချင်မလား ဝါဆိုရယ်။ နင်လည်း ငါ့ဘဝကို သိရဲ့နဲ့။ ငါ့ဘဝက သူတို့ ထားရာနေ စေရာသွား။ နှိပ်စက်သမျှ ခံနေရတဲ့ဘဝ။ ခုလည်း ဒေါ်လေးက အတင်းမာန်မဲ ဆူပူလွှတ်လို့ ထွက်လာခဲ့ရတာ”

“ပေး... ငါသွားဝယ်ပေးမယ်”

ဝါဆို အရက်ပုလင်းကိုယူပြီး ဆိုင်ထဲ သွားဝယ်ပေးတော့ ဥဒြ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်နေရသည်။ ဝါဆိုဟာ သူမအတွက် ကယ်တင်ရှင်ကြီးပါပဲ။ ရေနစ်သူအတွက် မြက်ကလေးတစ်ပွင့်။

ခဏကြာလျှင် ဝါဆိုပြန်ထွက်လာပြီး ဥဒြနှင့်အတူ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းမှာ ဝါဆိုရင်ထဲ နှလုံးသားတွေ လှိုင်းထန်လာခဲ့သည်။

သူဟာ ဥဒြနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲ ရှေ့မှအကာအကွယ်ပေးချင်သည်။ ဥဒြမျက်နှာလေးကို အမြဲကရုဏာသက်နေမိပြီး ဥဒြမျက်နှာညှိလျှင် သူ မနေတတ်။ ဒါ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာလား။

သို့သော် ကိုယ့်ဘဝကလည်း သူမဘဝနဲ့ ဘာများကွဲပြားလို့လဲ။ ဆင်းရဲတွင်းထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူ ခုန်ဆင်းတာဟာ မီးပုံထဲ အတူခုန်ချသလိုပဲဖြစ်မှာပဲ။

ဥဒြကို သူ မနှစ်ရက်၊ မချစ်ရဲ။ ရင်ထဲမှာပဲ နှလုံးသားတွေ ဘောင်ဘင်ခတ်နေရသည်။ ဝါဆို သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ်တော့ အနားမှာ ကွပ်လျှောက်နေသည့်ဥဒြက ငဲ့ကြည့်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဟင်၊ နင့်မှာ ဖိနပ်လည်းမပါ၊
ခေါင်းဆောင်းလည်းမပါပါလား။ ရှေး၊ ငါ့အင်္ကျီဆောင်း၊ ငါ့ဖိနပ်
စီး။ ငါက ယောက်ျား... ကိစ္စမရှိဘူး”

ဝါဆိုက သူ့အင်္ကျီချွတ်ပြီး ဥဩကို အတင်းပင် ခေါင်း
ဆောင်းပေးနေသလို သူ့ဖိနပ်ကိုလည်း အတင်းချွတ်ပေးသည်။
ဥဩ သူငယ်ချင်း၏အကြင်နာကို ရင်သိမ့်ကြည်နူးရပါသည်။ သို့
သော်...

“ခေါင်းလောက် ဆောင်းရရင် တော်ပါပြီဟယ်။ ဖိနပ်
တော့ နှင်ပဲစီးပါ။ ငါ မတရားသလိုဖြစ်နေပြီ”

“နင်က မတရားရအောင် အတင်းလုစီးတာမှမဟုတ်
ဘဲ၊ ငါက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပေးတာပဲဟာ။ စီးစမ်းပါ”

“ဟင့်အင်း၊ ငါစီးတော့ နင်ပူမှာပေါ့။ ငါ့ဘဝက မထူး
တော့ပါဘူးလေ။ နေပူမှာ လျှောက်ရမယ့်ကံဇာတာက ပါပြီးသား
ပါ”

“အဲလိုအားငယ်တဲ့ အတွေးတွေကို ငါမကြိုက်တာ။ လူ
ပဲ... ဘာဖြစ်လို့ အညွန့်တုံးစကား ပြောနေရတာလဲ။ အနည်း
ဆုံး နင့်ကိုပေးကူမယ့်ငါ၊ ရှိတယ်ဆိုတာ အမြဲမှတ်ထားလိုက်။
ရှေး... စီး”

ဝါဆို အတင်းစီးခိုင်းနေတော့ သူစိတ်ချမ်းသာအောင်
ဥဩ ယူစီးလိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ ဝါဆို ကြည်နူးစွာ ပြုံးနိုင်
တော့သည်။ ဝါဆိုနှင့်ဥဩ တစ်ယောက်ရင်ထဲမှစေတနာကို တစ်
ယောက်က နားလည်ပြီး ကြည်နူးမှုတွေကိုယ်စီနှင့် အပြုံးတွေ
လှိုင်းနေကြစဉ်...

သူတို့ရှိရာသို့ အပြေးရောက်လာသည့် အိမ်နီးချင်း
တလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ဝါဆိုရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဆောင့်တက်
ပူလောင်သွားရသည်။

အမေ... အမေ ဘာများဖြစ်လို့လဲ။

“အစ်ကို... အစ်ကို”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ့အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်ကို့အမေ သတိလစ်သွားလို့”

“ဟင်!”

ဝါဆို ကိုယ့်အိမ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးတော့ ဥဩတို့
လည်း နောက်မှအပြေးလိုက်ကြ၏။ သို့သော် အိမ်ထဲမှာ အိမ်နီး
ချင်းတွေ စုရုံးရောက်ရှိနေကြပြီး ငိုသံ၊ စိတ်မကောင်းသံတွေလည်း
ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။

“အမယ်လေး! ဝါဆို နင်က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

နင့်အမေ... နင့်အမေ ဆုံးပြီ”

“ဗျာ!”

သူ့အဒေါ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်ညိုက ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်း
ငိုချလိုက်သဖြင့် ဝါဆို တဒဂ်အသက်ရှူရပ်သွားသလို ခံစားလိုက်
ရသည်။

“အမေ... အမေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဗျာ။ မနက်
က ကျွန်တော် အလုပ်သွားတော့ အလန်းကြီးပါ”

“ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်တာလားပဲ၊ ခေါက်ခနဲသတိ
လစ်သွားရင်း အသက်ပြန်မလာတော့တာ”

ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်းလောင်နေတော့သလို
ဝါဆိုရင်ထဲ ပျံ့ပြင်းလောင်မြိုက်နေလိုက်တာ ခြစ်ခြစ်တောက်မှု။

သူ့ရဲ့အားထားရာ ရွှေတောင်ကြီးမရှိတော့ပါလား။ အမေ
ဟာ နေမကောင်းဘူးဆိုပေမယ့် သားကိုချစ်တဲ့အပြုံးလေးနဲ့ ဆပ်
ယုံယုံထိုင်နေပုံလေးဟာ သူ့အတွက် အင်အား။

“အမေ၊ အမေရယ်၊ သားကို စိတ်ချထားခဲ့ပြီလားဗျာ”

ရင်ထဲမှ ငြီးငြူသံနှင့် မျက်ရည်များ တသွင်သွင်စီးကျ
ရင်း ဝါဆို အမေ့ခြေကို သူ့ဆံပင်များနှင့် ပွတ်သပ်ကန်တော့နေ
မိသည်။

သူ့ကမ္ဘာကြီး အမိုးပွင့်ထွက်သွားပေပြီ။ သူ့ကို ယုယ
ကြင်နာမည့်သူ မရှိတော့။ အရိပ်ပေးမည့်သူ မရှိတော့။ ကမ္ဘာ
လောကရဲ့ မိုးသက်မှန်တိုင်းတွေ၊ လွင်တီးခေါင်တွေအောက်မှာ
သူတစ်ယောက်တည်း။ ကူကယ်ရာမဲ့။

သူ့ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ အမေနှင့်သူ့အတွက် ဆင်းရဲ
ခြင်းတွေပဲ ဖြစ်တည်ခဲ့သောပုဂံမြေကို သူ လွမ်းဆွတ်တသသလို
ရင်လည်း နာမိပြီ။

အသိုက်ပျက်သည့် ငှက်တစ်ကောင်အတွက် ရှေ့ခရီး
လမ်းက မပီရီးတဝါ။ ပန်းတိုင်ဆိုတာ ဘယ်အရပ်မှာလဲ။

ဥဩရေ... ငါ ပန်းတိုင်ဆီသွားနေတဲ့အချိန်ကာလမှာ
နင် ငါ့ကို စိတ်ရှည်စွာ စောင့်နေရမယ်နော်။

နီ နီ နီ

အခန်း (၆)

စာရွက်ခေါက်လေးကို ကိုင်ထားသောဥဩလက်ကလေး
တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး မျက်ရည်တွေကလည်း တားမရ
သိပ်နီနီ။ ဝါဆို ပုဂံမြေမှထွက်ခွာသွားပြီ။ နှုတ်တောင်မဆက်ဘဲ
ထွက်ခွာသွားရက်လိုက်တာ ဝါဆိုရယ်။

ရေနစ်သူရဲ့ မြက်ပင်လေးတစ်ပင်၊ သို့မဟုတ် ဥဩရဲ့
အားကိုးရာ ငယ်သူငယ်ချင်းလေး။ ယခုတော့ သူ့မိခင်အလောင်း
ပြန်သို့ကုသည့်နေ့မှာပင် ပုဂံမြေကို စွန့်ခွာထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

ကံဆိုးမအတွက် အားထားစရာမရှိကြီး လုပ်ပေးရ
တာ ငြီးငွေ့သွားပြီလား သူငယ်ချင်းရယ်။

“သူ ဒီစာကို ဘယ်တုန်းက ပေးခဲ့တာလဲ နီတွတ်”

အိမ်နီးချင်းကလေးငယ် နီတွတ်မှာ သူမကိုကြည့်ပြီး သူ့ပါ ဝမ်းနည်းနေလေ၏။ နီတွတ်တို့အားလုံးလည်း သဘော ကောင်းတဲ့ဝါဆိုကို ခင်တာပါပဲလေ။

“မနေ့က နေ့လယ်လောက်ကပါ”

“မနေ့ကတည်းက ငါ့ကိုလာပြောပါလား နီတွတ်ရယ်”

“အစ်ကိုက သူထွက်သွားပြီးမှ ဒီစာကိုပေးလိုက်ပါဆို လို့ပါ မမရယ်”

ဥဩ နီတွတ်ကိုအပြစ်မတင်တော့ဘဲ၊ ပူလောင် ဆွေး မြည့်သောရင်၊ ဝေဝါးသောမျက်လုံးများနှင့် စာရွက်လေးကိုဖြန့် ဖတ်လိုက်သည်။

သို့

ဥဩဇေ...

နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားမိတဲ့အတွက် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ် နိုင်ပါစေလို့ ပထမဦးဆုံး ငါတောင်းဝန်ပါရစေ။ ငါ့မှာ နင့်ကိုနှုတ် ဆက်နိုင်တဲ့ခွန်အား၊ နင့်မျက်ရည်တွေတို့ ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့အင်အား မရှိတော့လို့ဆိုတာ နင်နားလည်ပါ။ ငါ ရန်ကုန်ကိုထွက်သွားပြီ။

ယောက်ျားတန်ဖဲ မျက်ရည်စက်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့

ရတဲ့ ဟောဒီစာလေးဟာ ငါ့ရင်ထဲကစကားလုံးတွေဆိုတာ နင် ယုံပါ...

ကျောက်ကောင်းကိုလိုချင်ရင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ အပင်ပန်းခံ ပြီး သွေးရတယ်။ ငါချမ်းသာချင်တယ်ဥဩ၊ ဒါကြောင့် နယ်မြေ သစ်မှာ အင်အားသစ်တွေနဲ့ ငါကြိုးစားကြည့်ချင်တယ်။ ငါချမ်း သာချင်တာ နှင့်အတွက်ပါ ဥဩ။ နင့်ကိုခုကွဲတွင်းထဲက ဆွဲ ထုတ်ကယ်တင်နိုင်ဖို့အတွက် ငါ့ပန်းတွေ သန်မာရမယ်။ ငါ့ရဲ့ တောင်ပံတွေ သန်မာမှ ဥဩဆိုတဲ့အချစ်ငှက်ကလေးကို သာယာ တဲ့ လောကသစ်၊ ကမ္ဘာသစ်ဆီ ငါသယ်ဆောင်သွားနိုင်မှာပါ...

ဥဩဇေ...

ငါ့နှလုံးသားကို မညာချင်တော့ပါဘူးဟာ။ နင့်အပေါ် မှာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဖြူစင်တဲ့သံယောဇဉ်တွေ တနင့် တပိုးနဲ့ ထွေးလုံးရစ်ပတ်ကြင်နာရင်း...

ခုတော့ ငါ သံယောဇဉ်ထူထည်တွေ သိပ်ကိုကြီးမား လာလေတော့ ငါ နှင့်အတွက်ဆို အရာရာစန့်ဆင်းပေးနိုင်တဲ့ ဇန်တီးရှင်ကြီးဖြစ်ချင်လာတယ်။ နင့်ရဲ့ကွန်းမိုရာ ဝိဇ္ဇာနန်းနန်းဖြစ် ချင်လာခဲ့တယ်....

ငါ နင့်ကိုစွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ

၆၀ နွဲ့ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

နင်မြဲမြဲမှတ်ထားနော်။ ငါမရှိလို့ အားလည်းမငယ်နဲ့၊ ငိုလည်း
မငိုပါနဲ့၊ ဥဩရယ်....

ဝါဆိုဆိုတာ မိုးရေစက်တွေနဲ့ လောကအလယ်မှာ စိုရွှံ
နေရပေမယ့် ဥဩလေးသာ နားခိုလာမယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့မေတ္တာ
သစ္စာတွေနဲ့ မိုးရေစက်တွေကို ပပျောက်စေပြီး အသာယာဆုံး
ကမ္ဘာလေး ဖန်ဆင်းပေးပါမယ်....

ခုတော့ ငါ နင့်အပေါ် သံယောဇဉ်တွေ ဘယ်လောက်
ထိ နက်နှိုင်းကြီးမားတယ်ဆိုတာ ပြန်သတိရပြီး ငါပြန်လာမယ့်
နေ့ကို စောင့်ကြိုနေပါနော်....

စွန့်အားအပြည့်နဲ့ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို တည်ဆောက်
နိုင်ဖို့အတွက် နင် ရင်ဆိုင်ရဲရဲမယ်၊ သတ္တိရှိရမယ်နော်....

ဥဩလေးရဲ့ တွန့်သံသာကို

နားဝင်ချိုစွာ ကြားယောင်သတိရနေမယ်....

နင့်ရဲ့ဝါဆို

စာလေးကို ပြန်ခေါက်ပြီး ဥဩ မျက်ရည်တို့ကို သုတ်
မိသည်။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်ကနေ တစ်ဆင့်အရောင်ပြောင်းသွား
တဲ့ဝါဆို၊ သူမအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်းတဲ့ဝါဆိုဟာ သူမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဥဩလေးရဲ့နေ့ဦးကဗျာ နွဲ့ ၆၁

ကို ပစ်ခွာပြေးတာမဟုတ်သည့်အတွက် ဥဩ ဖြေသည်ရာရမိ
ပါသည်။

နင့်ရည်ရွယ်ချက်တွေ အောင်မြင်တဲ့အထိ ငါစောင့်နေ
ပါ့မယ်။ ငါ မငိုတော့ပါဘူး ဝါဆိုရယ်. . .

အချစ်ဆိုတာ သေသေချာချာနားမလည်သေးပေမယ့်
ငါလည်း နင့်အပေါ် သံယောဇဉ်တွေ နက်နက်နှိုင်းနှိုင်းထားမိတာ
ပါပဲလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

နွေဦးကိုကို...

ပုဂံမြေကို ခြေချသော်လည်း ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်သူ၏သတင်းကို အပူတပြင်းစုံစမ်းရသည်။ တော်သေးတာပေါ့။ အရင်နေရာမှာပင် ဘယ်ကိုမှပြောင်းမသွားဘဲ အိမ်ကြီးဆိုင်နှင့် ကောင်းစားနေသည့်ညီမငယ်ကို တွေ့ရသည်။

မိဘတွေ မဲ့သွားပေမယ့် ယောက်ျားကောင်းနှင့်ရပြီး အဆင်ပြေနေသည်မို့ နွေဦးကိုကို ရင်အေးရပါသည်။ သူ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးရန်မလိုတော့ပေ။

ညီမလေးဆွေမာမော သူ့အစ်ကို စာရေးဆရာကြီးကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြင်ရတော့ ဝမ်းသာအားရ။ သူ့ခင်ပွန်းနှင့်မိတ်ဆက်ပေးရင်း သူမမှာ ရွှင်မြူးနေသည်မှာ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပင်။

“ညည်းက လင်ကောင်းသားကောင်းရပြီး အခြေတကျ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အစ်ကို ရင်အေးရပါပြီ။ သတင်းကြားခါစတုန်းက ညည်းအတွက် အစ်ကိုစိုးမိမိလိုက်ရတာ။ ချက်ချင်းလိုက်လာမလို့ပဲ။ အလုပ်တွေဖြစ်နေရတာနဲ့ နှစ်လလောက် ကြာသွားတယ်”

“အဟဲ့၊ အစ်ကို ချက်ချင်းလာမခေါ်တာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ ဒီနှစ်လအတွင်း ကိုလွင်နဲ့ဖူးစာဆုံဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ခွေးမလေး၊ အစ်ကိုကို ဒီလိုပြောရသလား”

“ပျော်လို့ပါ အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုလိုက်လာတာ ဆွေမအရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

ဆွေမာခင်ပွန်းကိုညှိလွင်မှာ သူမထက် အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးပြီး ကိုယ်ပိုင်လိုင်းကားမောင်းနေသူမို့ စီးပွားရေးက အဆင်ပြေပါသည်။

“ကဲ၊ ဆွေမာ၊ စကားနဲ့ချည်း အစ်ကိုကိုညှိခံမနေနဲ့။ ထမင်းပွဲပြင်ဖို့ သွားလုပ်ဦး ဆရာ၊ ဒီနေ့ အမဲခြောက်ကြော်နဲ့ မန်ကျည်းရွက်သုတ်၊ ဝက်သားနီချက်လည်း ရှိတယ်။ ဆွေမာ

နောက်ထပ် ဟင်းလေးတစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက် ထပ်လုပ်ပါဦး”

ကိုညှိလွင်မှာ ယောက်ဖဖြစ်သူအပေါ် စေတနာတွေ ဝရပွနှင့် ပြာယာဇတ်နေတော့သည်။ ညီမလေးယောက်ျားရ ကံကောင်းပါတယ်။ နေ့ဦးကိုကို ထမင်းစားဖို့ ငြင်းလိုက်သည်။

“နေ့နေ... ကိုညှိ၊ ကျွန်တော်မဆာသေးပါဘူး။ ဆာမှစားပါ့မယ်။ ကဲ၊ ညီမလေး၊ ဟောဒီမှာ အစ်ကိုလိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်၊ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင် ဆက်သွယ်”

သူ ထပြန်မည်ပြင်လျှင် ဆွေမာအသွင်က ပိုတော့မလို့။

“ဟင်၊ အစ်ကိုကလည်း ဒီမှာမတည်ဘူးလား။ အထုပ်အပိုးတွေဈေး၊ အစ်ကိုရယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက မတွေ့ကြရတော့တာ၊ နေပါဦး။ ညီမလေးဆီမှာ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်တော့ တည်းပါဦး။ ပုဂံဘုရားတွေလည်း ကိုညှိနဲ့အတူ လိုက်ဖို့ ပေးမှာပေါ့”

“ပုဂံမြေကတော့ မပြန်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက စာရေးဆရာဆိုတော့ ရေးစရာတွေ လေ့လာစရာတွေကို ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ရေးချင်လေ့လာချင်တယ်။ တစ်တိုယ်တည်း တွေးချင်ရာတွေ၊ ရေးချင်ရာရေးမှာမို့ အစ်ကို သိမိဝဇ္ဇယာဟိုတယ်မှာ အခန်းငှားခဲ့တယ်”

ဆွေမာ့ရုပ်ကလေး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားပုံက အစ်ကိုဖြစ်သူကို သူ မပြုရတော့လို့ပါ။

“အစ်ကိုက သိပ်စိမ်းကားတယ်။ ညီမဆီလာတာတောင် ညီမဆီမတည်းဘဲ ဟိုတယ်မှာတည်းတယ်”

ကိုညိုလွင်က သူ့နန်းကို ဝင်ပြီးဟန်ချိတ်။

“ကဲပါ ဆွေရယ်၊ ဆရာစိတ်ချမ်းသာအောင် စကားနာတွေ ထိုးမနေပါနဲ့တော့။ ဆရာစိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေ”

“ဒါဆိုလည်း ဆွေမာတို့ဆီ အစ်ကိုမပြန်ခင် ခဏခဏ လာရမယ်။ ထမင်းလည်း စားရမယ်”

“အေးပါ အေးပါ... အစ်ကိုက လူကြီးဆိုတော့လေ၊ ကိုယ့်ညီမကို ကိုယ်ပဲကူညီချင်တာ။ ကိုယ်က အကူအညီပြန်ပြီး မတောင်းချင်ဘူး”

“ဒါတော့ အစ်ကို စိမ်းကားတာပဲ”

ကိုညိုလွင်ကတော့ ယောက်ျားကို တဖွဖွနှင့်တောင်းပန်လေ၏။

“သူ့ကိုမွေမယူပါနဲ့ ဆရာရယ်။ သူက ဒီလိုပဲဆိုးချင်တယ်။ ဆရာ ဘုရားတွေလျှောက်ပူးဖို့ ကျွန်တော်စိစဉ်ပေးပါရစေ။ ဂိုက်ငှားရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်”

“ရတယ် ကိုညို။ ကျွန်တော်အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျွန်တော့်တာသာ အဆင်ပြေသလိုစိစဉ်လိုက်ပါမယ်။ ကဲ၊ မဆွေမာ၊ သိပ်လည်း ကလေးဆန်မနေနဲ့။ အိမ်ထောင်ရှင်မကြီး ဖြစ်နေပြီလေ။ အစ်ကို ပြန်လိုက်ဦးမယ်။ နောက်နေ့တွေမှ ထမင်းစားမယ်နော်”

မျက်နှာညိုကျန်ခဲ့သည့် ညီမကိုနှုတ်ဆက်၊ ယောက်ျားကိုနှုတ်ဆက်ပြီး နွဲ့ဦးကို ဆွေမာ့အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။ ပုဂံမြေမှ မန်ကျည်းရိပ်၊ ထနောင်းရိပ်နှင့် ဘုရားပုထိုး၊ ဂူ၊ ကျောင်းတို့ကို လျှောက်ရင်းကြည့်ရှုလာသဖြင့် ဒီနေ့တော့ သူ ကားယူမလာခဲ့။

တမာပန်းရန်သင်းသည့် လေပြည်အေးကြောင့်လား။ သစ်ရိပ် ဘုရားရိပ်တို့ကြောင့်လားမသိ၊ ပုဂံမြေက ထင်သလောက်မပူ။

ပုဂံမြေ၏သဘာဝအလှရှုခင်းများကို တစ်မိမိခိုင်းရင်း တမာ၊ ထန်းပင်၊ ထန်းတောနှင့် ရွှေဟောင်းစေတီပုထိုးတို့ကို အနုပညာသမားမျက်စိနှင့် သိမ်းကန့်နှစ်သက်နေလေစဉ်...

သူ့နားထဲသို့ အသံများဝင်လာခဲ့သဖြင့် နွဲ့ဦးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လမ်းနှင့်မဝေးလှသည့်နေရာမှာ ကောင်လေး

တစ်ယောက်ကို အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က ဆံပင်ဆွဲကာ ရိုက်ပုတ်နေတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ကြောက်ပါပြီ ဒေါ်လေးရဲ့၊ ကြောက်ပါပြီ”

ကောင်မလေးက အဝတ်ဟောင်းလေးတွေနှင့် စုတ်ပြတ်နေသည့်ကြားမှပင် အရောင်ကလေးထွက်ကာ မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်နေရသေး၏။ ကိုယ်လုံးလေးကလည်း ခပ်လှလှ၊ သနားကြင်နာစရာ။

မိန်းမပျိုလေးကို ရိုက်ပုတ်နေသည့်အဒေါ်ကြီးကတော့ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက်နှင့် ပွဲထဲမှ မိန်းမကြမ်းရုပ်၊ တင်းမာခက်ထန်နေလိုက်တာကလည်း ဘယ်ဘဝက ရန်ညှိုးတွေကြောင့်မသိ။

လမ်းဘေးမှာ ရိုက်နေသည်ကြောင့်ရော၊ အမှုအရာတွေကြောင့်ပါ ဒါဟာ သားအမိမဖြစ်နိုင်မှန်း နွေဦးကို သိလိုက်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်နိပ်စက်နေပါလိမ့်။

“ထမ်း! ကောင်မ၊ ထမင်းအိုးတည်ရင်း ဘယ်လင်ကို လွမ်းနေလို့ ထမင်းပြဲနေတာလဲ... ပြောစမ်း!”

ဪ၊ ထမင်းပြဲသည့်အမှုကို၊ ဒီအပြစ်လောက်နှင့် ဒီလောက်ရိုက်ပုတ် အပြစ်ပေးရသတဲ့လား။ နွေဦးကို ခပ်လှမ်း

လှမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေမိတာ စပ်စုချင်စိတ်သက်သက်မဟုတ်။ စာနာစိတ်ကြောင့် ကူသင့်က ကူမလို့ပါ။

“ဦးလေးက နင်းခိုင်းနေလို့ နင်းပေးနေရလို့ပါ ဒေါ်လေးရယ်”

“ငါ့ယောက်ျားကို ဆွဲမထည့်နဲ့၊ ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေကအပြည့်။ အဲဒါထား... ကဲ၊ အခု ညည်းက ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ငါရိုက်တာ ထွက်ပြေးရတာလဲ”

“ဥဩမှာ အားကိုးမရှိပါဘူးဒေါ်လေးရယ်။ အသားနာမှာကြောက်လို့ ပြေးမိပြေးရာ ပြေးတာပါ”

“တောက်!... လာနဲ့၊ နင့်ကို အိမ်ကျမှ အရေစွဲစုတ်ပစ်မယ်”

အဒေါ်ကြီးဆွဲခေါ်ရာသို့ ကောင်မလေး ပြန်ပါသွားလျှင် နွေဦးကိုကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဪ... ဒုက္ခကြီးမားလိုက်တာ ကောင်မလေးရယ်။

အင်း... သူ့ကျတော့လည်း မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် လက်ထပ်ထားရသည့်ဒုက္ခ၊ မိဘစကားကို နားထောင်မိထားရသည့်ဘဝ။

ဪ... ကိုယ့်ထက်ဆိုးတဲ့ဘဝတွေ ရှိပါလားလို့ တွေး

၇၀ နှစ် ကြယ်စင်မျိုးစေ

မိပြန်သော နွေဦးကိုကို သက်ပြင်းချရသည်။

အခန်း (၈)

ရွှေစည်းခုံစေတီ။

စေတီတော်လှူကားထပ်လေးတွေမှာ စောင့်ကြိုပြီး ပန်း
ရောင်းရသည့်အလုပ်။ သူ့နေရာနှင့်သူ အပိုင်စားယူပြီး ကိုယ့်နေ
ရာလေးမှ စောင့်ကြိုရောင်းရသည့်အဖြစ်။

စပယ်ပန်းကုံးများနှင့် သပြေပန်းစည်းလေးတွေ။ ဘုရား၊
ဖူးအမျှားစုဟာ အောင်သပြေကိုတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲလှူတတ်ကြသည်
မဟုတ်ပါလား။ နောက် အပွင့်လှလှပါသည့်ပန်းလေးတွေ။

သစ္စာပန်းတို့ ဂန္ဓာမာတို့ အောင်သပြေနှင့်ရောစပ်ပြီး
အစည်းခပ်သေးသေးလေးတွေ လုပ်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

စည်းကို တစ်ရာနှစ်ရာဆိုမှ လွယ်လွယ်ရောင်းရတော့မှာပေါ့။

ဥဩမှာ လက်တစ်ဖက်က စပယ်ကုံးလေးတွေ၊ ကျန် တစ်ဖက်က သပြေပန်းစည်းလေးတွေကိုင်ပြီး သာယာသောအသံ၊ ချိုမြသောအပြုံးလေးနှင့် ဘုရားဖူးခရီးသည်တွေကို ပန်းလှရောင်း နေရပါသည်။

လှရောင်းရသည်ဆိုတာ ဥဩတို့လိုပန်းသည်လေးတွေ ဘုရားစောင်းတန်းတစ်လျှောက်မှာ အများအပြားရှိနေကြလို့ပါပဲ။ အများအားဖြင့်တော့ ရုပ်ကလေးချောပြီး ကျွဲခြေရသည့်အပြုံးလေး နှင့်မို့ ဥဩမှာ ပန်းများများရောင်းရတတ်ပါသည်။ ဘုရားဖူးကျ ပါးပြီး အဝယ်မလိုက်သည့်နေ့မျိုးလည်း ရှိတာပါ။

သည်နေ့တော့ ဥဩ ဝါဆိုကိုအထူးသတိရနေမိသည်။ ခါတိုင်းက သူ့မှာ ဒုက္ခတစ်ခုခုရောက်တိုင်း သိကြားမင်းကြီးလို ဝါဆိုက ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ကယ်မြဲကျမြဲမဟုတ်လား။

ယခုတော့ ဥဩမှာ ဒေါ်လေး နီပိစက် ရိုက်ပုတ် ထု ထောင်းသမျှ ကျောစုတ်အောင် တစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံ နေရပါသည်။

နင်မြန်မြန်အဆင်ပြေပါစေ ဝါဆိုရယ်။ သူငွေကြီးမဟုတ် တောင် လူလောကထဲမှာ ရပ်တည်နိုင်လောက်တဲ့ငွေကိုပိုက်ပြီး

နင် ငါ့ဆီအမြန်ဆုံးပြန်လာနိုင်ပါစေ။

ဟင်!... အဲဒီတော့ ငါ သူ့ကိုယူရမှာလား။ သူ့ကို ငါ တကယ်ချစ်လို့လား။ ကိုယ့်အသက် ကိုယ်ပြန်တွက်ကြည့်တော့ လည်း ယခုမှ (၁၈)နှစ်စွန်းစ။

“စပယ်ပန်း၊ ငါးကုံး ပေးပါ”

အတွေးများကိုဖြတ်ပြီး ပန်းဝယ်သည့်အစ်မကို ဥဩ စပယ်ငါးကုံး ဖြုတ်ရောင်းလိုက်ရင်း ကျန်ဘုရားဖူးများကိုပါ အပြုံး နှင်းကလေးနှင့် သူဆက်ပြောလေသည်။

“စပယ်ပန်းမွှေးမွှေးလေးတွေ၊ တစ်ကုံးမှ ငါးဆယ်ပါ။ အတွဲလိုက်ယူရင် ဆယ်နှစ်ကုံးမှ ငါးရာတည်းပါ။ အားပေးပါဦး ရှင်၊ ပန်းလေးတွေ မွှေးလည်းမွှေး၊ လန်းလည်းလန်းပါတယ်”

“တစ်တွဲပေး... အစ်ကိုကို”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ပန်းများကို သွက်လက်စွာရောင်းရင်း ဥဩ ဝမ်းသာနေ ရသည်မှာ သည်နေ့ ဒေါ်လေး၏ အဆူအပူ အကြိမ်းအမောင်းမှ လွတ်ပြီလို့ပါပဲ။ အင်း... ဒါတောင် အကြောင်းရှာပြီး ရိုက်ဦးမှာ ပါပဲ။ ဒေါ်လေးဟာ ရှေးက ဂျပန်ကင်ပေတိုင်တွေ ဖက်ဆစ်တွေ့ သေလို့များ လူဖြစ်နေသလားမသိ။ သူ့စိတ်အဆာပြေဖို့အတွက်

ဥဒြကို အမြဲထုရှိက် ကြိမ်းမောင်း ဆူပူနေရမှ။

သည့်စဉ် ဘုရားဖူးလူငယ်လေးတစ်ယောက် ပြုံးစစ်နှင့် ဥဒြဆီမှာ ပန်းဝယ်ကြပြန်သည်။ လူငယ်လေးတွေ့မှ ပါးစပ်က တော့ ခပ်ဖွာဖွာ။ သို့ပေမယ့် တောင်ပြုံးပွဲလောက်တော့မဆိုး။

“ညီမလေး၊ စပယ်ပန်းလေးက မွှေးတယ်နော်။ ဖြူဖြူ ချောချောလေး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်နှကွဲ ယူပါမလဲရှင်။ တစ်ကုံးမှ ငါးဆယ် ပါ။ သပြေပန်းလေးတွေလည်း ယူပါဦးရှင်။ လိုရာဆုကို တောင်း လို့ ပြည့်ပါတယ်”

“သပြေကြောင့် ပြည့်တာလား။ ရွှေစည်းခုံဘုရားကြီးက ပြည့်တာလား”

“ဘုရားတန်ခိုးတော်နဲ့ သပြေပန်းရဲ့အာနိသင်၊ နှစ်မျိုး လုံးကြောင့်ပါရှင်”

“တတ်တယ် ကလေးမ၊ ကဲ့၊ အစ်ကိုတို့ကို သပြေပန်း ငါးစည်းနဲ့ စပယ်ငါးတွဲပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်။ နောက် လာရင်လည်း အားပေးဦးနော်”

ဥဒြက အာသွက်လျှာသွက်နှင့် ဝမ်းသာအားရ လော

ကွတ်စကားတွေ ပြောနေလျှင် ဘုရားဖူးလူငယ်လေးများက ခယ် မောလျက်။

“ညီမရယ်၊ တို့တွေက ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ် က လာခဲ့တာပါ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ကို သိတယ်ဟုတ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်၊ ဟို... နာဂစ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမှာ သူ့အမျိုးတွေ အကုန် သေကုန်ကြတာ။ ဒီကောင်က ဖျာပုံကလေ”

“မင်းသာ လပွတ္တာက”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နောက်ပြောင်ရင်း ပန်း တွေ ဝယ်ယူအားပေးသွားတော့ ဥဒြလက်ထဲမှာ စပယ်ပန်းနှစ် တွဲပဲ ကျန်တော့သည်။ သူများတွေကို အလှည့်ပေးဦးမှပါလေ၊ ကိုယ်ချည်း ရောင်းနေလို့မဖြစ်သေးပါဘူး။

စပယ်ပန်းကုံးလေးများကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ကာ ဥဒြ ဘုရားရင်ပြင်တော်ဘက်သို့ လျှောက်လာတော့ တစ်နေရာမှာ ဒိုင် ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် မှတ်နေသည့်လူတစ်ယောက်ကို သူမ မြင်လိုက်ရသည်။

“အို!”

ချောလိုက်တာ။ စတိုင်ဘောင်းဘီ အညိုရင့် အဖြူစင်း

နှင့် စပိုရပ်အပြာနုလေး ဝတ်ထားသည့်လူတစ်ယောက်။ ရှင်းသန့် ကြည်စင်နေသည့်ဥပဓိရုပ်နှင့် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသည့်သူ့အသွင် က လမ်းသားသည့်နယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ပင် အလင်းတွေ ပြာ လျက်။

ဒါမှမဟုတ် နတ်သားတစ်ပါးပါးများ လူ့ပြည်သို့အသွင် ပြောင်းပြီး ဘုရားဖူးလာလေသလား။ ကိုရီးယားကားထဲက မင်း သားတစ်ယောက်နှင့်လည်း တူသလို။

ဘော့ပင်နှင့်စာအုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ချောင်းတွေက ဖြူနုရည်သွယ်လို့၊ ဥဩ မှင်သက်ငေးမောနေမိစဉ် ထိုလူကလည်း ဥဩကိုမြင်သွားလေ၏။ ဥဩ ရှက်သွားပြီး မျက်လွှာချကာ တစ် ဖက်သို့ တုန်ယင်စွာ လှည့်ပြန်ဖို့ကြိုးစားနေစဉ် သူက ဥဩကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟေ့! မင်း ပန်းရောင်းတာလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘယ်လောက်ဖိုး ကျန်သေးသလဲ”

“အစ်ကို့ ဝယ်ချင်သလောက် ဝယ်ပါရှင်”

“အကုန်ယူလိုက်မယ်လေ၊ ပြီးတော့ မင်း ငါ့ကို ဒီဘုရား ထဲမှာ ဂိုက်လိုက်လုပ်ပေးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်ရှင်၊ ပန်းက တစ်ထောင်ဖိုးပဲ ကျန် ပါတော့တယ်။ အစ်ကိုယူရင် ရှစ်ရာပဲပေးပါ။ အကျန်မို့လို့”

“ရပါတယ်၊ တစ်ထောင်ယူပါ။ နှစ်ရာအကြွေက ဘယ် က ရမလဲ”

“ကျွန်မမှာ အကြွေနှစ်ရာရှိပါတယ်”

အတင်းပင် နှစ်ရာပြန်အမ်းနေသည့်ကောင်မလေးအား နေ့ဦးကိုကို အံ့သြနေရသည်။ ကောင်မလေးဟာ ရိုးသားလွန်းပါ လား။ သူမရဲ့နှစ်ရာတန်က ပလပ်စတစ်အိတ်နှင့်။

“မင်း ဂိုက်လုပ်ပေးမယ့်အတွက်ရော ဘယ်လောက်ပေး ရမလဲ။ တော်ကြာ မတန်တဆတွေ နင်းတောင်းနေမှာစိုးလို့”

နေ့ဦးကိုကို ကောင်မလေးကို ခပ်တည်တည်နှင့် နောက် လျှင် ကောင်မလေးအသွင်က ပြာပြာသလဲ။

“မတောင်းပါဘူးရှင်၊ အစ်ကိုစေတနာရှိသလောက်ပဲ ပေးပါ။ ငါးရာပေးပေး၊ တစ်ထောင်ပေးပေးပါ”

“ဂိုက်ကလည်း ဈေးကြီးလှချည်လား”

သူဆက်နောက်နေပုံက ခပ်တည်တည်မို့ ကောင်မလေး ခြော့ မျက်ကလဲဆန့်ပြာ။

“များတယ်ထင်ရင်လည်း အစ်ကို ပေးချင်သလောက်

သာ ပေးပါရှင်။ ဥဩ မတောင်းပါဘူး”

“မင်းနာမည် ဥဩတဲ့လား”

“ဥဩချိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဘဝက မချိုပါဘူးရှင်။ ခါး သီးနံ့ချာလွန်းလှပါတယ်”

အစ်ကိုဟာ လှုပ်မိုးပေမယ့် ဥဩဘဝမှာ ရင်ဖွင့်စရာ မျှဝေခံစားစရာ ငါဆိုမရှိတော့ပြီမို့ သူမရင်ဖွင့်မိလေသလား။ အစ် ကိုက စာနာစွာပင် သူမကို ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မနေ့က မင်းကို အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရိုက်နေတာ ငါမြင်ခဲ့တယ်။ ဘာတော်သလဲ၊ ရက်စက်ယုတ်မာ လွန်းပါတယ်။ အပျိုလေးတစ်ယောက်ကို လမ်းဘေးမှာ ရိုက်နေ လိုက်တာ”

“ရှင်!”

မနေ့က အစ်ကို ဥဩကိုမြင်သွားခဲ့တယ်ဆိုပါလား။ ဥဩ အရမ်းရှက်သွားပြီး မျက်ရည်များ ကျလာမိ၏။

“မငိုပါနဲ့ကွာ၊ အဲဒါ မင်းမိထွေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဥဩမှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး မရှိတော့ပါ ဘူး။ ဦးလေးအိမ်မှာ ကပ်နေရပါတယ်။ အလုပ်ပေါင်းစုံလုပ်ပြီး သူတို့ကို ရှာကျွေးနေပေမယ့် ဒေါ်လေးက အမြဲငြိုငြင်ပြီး ဆူပူ

သောင်းကျန်းလှပါတယ်”

“အင်း... တော်တော်ဆိုတဲ့မိန်းမကြီးပဲ။ ကဲကဲ... ငါ ဒီပုဂံမြေမှာ ကြာဦးမယ်။ တစ်နေ့ကို ဘုရားတစ်ဆူနှစ်ဆူ လေ့ လာချင်တယ်။ မင်း ငါ့ကို ဂိုက်လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“ရှင်!”

ဒီအခွင့်အရေးဟာ ကြီးမားလွန်းလို့ ဥဩကြောင်သွားရ ပါသည်။ တကယ်ဆို သူ့လိုသူဌေးတစ်ယောက်ဟာ စပယ်ရှယ် ဂိုက်တွေကို တန်းစီပြီး ငှားနိုင်ပါသည်။ သူမတို့လို ထမင်းစား ရေသောက်ဂိုက်ကို ငှားနေစရာမလို။

“မလုပ်ချင်လည်း နေလေ၊ ငါက မင်းကိုသနားလို့ပါ။ ခေါ်စရာဂိုက်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

“အို! လိုက်... လိုက်ပါမယ်။ ဥဩ အံ့ဩလွန်းလို့ပါ ရှင်။ အစ်ကိုက သိပ်စာနာတတ်တာပဲနော်။ အစ်ကိုမိန်းမတော့ သိပ်ကံကောင်းမှာပဲ”

ဥဩပြောလိုက်လျှင် နွဲ့ဦးကိုကို မျက်နှာနဲ့သွားရသည်။ သူက တိမ်နွယ်ငြိမ်းဆိုသည့် သူ့မိန်းမကို အပြီးအပိုင်မေ့ထား ချင်သူမဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့ ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ်နို့။ သို့သော် သူ ဥဩချိုကို အပြစ်မတင်လိုတော့ပါ။

“ကဲ၊ နောက်နေ့တွေ ဂိုက်လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင်လည်း ငါတည်းတဲ့သီရိပုဗ္ဗယာဟိုတယ်ကို မနက်ခြောက်နာရီ အရောက်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မ အရောက်လာခဲ့ပါမယ်”

ဥဩနှင့်သူ စကားတွေပြောရင်း ရွှေစည်းခုံဘုရားထဲမှာ နံ့စပ်စွာ လေ့လာကြသည်။ တကယ်က နွေဦးကိုကို-သူကလေး ရဲ့ဘဝကိုလေ့လာချင်လို့ သူကလေးရဲ့ဘဝကို သနားလို့ အလုပ်ပေးထားလိုက်ခြင်းသာ။

ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်တွေ လျှောက်ဝယ်ပြီး ဖတ်ကြည့်လျှင်လည်း အကြမ်းဖျင်းသိရှိနိုင်ပါသည်။ နောက် ကောင်မလေးတို့လို ဒေသခံတွေသိသည့် ပါးစပ်ရာဇဝင်တွေလည်း သူသိချင်ပါသည်။

ကောင်မလေးနှင့်အတူ ဘုရားဖူးရင်း ညနေရောက်တော့ နွေဦးကိုကို သူမကို တစ်ထောင်တန်သုံးရွက် ပေးလိုက်ပါသည်။

“အို... အစ်ကို၊ များလိုက်တာ၊ တစ်ထောင်လောက် ပေးလည်း ရပါတယ်”

“မင်းတစ်ယောက်ပဲ ပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို များတယ်လို့ငြင်းတာ ကြူးတယ်။ ယူစမ်းပါ၊ ဒါမှ မင်းအဒေါ်မရှိက်မှာ။ ကဲ၊ ငါ

သွားမယ်။ မနက်ဖြန်ကျ ခြောက်နာရီအမီနော်။ မမီရင် ငါထားခဲ့မှာ”

“အမီလာပါ့မယ်ရှင်”

သူမက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဖြန်ထွက်သွားတော့ နွေဦးကိုကို သူကလေးရဲ့ ကန္တာရအလယ်မှ ဘဝနေပူကို မျှော်တွေးရင်မောမိပါသည်။

အခန်း (၉)

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခြောက်နာရီ၊ သူ ကိုယ့်အခန်း ပြတင်းကိုဖွင့်ကာ ဟိုတယ်အဝင်လမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဥဩချို ဝင်လာတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ပန်းရောင်းတုန်းကလို မဟုတ်ဘဲ သင်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပုံကြောင့် သူကလေးအသွင် က စာသွေးတမွှေး။

မချောက ချိတ်လုံချည်ခရမ်းရောင်လေးနှင့်၊ အင်္ကျီက လည်း ခရမ်းရောင်လက်ရှည်လေးနှင့်၊ လှပသည့်ကောက်ကြောင်း က ပြေပြေပြစ်ပြစ်။

နွေဦးကိုကို စိတ်တွေပင် လန်းဆန်းသွားသလို သူ့စိတ်

တွေ အမှောင်ကျနေရတာ ကြာပါပြီ။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ မွန်းကျပ် ပိတ်လှောင်ပြီး တေးဆိုငှက်ကလေးတွေ ပျောက်ကွယ်နေတာ ကြာပေါ့။

အမြန်ဆုံးပင် ရေချိုး အဝတ်လဲပြီး သူ အောက်သို့ဆင်းခဲ့တော့ ဥဩကလည်း ဘောင်းဘီမီးခိုးရင့် စပို့ရှပ်လက်တိုအဝါဖျော့နှင့် ရှင်းသန့်စိပြည်နေသည့် နွေဦးကို ရင်သပ်ရှုမော ငေးနေလေ၏။

ခွေးမလေး... ငန်းကြောကို ထူတယ်။ စပယ်ကုံးများနှင့် တင်ပါးထိ ရှည်သည့်ဆံနွယ်တွေက ထွေးထွေးယှက်ယှက်။ သူမ၏အလှကတော့ ရွက်ပန်းသီးအလှ။ ကြည့်သောသူသာ မြင်မည့်အလှ။

“ကဲ... သွားစို့ မင်း ဘာစားခဲ့သလဲ”

“ဟို”

“ကဲပါ၊ လမ်းကျမှ စားတာပေါ့။ ခြောက်နာရီခွဲနေပြီ။ ဒီနေ့ စွယ်တော်လေးဆူလုံး တစ်နေ့တည်းပြီးအောင် ဖူးရမယ်။ တစ်နေ့တည်း ဖူး တစ်ဆုတည်းတောင် အလှူလည်း အတူတူလှူရင် ဆုတောင်းပြည့်တယ်ဆို၊ ဟုတ်လား... ဥဩ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆို မင်းရောငါရော အတူတူဆုတောင်းကြရအောင်”

“ရှင်!”

“ဩော်၊ ကိုယ်လိုရာဆုကို ကိုယ်တောင်းကြဖို့ပြောတာ၊

မင်းကလည်း တယ်နားဝေးသကဲ့”

သည်တော့မှ ရှက်ပြီးလေးနှင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည့်ကောင်မလေးကို နွေဦးကိုကို ကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကားပေါ်မှာ သူကလေး၏အမေးတွေက အတီးအတ၊ ခွတီးခွကျ။

“အစ်ကိုက သူဌေးဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ မိသားစုကိုမချစ်တာလဲဟင်”

နွေဦးကိုကို မျက်ခုံးပင့်သွားရ၏။ မေးခွန်းက ထူးဆန်းလို့လေ။

“မင်းစကားကလည်း အဆန်းပါလား။ ဘာလဲ၊ သူဌေးတွေက မိသားစုကိုခင်တွယ်ပြီး ဆင်းရဲသားတွေက မိသားစုကို မခင်တွယ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲသားတွေက စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်ရလွန်းလို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ

ကို မဖော်ပြဘူးဘူးလို့ ဥဩထင်လို့ပါ။ အစ်ကိုတို့လို သူဌေးတွေ ကတော့ ချမ်းသာလို့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ဖော်ပြအားတယ်။ အခု မိသားစုခေါ်မလာလို့ မေးတာပါ။

“မင်းအတွေးအခေါ်ကလည်းကွာ”

နွေဦးကိုကို သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း စကား ပြန်မပေးမိ။ အတန်ကြာမှ...။

“ငါ့မိန်းမနဲ့ငါက စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြ ဘူး။ အခု ငါ ပုဂံကိုထွက်လာသလို သူကလည်း သူ့အပေါင်း အသင်းတွေနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် တက်သွားတယ်လေ”

“ဪ”

စပ်စုရာရောက်နေမည်စိုးသဖြင့် ဥဩ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဆက်မပြောတော့ပါချေ။ သူတစ်ပါးမပြောချင်သည့်စကားကို နှိုက် ထုတ်တာလည်း လူ့ယဉ်ကျေးမှုမဟုတ်။

“ဒါထက် မင်း ကျောင်းနေဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ နဝမတန်းအောင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆယ်တန်းမဖြေတာလဲ”

“ကိုးတန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာပဲ မေမေပါ ဆုံးသွားပြီး အခု လို ဦးလေးလက်ထဲရောက်၊ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျတော့တာပါပဲရှင်”

ဥဩရဲ့အသံလေး တိမ်ဝင်သွားတော့ နွေဦးကိုကို ဆက် မမေးရက်တော့။ သူကလေးရဲ့ဘဝကိုလည်း ကိုယ်သိနေမှပဲလေ။

“ကဲ၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့မလှပတဲ့ဘဝတွေကို လှပအောင် စွယ်တော်လေးဆုလုံးမှာ ဆုတောင်းကြမယ်နော်။ ပျော်ရွှင်စရာ ဘဝလေးတစ်ခုကို အမြန်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ပါရစေလို့ ဆုတောင်းကြ ရအောင်”

“အတူတူ...”

“ခက်ပါ၊ အတူတူဆုတောင်းပေမယ့် မင်းလည်း မင်း ဘဝနဲ့မင်း အဆင်ပြေ၊ ငါလည်း ငါ့ဘဝနဲ့ငါ အဆင်ပြေပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

စွယ်တော်လေးဆုအနက် ရွှေစည်းခုံမှပင် စတင်ဖူးမျှော် ဆုတောင်းကြဖို့ သူတို့အရင်ဝင်လိုက်ကြသည်။ နွေဦးကိုကိုနှင့် အတူ ဥဩပါ တသွေးတဖွေးလှနေတော့ ဘဝတူပန်းသည် ဈေး သည်များက ဝမ်းသာနေကြ၏။

“ရွှေစည်းခုံစေတီကို အနော်ရထာမင်းနဲ့ ကျန်စစ်သား မင်းတို့ တည်ထားခဲ့တာတော့ အစ်ကိုသိတယ်နော်”

နွေဦးကိုကို ဥဩကို ချစ်စနိုးပျက်စောင်းလေး ထိုးလိုက် ပြီးလျှင်...

“ငါ စာရေးဆရာပါကွဲ့၊ မင်းကိုအဖော်ခေါ်လာတာ မေးမှဖြေ။ ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ငါ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်၊ ရေးမှတ်မယ်။ မင်းက ငါလိုတာ ငါခိုင်းတာပဲ လုပ်ပေး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရင့်”

သည်တော့လည်း ဥဩ သူခိုင်းတာလုပ်ပေးပြီး သူ့အိတ်တွေ ဖိုင်တွေ ကူသယ်ပေးရုံပေါ့။ သက်သာလိုက်တာ။ သူက ဓာတ်ပုံတွေရိုက်လိုက်၊ မှတ်သားစရာတွေ မှတ်လိုက်နှင့်၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့နောက်မှာ ဥဩပါနေတာတောင် သတိရပုံမပေါ်။

ရွှေစည်းခုံစေတီမှာ သရေခေတ္တရာမှစေတီကိုဖျက်၍ နဖူးသင်းကျစ်တော်ကို ဌာပနာထားသလို၊ သီဟိုဠ်မှ ပင့်ဆောင်လာသည့် စွယ်တော်ပွားကိုလည်း ဌာပနာထားသဖြင့် တကယ့်အလင်ကရစေတီ။

ရွှေစည်းခုံမှာ သုံးနာရီလေးနာရီမျှကြာပြီးမှ တုရင်တောင်စွယ်တော်သို့ ခရီးဆက်ကြသည်။

“ဟိုဘက် ရွှေစည်းခုံမှာ မင်းဘယ်လောက်လှူခဲ့သလဲ”

“ငါးရာ... အလှူခံပုံးထဲကို ထည့်ခဲ့တာ”

“နောက်သုံးဆူမှာလှူဖို့ ပိုက်ဆံရော ရှိသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို မင်း ဘယ်ဆုတောင်းပြည့်တော့မလဲ၊ စွယ်တော်လေးဆူလုံးမှာ ငါးရာစီလှူပြီး ဆုတစ်မျိုးတည်း၊ တောင်းမှ ပြည့်မှာလေ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

“ကဲ၊ ရော့... ငါးရာတန်သုံးရွက် ယူထား။ တစ်ဆူစီမှာ ငါးရာအညီလှူ။ ပြီးရင် ဆုတောင်း။ တောင်းရမယ့်ဆုရော သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရမယ့်ဘဝတစ်ခုကို အမြန်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ပါရစေ... လို့ဆို”

“ဩ... ဆိုဆိုတော့ မင်းက ငါ့ခိုင်းလို့လုပ်ရတယ်ပေါ့၊ မင်းရော ဒီဘဝဆိုးကြီးက အမြန်ဆုံးမလွတ်ကင်းချင်ဘူးလား”

“လွတ်... လွတ်ချင်ပါတယ်”

“ပြီးရော၊ ကဲ၊ ရောက်ပြီ၊ ဆင်း”

ကားကိုသော့ချပြီး နေ့ဦးကိုကို ရှေ့မှဘုရားဆီ တက်သွားတော့ ဥဩက သူ့ပစ္စည်းပစ္စယများကို သယ်ရသည်။ အင်း၊ ဂိုက်ငှားတာနဲ့မတူ၊ အထုပ်ထင်းသမား ငှားတာနှင့်တူနေပြီ။

နောက် စေတီတော်အရပ်ပြင်တော်ကုန်းမြင့်မှ အရပ်မျက်နှာများသို့ သူ ဓာတ်ပုံတွေ အမျိုးမျိုးရိုက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်နေ

လျှင် ဥဩကတော့ ဘုရားရှင်ထံမှာ အလှူငွေငါးရာထည့်၊ ဆုတစ်မျိုးတည်း တောင်းလေသည်။

“တပည့်တော်မ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သည့်ဘဝကို အမြန်ဆုံးတော့ မရောက်ချင်ပါဘူးဘုရား။ နှေးနှေးပဲ ရောက်ပါရစေ ဘုရား”

အစ်ကိုသာသီရင် သူမကို ဆူပူမာန်မဲလေဦးမည်လားမသိ။ ဥဩနားလည်ထားတာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သည့်ဘဝကို အိမ်ထောင်ကျမှ၊ လူကောင်းသူကောင်းနှင့် ဆုံစည်းပါမှ ရမှာပါ။

ဝါဆိုက ယခုမှ အလုပ်သွားလုပ်နေတုန်း။ ငွေသွားရှာနေတုန်းလေ။ သူ့အတွက် အချိန်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သည့်ဘဝကို ဝါဆိုအဆင်ပြေလာမှ တည်ဆောက်ချင်တာပါ။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်...

တုရင်တောင် စွယ်တော်မှာ နှစ်နာရီခန့်ကြာအောင် လေ့လာပြီးတော့ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီ။

“ကဲ... ဘုရားဖူးပြီးပြီ၊ နေ့လယ်စာ သင့်တော်တဲ့စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်စားကြရအောင်။ ပြီးမှ နောက်စွယ်တော်နှစ်ဆု ထပ်ဖူးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှစ်ယောက်သား ဘုရားမှပြန်ထွက်ခဲ့ကြပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ထမင်းဝင်စားကြသည်။ ပြီးလျှင် လောကနန္ဒာစွယ်တော်သို့ သူတို့ ကားနှင့်ခရီးဆက်ကြသည်။

“တန့်ကြည့်တောင်စွယ်တော်ရှင်ကတော့ မြစ်ကိုဖြတ်ရဦးမယ် အစ်ကို။ မော်ဇောက်တွေ ရှိပါတယ်”

“အင်း၊ တစ်နေ့တည်း စွယ်တော်လေးဆူလုံး ဖူးဖြစ်အောင် ဖူးရမယ်။ နောက်နေ့မှ တခြားစေတီပုထိုး ဂူကျောင်းတွေကို ဖူးရ လေ့လာရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖူးလို့မိပါတယ်”

လောကနန္ဒာစေတီသည်လည်း ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းအနီးတောင်ကုန်းတစ်ခု၌ တည်ထားပြီး အနော်ရထာတည်သောဘုရားသီဟိုဠ်မှ စွယ်တော်ပွား ဓာတ်တော်တစ်ဆူ ဌာနာထားခြင်းဖြစ်သည်။

စေတီတော်မှာ နှစ်ယောက်အတူ အလှူငွေထည့် ရှိခိုးဆုတောင်းကြပြီး နွေဦးကိုကိုက ဘုရားမှာ လေ့လာမှတ်သား၊ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသလို ဥဩကလည်း ထွေရာလေးပါး လျှောက်ငေး အပိုဆုတွေ တောင်းနေမိသည်။

“ဝါဆိုလည်း အမြန်ဆုံးအဆင်ပြေပြီး အမြန်ဆုံး ပြန် ရောက်လာပါစေဘုရား”

အနော်ရထာမင်းသည် သီဟိုဠ်ဘုရင် ပို့ဆောင်လိုက် သည့် စွယ်တော်တစ်ဆူကို သဘော ထိုဆိပ်ကမ်းသို့အရောက် တွင် ရောဝတီမြစ်တွင်း လည်ပင်းအထိ နက်သည့်နေရာသို့ဆင်း ပြီး စွယ်တော်မြတ်ပါကြွတ်ကို ဦးခေါင်းဖြင့်ရွက်၍ ယုံဆောင်လာ ခဲ့ကြောင်း ထိုစွယ်တော်ကို ရွှေစည်းခုံဘုရားတွင် အပူဇော်ခံထား စဉ် အနော်ရထာမင်း၏စွယ်တော် ပွားစေကြောင်းအဓိဋ္ဌာန်ကြောင့် စွယ်တော်လေးဆူ ပွားလာသည်တို့။

စွယ်တော်တစ်ဆူကို မူလ သဘောဆိုက်ကပ်ရာအရပ် ၌ ဌာပနာ၍ စေတီတည်ထားကိုးကွယ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လောက နန္ဒာဘုရား၏သမိုင်းအဖြစ် သိရသည်။

စေတီတော်၏ ပုဂံခေတ်ဦးပိုင်းလက်ရာ၊ နောက် ပြုပြင် သောလက်ရာများကို နွေဦးကိုကို သေသေချာချာ လေ့လာဖူးမျှော် ပြီး ညနေသုံးနာရီခန့်တွင်မှ တန့်ကြည့်တောင်စွယ်တော်ရှင်ကို ဖူးဖို့ မြစ်ကိုဖြတ်ကြရသည်။

ဥဒြာမှာ ပုဂံသို့ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ဝမ်းစာကို ကြက်ကလေး လို ယက်ရှာနေရသည်ကြောင့် ယခုမှပင် နွေဦးကိုကိုနှင့်အတူ

ဘုရားတွေစုံအောင် လိုက်ဖူးခွင့်ရလေသဖြင့် သူ့ကိုကျေးဇူးတွေ တင်နေမိသည်။

“အိမ်ပြန်ဖို့ချင်ရင် မင်းဒေါ်လေးက ဆွဲမှာရှိက်မှာလား”

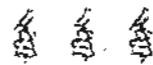
“ဒါတွေမဆန်းတော့ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ သူ့ရိုက်လို့သာ ဥဒြာသေသွားမယ်ဆိုရင် သေတာ အခါတစ်ရာလောက် မက တော့ပါဘူး”

“ဪ၊ ဥဒြာရယ်၊ မင်းဘဝက ဆိုးလိုက်တာ”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ဂိုက်လိုက်လုပ် ရမှာလို့ သူ့ကိုပြောခဲ့ပြီးသားပါ။ ပိုက်ဆံပေးလိုက်ရင် မရှိက်တော့ ဘူးထင်တာပဲ”

မြစ်ကို မော်တော်နှင့်ဖြတ်နေစဉ် မြစ်ဖြတ်လေက အေး မြပေမယ့် ဥဒြာရင်ထဲမှာတော့ အပူတွေ မငြိမ်း။

သူ ဘုရားလေးဆူမှာ ဆုတောင်းခဲ့သလို သာယာအေး ချမ်းသည့်ဘဝကို မျှော်ကိုးရင်း လောလောဆယ် ငရဲလမ်းကို ဖြတ်သန်းနေရမည်သာ။

အခန်း (၁၀)

“ဆံပင်တွေဝယ်တယ်... ဆံပင်ကျွတ်တွေ ဝယ်တယ်”
အိမ်ရှေ့မှလျှောက်အော်သွားသည့် ဆံပင်ဝယ်သူအသံ
ကြောင့် ဥဩ၏အဒေါ် ဒေါ်ချိုချိုမြတစ်ယောက် ဆန်စပါးလုံး
ရွေးနေရင်း ခေါင်းက ဆတ်ခနဲမော့သွား၏။

လင်က အရက်မူးသမား။ ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ နေ
တိုင်း မူးနေသူ။ အိမ်မှာ ကလေးက သုံးယောက်၊ ဥဩနှင့်သူ
ပဲ ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရသည့်ကြားထဲ ကလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်
လင်အရက်သောက်ဖို့စရိတ်တွေနှင့် ငွေက အမြဲလိုနေသည်။

ဒေါ်ချိုချိုမြမျက်စိတွေက အိမ်ခြေရင်းဘက်မှာ အပတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေ လုန်းနေသည့်ဥဩ၏ ဆံပင်ထူထူရှည်ရှည်များကို လှမ်းမြင်
လိုက်၏။ တင်ပါးပေါ်မှာ ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်း ထိုးထား
တာကိုက နည်းသလား။ အနည်းဆုံး တစ်ဆယ်သားကျော်မှာပဲ။

ဒေါ်ချိုချိုမြ၏လောဘနှင့် ယုတ်မာသောစိတ်ဓာတ်က
ညှာတာ စာနာခြင်းတွေကို နားမလည်။

“ဆံပင်တွေဝယ်တယ်... ဆံပင်ကျွတ်တွေ ဝယ်တယ်”

ဆံပင်ဝယ်သူ၏အသံက ပို၍ကျယ်လောင်လာလျှင် ဒေါ်
ချိုချိုမြ ဆတ်ခနဲလှမ်းခေါ်လိုက်တော့သည်။

“လာပါဦးဟေ့”

ဆံပင်ဝယ်သူက ဒေါ်ချိုချိုမြ၏အိမ်သို့ဝင်လာသလို ဒေါ်
ချိုချိုမြကလည်း အိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ ဆီးမေးလိုက်ပါသည်။

“ဆံပင် ဘယ်ဈေးဝယ်လဲ”

“အရှည်လား အတိုလား အစ်မကြီး”

“အရှည်ပေါ့၊ နှစ်ပေတောင် ကျော်မယ်”

“အစ်မကြီးဆံပင်လား၊ ဘယ်မှာ နှစ်ပေကျော်မလဲ၊ တစ်
ပေတောင် မပြည့်ဘူး”

ပြောင်းဖူးမွေးလို နီရဲ ပါးကျသည့် ဒေါ်ချိုချိုမြ၏ဆံပင်
ကိုကြည့်ပြီး ဆံပင်ဝယ်သူစိတ်ပျက်နေလျှင် ဒေါ်ချိုချိုမြက စိတ်

မရှည်သလို အော်ပစ်လိုက်၏။

“ငါ့ဆံပင်ရောင်းမှာမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ဟိုမှာ ငါ့တူမဆံပင်
ကိုရောင်းမှာ... မြင်ပြီလား”

ဒေါ်ချိုချိုမြ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ဆံပင်
ဝယ်သည့်မိန်းမ လောဘတက်သွားရ၏။ ဆံပင်က ဆံလုံးကောင်း
ပြီး ရှည်လည်းရှည်၊ ဆံပင်အသားကလည်း ပိုးသားလို နက်မှောင်
တောက်ပလို့။ တွေ့ရခဲသည့်ဆံပင်။

“ဟာ! အဲဒီလိုဆံပင်မျိုးဆိုရင် တစ်ကျပ်သားကို လေး
ထောင်ဈေးပေးမယ် အစ်မ။ စိတ်ချ၊ ကျွန်မ အလေးလည်းမခိုး
ဘူး။ အကြံအစန်မလုပ်ဘဲ အမှန်အကန်ဝယ်မှာပါ။ အဲဒီဆံပင်
အနေအထားဆိုရင် လေးသောင်းကျော်ဖိုးတော့ ရမှာပဲ”

“လေးသောင်းကျော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နည်းလို့လား၊ ချိန်တွယ်ပြီးတော့ ကျွန်မ
ထပ်ပြီးအပိုဆောင်းပေးပါ့မယ်”

ဒေါ်ချိုချိုမြ၏မျက်နှာကြီးမှာ လောဘကြောင့် ဝင်းဝင်း
တောက်သွားလေ၏။ လေးသောင်းကျော်ဆိုတာ နည်းသလား။
ဥဩဆိုတာ သူမစကားတစ်ခွန်းပါပဲ။ သူ သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်
ရမည့်ဘဝ။

အတော်ပဲ။ အိမ်မှာ ဒေါ်ချိုချိုမြသမီးနှင့်သားက ရှစ်
တန်းနှင့် ငါးတန်း။ ကျောင်းဝတ်စုံ ပူဆာနေတာကြာပေပြီ။ ကျူ
ရှင်လခကြေးတွေလည်း ပေးရဦးမည်။ လေးသောင်းကျော်ဆို
ပြေလည်သွားမှာပဲ။

အိမ်မှာက ဖအေက အရက်သမား။ သူရတာ သူသောက်
ပစ်ပြီး၊ ဥဩဏ်လုပ်စာနှင့် စားနေရ၏။ ဒေါ်ချိုချိုမြလုပ်စာက
သူ့သားသမီးတွေ ကျောင်းစရိတ်။

“ရောင်းမှာလား အစ်မ၊ မရောင်းရင်လည်း သွားမယ်”
ဈေးသည်က ထပ်ပြီးလောလိုက်လျှင် ဒေါ်ချိုချိုမြ တစ်
ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဒီလောက်ချောင်တဲ့ပိုက်ဆံ ဘယ်က
ရဦးမှာလဲ။

“ရောင်းမယ်၊ ရောင်းမယ်... ခဏနေဦး ငါ ဥဩကို
လှမ်းခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ ဥဩရေ၊ ဥဩ၊ ဒီကို ခဏလာဦးဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

ဆံပင်ဝယ်သူက ကတ်ကြေးနှင့် ပေကြိုးတွေ မျှန်ခွင်
တွေ အဆင်သင့်ထုတ်စောင့်နေသည်။ ဥဩမှာ အနားသို့ရောက်
လာပြီး အခြေအနေတွေကို ရိပ်စားမိသဖြင့် လန့်သွားလေ၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဒေါ်လေး”

“နင့်ဆံပင်ကို ဖြတ်ရောင်းမလို့။ လေးသောင်းကျော်
ရမှာတဲ့။ အိမ်မှာ ဒီလောက်ကျပ်နေတာအေ”

“ဟာ! ဒေါ်လေး၊ ဒါတော့မလုပ်ပါနဲ့။ ဥဩလည်း နေ
ဘိုင်းရှာပေးနေတာပဲ”

“ဘာ! ညည်းက ငါ့ကိုအာခံနေတာလား။ လူရှေ့သူရှေ့
အရှက်ခွဲနေတာလား။ ညည်းရှာပေးတဲ့ပိုက်ဆံက ဆင်ပါးစပ် နှမ်း
ဟက်။ ဘယ်တုန်းက လောက်ငုလို့လဲ။ ဆံပင်ပဲအေ၊ ဖြတ်လိုက်
လည်း တစ်နှစ်မကြာဘူး။ ပြန်ရည်လာမယ့်ကိစ္စ။ ရေးကြီးခွင်ကျယ်
လုပ်မနေနဲ့။ ညီမ၊ ဖြတ်သာဖြတ်”

ဒေါ်ချိုချိုမြက ဥဩခန္ဓာကိုယ်ကို ချုပ်ပေးသလို အတင်း
ခမ်းကိုလိုက်လျှင် ဆံပင်ဝယ်သူကလည်း လောဘနှင့် ဖြတ်ယူ
ရန်ပြင်လိုက်၏။

ဒီတစ်ခါတော့ ဥဩ ငြိမ်ခံမနေတော့ပါ။ ဒေါ်ချိုချိုမြ
လုပ်ပုံက သိပ်ကိုတရားလွန်နေပေပြီ။

“ဒေါ်လေး၊ ဒါတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီဆံပင်တွေ
က ကျွန်မမိဘတွေ ရှိစဉ်ကတည်းက အမြတ်တနိုးထားပေးခဲ့တဲ့
ဆံပင်တွေပါ”

“အောင်မာ! ကောင်မက ငါ့ကိုအာခံလို့၊ ဟေ့! ဖြတ်သာ

ဖြတ်။ ရှည်ရှည်ရအောင် အရင်းကသာ ဖြတ်ချလိုက်။ ကောင်မလူပါးဝလို့။ နင်တော့ ပြီးမှ ငါ့အကြောင်းသိမယ်”

ဒေါ်ချိုချိုမြက ဥဩ၏ဆံပင်တွေကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်လျှင် ဒီတစ်ခါတော့ ဥဩ မီးယပ်ပိန် မီးယပ်ခြောက်ဖြစ်နေသည့် ဒေါ်ချိုချိုမြကို ဆောင့်တွန်းပြီး ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

နောက်မှ ဒေါ်ချိုချိုမြကလည်း မကြားဝံ့မနာသာတွေ အော်ဟစ်ဆဲဆိုပြီး ပြေးလိုက်လာနေ၏။ သူ့ဘေးမှာ ဆံပင်ဝယ်သည့်ဈေးသည်ကလည်း ကပ်ကြေးကိုင်ပြီးလိုက်လျက်။

“ဥဩ၊ နင် အပြီးပြေးနိုင်လို့လား။ ခွေးမ ငါ့ကိုတွန်းလှဲပြီး အသားနာအောင်လုပ်တဲ့မိန်းမ။ နင့်ကို ငါကျေမယ်မှတ်လို့လား”

ဥဩကလည်း သူတို့လက်မှလွတ်အောင် ထွက်ပြေးနေလိုက်တာ။ နောက်မှ ဘီလူးသရဲလိုက်လာသည့်နှယ်။ ပြေးရင်းလွှားရင်းမှ ကားလေးတစ်စီး သူမအနားသို့ ကပ်ရပ်လိုက်လျှင် ဥဩမောလွန်းလို့ ဟပ်ထိုးလဲသွားမိပါ၏။

ကားထဲမှထွက်လာသူက နွေဦးကိုကိုပါ။ တိမ်စင်သည့် ကောင်းကင်မှာ လဝန်းထွက်ပေါ်လာသလိုပါပဲ။ ရှင်သန်လှပနေသည့် အစ်ကိုရုပ်သွင်က အေးချမ်းမှုတွေဖြာလျက်။

နွေဦးကိုကိုကလည်း နွေလွင်ပြင်ထဲမှာ ဖုန်တွေခွေးတွေနှင့် ရွဲစိုမောဟိုက်နေရသည့်ဥဩကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ပြီး မေးမလို့ပြင်စဉ် နောက်မှလိုက်လာသည့် ယမမင်းတွေကြောင့် သဘောပေါက်လိုက်ရသည်။

ဒါ သူ့ဒေါ်လေးပါ။ တော်တော် လောဘ ဒေါသ အတ္တတွေများတဲ့မိန်းမကြီးပဲ။

ဒေါ်ချိုချိုမြကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှကုန်စိုက်တာမဟုတ်။ လဲကျနေသည့်ဥဩ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ သူ့ကိုယ်လုံးနှင့် ခွစီးလိုက်ပြီး ဆံပင်ဝယ်သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“လာဟေ့... မြန်မြန်လာ၊ မြန်မြန်သာဖြတ်။ ဒီဟာမတော့ နာတော့မယ်”

ရုန်းကန်နေသည့်ဥဩကို အတင်းခံပြီး အတင်းဆံပင်ဖြတ်ကြတော့မည့်နှစ်ယောက်။ နွေဦးကိုကို ငြိမ်ရတာ အသည်းထဲကပင် ခါးသီးစက်ဆုပ်မိ၏။

ဥဩဘဝဟာ ဒီလောက်တောင် ဆိုးဝါးလှပါလား။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လုပ်ပုံက သိပ်ကို လူမဆန်လွန်းနေပြီ”

“အောင်မယ်! နင်နဲ့ဘာဆိုင်သလဲ။ ဒါ ငါ့တူမ၊ ငါ့တူမ

ဆံပင် ငါငြိတ်ရောင်းတာ ဘယ်သူ့အစီရင်ခံစာ တင်နေရဦးမှာလဲ”

“မှားတယ်... ကာယကံရှင်ရဲ့ ဆန္ဒမပါဘဲ အတင်းအကျပ်လုပ်ရင် ခင်ဗျားတို့ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တာပဲ။ ကျုပ်ရဲကို အကြောင်းကြားမယ်။ လာမင်းပါလို့ တိုင်လိုက်မယ်”

လက်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းကို ခလုပ်တွေလျှောက်နှိပ်ပြီး နွေဦးကို ကြောက်လန့်လိုက်လျှင် ဒေါ်ချိုချိုမြက သိပ်မဖြူပေမယ့် ဆံပင်ဝယ်သည့်မိန်းမကတော့ လန့်သွားလေ၏။ သူက ဈေးသည်မို့ ပြဿနာမတက်ချင်။

“ကဲ၊ သူမရောင်းချင်လည်း နေပါစေတော့ အစ်မကြီးရယ်။ သူရောင်းချင်အောင် စည်းရုံးလိုက်ပါဦး။ ကျွန်မ နှစ်ရက်လောက်ကြာရင် တစ်ခေါက်လှည့်လာပါဦးမယ်”

ဈေးသည်က လက်မြှောက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလျှင် ဒေါ်ချိုချိုမြ၏ဒေါသတွေက လောဘနှင့်ဆက်နွယ်နေသည်မို့ ဘီလူးမကြီး မာန်ဖီနေသည်နယ်။

ကားနှင့် ဟန်းဖုန်းနှင့် သူဌေးကို သိပ်ရန်မလုပ်ရဲပေမယ့် ဥဩကိုတော့ သတ်မည့်ဖြတ်မည့်ပုံ။

“ဟင်... ခွေးမ၊ နင့်ကြောင့် ငွေလေးသောင်းကျော်

ရမယ့်ကိစ္စ လက်လွှတ်သွားရပြီ။ နင်က ဘယ်လင်အားကိုးနဲ့ ငါ့ကိုအာခံနေရတာလဲ။ နင့်ကိုမှ ဒီနွေမသတ်ရရင် ငါမနေဘူး”

နွေဦးကိုကိုရှေ့မှောက်မှာပင် ဆံပင်ကိုဆွဲပြီး အတင်းအရွတ်ဆွဲခေါ်နေလျှင် သူ မနေသာတော့ချေ။ ဒေါသတွေကြောင့် အဒေါ်ကြီးကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ချင်စိတ်က တဖွားဖွား။

သူ့ပစ်ကိုစိုက်က ခပ်အေးအေးမို့သာ။ အံ့ကြိတ်သည်းခံလိုက်ပြီး သူ အဒေါ်ကြီးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

“ကဲ၊ အဒေါ်ကြီး၊ ခင်ဗျားဒေါသထွက်နေတာ ပိုက်ဆံမရလို့မဟုတ်လား”

“ပိုက်ဆံမရတာလည်း ပါတယ်၊ ငါ့ကိုအာခံတာလည်း မကျေနပ်ဘူး”

“ရော့၊ သူ့ဆံပင်အတွက် ရမယ့်ငွေ၊ သူ့ကို ခင်ဗျား မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့”

ဒေါ်ချိုချိုမြမှာ နွေဦးကို လှမ်းပေးသည့်ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး ဥဩကို ကြိမ်းမောင်းသွားသေးသည်။

“ပြန်လာခဲ့၊ နင်နဲ့ငါ အတွေ့ယုံမှတ်”

ဒေါ်ချိုချိုမြ ဒေါသနှင့်ထွက်သွားတော့ ဥဩ ဝိုရိုက်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ နေရင်းထိုင်ရင်းပင် ဥဩမှာ ကျေးဇူးရှင်တွေ များ

လာပါပြီကော။ အစ်ကိုကလည်း သူမရဲ့ကျေးဇူးရှင်။

“အစ်ကိုကို ဥဩကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ ကျေးဇူးတွေကို ဥဩ နောက်ဘဝတွေကျမှပဲ ဆပ်တော့မယ်”

ဥဩစကားက အဆန်းပါလား။ ဒုက္ခတွေနှင့် စုန်းစုန်း နှစ်နေသည့်ကောင်မလေး။ ဘယ်လိုအတွေးတွေ ဝင်နေပြီလဲ။ နွဲ့ဦးကိုကို စိုးရိမ်သွားရပြီ။

“ဒီဘဝက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဥဩ။ အစ်ကိုက ကျေးဇူး အံ့ဆပ်ခံချင်လွန်းလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီငွေလောက်နဲ့ အစ်ကိုမှာ ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူးကွာ”

ဥဩအသွင်က မမြင်နိုင်သည့် တမလွန်ဆိုတာကိုများ မျှော်ငေးကြည့်နေရောသလား။ သူမအသွင်က ကန်ရေပြင်လို တည်ငြိမ်အေးစက်လျက်။ စောစောက ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးလွန်းရ သည့်အတွက် သူမရဲ့မျက်ဝန်းကမ်းပါးလည်း ယခုကျ ခြောက် သွေ့ရန်နေပေပြီ။

“ဥဩရဲ့ဘဝက ဆိုးဝါး နံ့သာလွန်းပါတယ်။ ဥဩလေ ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်ကိုလည်း ခံနိုင်ပါတယ်။ အလုပ်တွေလုပ်ရမှာကို လည်း မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူများတွေလို ကြင်နာယုယ မယ့် မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလည်း မရှိ၊ အမြဲဆူပူနှိပ်စက်

ကြိမ်းမောင်းခံနေရတဲ့ဘဝမှာ ဥဩ မနေချင်တော့ပါဘူး။ အခု လို တဒင်္ဂကူညီပေးလည်း တစ်ဘဝလုံးအတွက် မျှော်ကြည့်တော့ ဥဩ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘူးရှင်။ ဥဩ အစ်ကိုကို ကန်တော့ခဲ့ ပါတယ်နော်”

မြေပြင်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး သူ့ကို ဥဩ ကန်တော့ နေတော့ နွဲ့ဦးကိုကိုရဲ့ရင်ထဲ ကရုဏာလှိုင်းကြမ်းများက ပြင်း ပြင်းထန်ထန် ပုတ်ခတ်နေကြသည်။

ဒီကံဆိုးမလေးကို ငါဘယ်လိုကူညီရမလဲ။ ဘယ်လို ကယ်ထုတ်ရမလဲ။

ဒီအရွယ်လေးကို စိုးခေါ်သွားလို့လည်း ငါ့ကို အမှုပတ် နေဦးမလား။ လက်ထပ်သွားရအောင်လည်း ငါ့မှာ တရားဝင်ဇနီး နဲ့။

ရင်ထဲမှာ အသည်းအူတွေ ခြောင်ဆန်အောင် ကြေမည့် ရင်း သူ ဥဩအတွက် ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားနေဆဲ။ မျက်နှာ ယယ်မလေးက တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာနေလေပြီ။ သူ ကမန်းကတန်း တားဆီးရပါ၏။

“ဥဩ. နေ... နေပါဦး”

ဥဩ သူ့ကိုဖြည်ညှင်းစွာ လှည့်ကြည့်တော့ သူ့မျက်

ဝန်းလေးတွေက အင်အားမဲ့ပြီး ညှိုးပျော့နေ၏။

“မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ ချာတိတ်ရယ်။ ကဲ၊ ပြော... ကိုယ်ဘာကူညီရမလဲ။ ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ”

နွဲ့ဦးကိုကို ထက်သန်စွာမေးလာတော့ ဥဩ တွေခနဲ စဉ်းစားမိရသည်။ သူမခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာတာ ဝါဆို။ ဥဩရဲ့ မြက်ပင်ကလေး။ ဝါဆို ရန်ကုန်မှာရှိသတဲ့။

“ဒါဆိုလည်း ဥဩကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားပါလား အစ်ကို။ ဥဩကို အလုပ်တစ်ခုခု ရှာပေးပါ။ အိမ်ဖော်ပဲ လုပ်ရလုပ်ရ မဆလားပဲ သယ်ရသယ်ရ ဥဩ လုပ်ပါ့မယ်။ ပြီးမှ ဝါဆိုကို ရှာမယ်”

“ဝါဆို! ဟုတ်လား။ ဝါဆိုဆိုတာ ယောက်ျားလား မိန်းမလား။ မင်းနဲ့ဘာတော်သလဲ”

“ဝါဆိုဟာ ဥဩရဲ့သူငယ်ချင်းပါ။ ယောက်ျားလေးပါ”

“ဟင်! သူငယ်ချင်းနောက် လိုက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ချစ်သူတွေလား”

နွဲ့ဦးကိုကို စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်ရတာအမှန်။ ဒီကောင်မလေးမှာ ရည်းစားနဲ့လား။

“ချစ်သူတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်သူ

ငယ်ချင်းတွေလည်းဖြစ်၊ ဥဩရဲ့ဘဝကိုလည်း သူပဲအစအဆုံး နားလည်စာနာပေးနိုင်တာမို့ ဝါဆိုဟာ ဥဩရဲ့အားကိုးရာလူသားပါ”

“ဩဩ”

ကိုယ့်ကိုတော့ အားမကိုးဘူးတဲ့လား ချာတိတ်ရယ်။ နွဲ့ဦးကိုကို အသေအချာစဉ်းစားနေရင်းမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။

“ကဲ၊ ဒါဆိုရင် အစ်ကို မနက်ဖြန်မနက် ပြန်မှာ။ လိုက်ချင်ရင် မနက်စောစော လာခဲ့ပေတော့။ ဥဩ အဆင်ပြေအောင် အစ်ကို အားလုံးကူညီပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“အိုး!... ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုဟာ ဥဩအတွက် သိကြားမင်းကြီး၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါပဲ”

“တကယ်လား။ ဒါဆို ဝါဆိုကရော”

နွဲ့ဦးကိုကို သဝန်တို့စွာမေးမိလျှင် ဥဩ ချက်ချင်းမဖြေတတ်တော့။ ဝါဆိုက ဘာလဲ...။

“အဲ၊ ဝါဆိုကတော့ ဥဩရဲ့ ရဲဘော်၊ အားကိုးစရာ လက်တွဲဖော်ပါ”

ဩဩ... ဥဩဆိုတဲ့မိန်းကလေးရယ်။ မင်း ဝါဆိုကို

တကယ်အားထားတာပဲနော်။ ဝါဆိုဆိုတာက မင်းအပေါ် ဘယ်
လောက်တောင် ကောင်း၊ ဘယ်လောက်တောင် အနွံအတာတွေ
ခံလို့လဲကွယ်။

တပုတ်ဖုတ်နှင့် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားသည့် ဥဩလေး
ကိုကြည့်ရင်း နွေဦးကိုကို ကိုယ့်ကားပေါ် ကိုယ်ပြန်တက်ကာ
ပုဂံမြေကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေလေတော့
သည်။

အခန်း (၁၁)

ဥဩ...

သည်ဒုက္ခတွင်းမှ လွတ်ရတော့မည်မို့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုး
လှုပ်ရှားနေရသည်။ ဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေးကို ဖွင့်ပြောလို့တော့ မရ၊
သူတို့က ဥဩကို မသေမချင်း ခိုင်းစားချင်ကြသူတွေ မဟုတ်
လား။

သည်တော့ ကိုယ့်ဘာသာ တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားမှ
ရပေတော့မည်။ နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာကြီးဖြစ်သည့် အစ်ကို
ကိုတော့ ဥဩယုံပါသည်။ အစ်ကိုဟာ သူမကို ဒုက္ခရောက်အောင်
လုပ်မှာမဟုတ်ပါ။

မှတ်ပုံတင်နှင့် ကောင်းခိုးရာရာ အဝတ်ကလေးနှစ်စုံကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး ဥဩအခြေမပျက် နေလိုက်သည်။ ထုံးစံ အတိုင်း ညဦးပိုင်းမှာတော့ ဦးလေးက အရက်ဆိုင်သွားနေပြီး အဒေါ်နှင့်ကလေးများက ကိုရီးယားကား သွားကြည့်နေကြသဖြင့် အိမ်မှာ ဥဩတစ်ယောက်တည်း။

သည်စဉ် ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်နေသည့် ဟိုဘက် ရပ်ကွက်မှ ဖိုးကျော်၊ သူ့အိမ်သို့ မျက်နှာမကောင်းစွာ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။

“ဥဩ”

“ဟယ်! ဖိုးကျော်၊ နင် ရန်ကုန်မှာ ဝါဆိုကိုတွေ့ခဲ့လား ဟင်။ ငါ့ကို စာလေးဘာလေး ပြန်မရေးလိုက်ဘူးလားဟယ်။ နင်ရော ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

မေးခွန်းတွေ တရစပ်နှင့် ဥဩ စိတ်ထက်သန်နေသမျှ ဖိုးကျော်မှာ ခပ်ငိုငို။

“နင်က အဲဒီလောက်ဖြစ်နေတော့ ငါကြားခဲ့ရတဲ့သတင်း တောင် ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ဘာ! ဘာ! နင်ဘာတွေကြားခဲ့ရလို့လဲ၊ ပြော... ပြော စမ်းပါ။ ဝါဆို မိန်းမယူသွားလို့လားဟင်”

“မိန်းမမယူပါဘူး။ ဝါဆိုက နင်မှနင်ပဲဥဩ။ အခုဟာ က ဝါဆို ဆိုဒ်တစ်ခုမှာ လက်သမားဝင်လုပ်ရင်း တိုက်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး သေတာတဲ့”

“ဟာ! မဟုတ်နိုင်တာ၊ နင်ကလည်း နင်ကိုယ်တိုင် မြင် ရလို့လား။ ဟင့်အင်း၊ ငါမယုံနိုင်ပါဘူး။ သူ့သာ သေရိုးမှန်ရင် ငါ့ဆီ ကိုယ်ယောင်လာပြမှာပဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက်က အဲသလောက် ခင်ကြတာပါ”

ဖိုးကျော် အပြောရခက်နေတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ရတာမဟုတ်ပေမယ့် သတင်းက အတိအကျ။

“ငါက ညာပြောပါ့မလားဟာ။ နင်မယုံလည်း မတတ် နိုင်ဘူး။ သတင်းကတော့ အတိအကျပဲ။ ငါလည်း ဘယ်စိတ် ကောင်းပါ့မလဲဟာ”

သေချာပြီဆိုသောအခါ ဥဩ ခေတ္တကြောင်သွားပြီးမှ မျက်ရည်တွေ မနိုင်ရင်ကာ စီးကျလာရတော့သည်။ သွားပြီ သူမ ရဲ့မျှော်လင့်ချက် ရွှေတောင်ကြီး ပြိုလဲသွားပြီပေါ့။

မနက်ကို ရန်ကုန်လိုက်သွားမှာကအစ သူ့ကို ရှာဖွေပဲ မဟုတ်လား။ ယခုတော့ ဥဩ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ လူးလို့မ အော်ဟစ်ပြီး မဝံ့ပေမယ့် ဥဩရင်တစ်ပြင်လုံး ငရဲမီးနှင့် အတိမ်

ခံထားရသည့်နယ်။ အသက်ရှူတွေ ကျပ်လာပြီး ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားတွေ အဖျစ်ညှစ်ခံနေရသလို။

“ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး ဥဩရယ်၊ စိတ်ကိုဖြေပါဟာ။ သူလည်း နင့်အတွက် အဆင်ပြေအောင် ငွေသွားရှာတာပါ။ ကံကြမ္မာက ဖြစ်လာပြန်တော့လည်းလေ”

နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျောင်း ဖိုးကျော် အိမ်ပေါ်မှ စိတ်မကောင်းစွာ ဆင်းသွားသည်။ ဥဩရင်ထဲမှာ တဖြည့်မြည့်လောင်ကျွမ်းသည့်အပူက တော်တော်ဆိုးပါလား။

ဝါဆိုဟာ သူ့ချစ်သူမဟုတ်ပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုတွေနှင့် တည်ဆောက်ထားသည့် သူငယ်ချင်းမက ချစ်သူမကျသည့်သူ။

“ဝါဆိုရယ်၊ ငါ့ကို မျှော်လင့်ချက်မဲ့အောင် ဒုက္ခဘုံကြီးထဲမှာ ထားခဲ့ပြီလားဟယ်”

အိပ်ရာလေးထဲမှာ ကြိတ်မှိတ်ပူဆွေးရင်း ဥဩ ရှေ့ခရီးကို ဘယ်လိုဆက်ရမှန်းမသိ။ အစ်ကိုနောက် လိုက်သွားမယ်ဆိုတာကအစ အလုပ်လုပ်ရင်း ဝါဆိုကိုရှာဖို့မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့ ပန်းတိုင်မဲ့သည့်ဘဝမှာ ဥဩ ရန်ကုန်သို့ပင် လိုက်ချင်စိတ်မရှိတော့။

အစ်ကိုကိုယုံကြည်ပေမယ့် နေရာသစ်မှာ သူမ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ ဆီပူအိုးကပူလို့ ခုန်ချကာမှ မီးပုံနှင့် တိုးရမည့် အခြေကိုလည်း သူမ ကြောက်ပါသည်။

တစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေနှင့် ရှုပ်ထွေး ဝေဝါးနေဆဲ၊ အိမ်ရှေ့မှခေါ်သံကြောင့် မျက်ရည်တွေ စင်အောင်သုတ်ပြီး ဥဩ အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်ရပြန်သည်။

“မမဆွေမာ”

သူမထံ မလာစမှ အလာထူးသည့်မမဆွေမာအား ကြည့်ရင်း ဥဩ အံ့အားသင့်နေမိသည်။ မမဆွေမာဆိုတာ သူမလို ဇီဝာများမရှိတော့ပေမယ့် ကြင်နာမည့်ယောက်ျားကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံရသေးသည်။

“နင် ဘာဖြစ်လို့နီနေတာလဲ ဥဩ၊ နင့်အဒေါ် ရိုက်လို့ထား။ ဒီအဒေါ်ချိုမြကြီးကတော့ လွန်ကိုလွန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုစိတ်ထား ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှန်းကို မသိဘူး”

“သူရိုက်လို့မဟုတ်ပါဘူး မမဆွေမာရယ်။ ဒီတစ်ခါ ငါ့ထားကတော့ ဝါဆိုသေပြီကြားလို့ပါ။ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာမိလေ။ သတင်းမှား ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ”

“ဟင်! ဘယ်သူပြောလဲ၊ ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်။ ဝါဆိုက

www.burmeseclassic.com

လူကောင်းလေးပါ။ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကြီးပွားမယ့်ကောင်လေး”

ဝါဆိုနှင့်ဥဩ၏သံယောဇဉ်တွေကို သည်ပုဂံမြေမှ နယ်ခံ
တွေ သိကြပါသည်။ သူငယ်ချင်းထက်ပိုတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ။

“ဒါထက် နှင် ငါ့အစ်ကိုနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်သွားမလို့ဆို”

“ဟင်! အစ်ကိုက မမဆွေမာရဲ့အစ်ကို၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲလေ။ အစက ငါ
ကို လာခေါ်တာ။ ငါ့မှာ မိဘတွေ ဆုံးကုန်ပြီဆိုလို့ ဒုက္ခတွေ
ရောက်နေပြီဆိုပြီးတော့ လာခေါ်ရှာတာ။ ဒီကျ ငါက ယောက်ျား
ရပြီး အရသာတွေနေတော့၊ ဟီးဟီး...”

မမဆွေမာ ခပ်နောက်နောက်နှင့် ရယ်လိုက်လျှင် ဥဩ
ပင် ပြုံးရတော့မလို့။ မမဆွေမာဟာ ပျော်တတ်သူ၊ လောကဓံ
ကိုလည်း ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ ခုတော့ သူ့လောကဓံက အကောင်း
လောကဓံ။ ဥဩရဲ့ဘဝကတော့ ယခုထိတိုင် အဆိုးလောကဓံမှ
မလွတ်နိုင်သေး။

“အစကတော့ ရန်ကုန်မှာ ဝါဆိုရှိတယ်ဆိုပြီး ဥဩ
လိုက်ချင်တာ။ အခုကျ ဝါဆိုကသေပြီဆိုတော့ အဟင်ဟင်...”

ပြောရင်းမှ ဥဩခိုချလိုက်ပြန်လျှင် မမဆွေမာက သူ့
ကိုချော့ရှာသည်။

“ငါ့အစ်ကိုက ငါ့ကိုလာပြီးတိုင်ပင်တယ်။ နှင့်ကို သနား
လို့ ဒီဒုက္ခတွင်းထဲက ကယ်ထုတ်သွားချင်တယ်တဲ့။ သူ့မိန်းမလည်း
အပြစ်တင်လွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိဘူးဆိုပြီး အခက်
တွေ့နေတာ”

“အို!... အဲလို အစ်ကိုဒုက္ခရောက်မယ်မှန်း ဥဩမသိ
လို့ လိုက်မယ်ဧပြီမိတာပါ မမဆွေမာရယ်။ ဟုတ်တာပေါ့နော်၊
အစ်ကိုက အိမ်ထောင်ရှင်ပဲ။ ကိုယ့်မိန်းမခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘယ်
ခေါ်လို့ရမလဲနော်။ ဥဩ မလိုက်တော့ပါဘူးမမရယ်။ ကိုယ့်ဒုက္ခ
နဲ့ကိုယ်ပဲ ရှိပါစေတော့။ ဥဩကြောင့် လူတွေ ဒုက္ခမရောက်စေ
ချင်ပါဘူး”

မျက်ရည်များနှင့် ရှိုက်ငင်ရင်း ဥဩ ဝမ်းနည်းစကားဆို
လျှင် ဆွေမာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“နင့်အိမ်သားတွေ ဘယ်သွားကြလဲ”

“ဦးလေးက အရက်ဆိုင်၊ ဒေါ်လေးမိသားစုက သူညီမ
အိမ်မှာ ကိုရီးယားကား သွားကြည့်နေတယ်”

“ဒါဆို ငါပြောတာ နားထောင်၊ နင်ကလည်း အလကား
နေရင်း အားငယ်နေတယ်။ အစ်ကိုကို ငါ ဒီလိုအကြံပေးလိုက်
တယ်။ သူက သူ့မိန်းမကို ညီမခေါ်ရအောင် လာတယ်လို့ပြော

၁၁၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ခွဲတာ၊ အခုကျ ငါက အကူအညီမလိုတော့ဘူးဆိုတော့ နင့်ကို သူညီမလုပ် ခေါ်သွားဖို့ပေါ့”

“ဟင်! ဖြစ်လို့လား။ မမဆွေမာနဲ့ ဥဩက ရှုပ်ချင်းမှ မတူတာ”

“အ.ပါ့ဟာ၊ သူ့မိန်းမက ငါ့လည်းမြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို အစ်ကိုညီမလို့ပြောလည်း ယုံမှာပဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ မမရယ်။ တော်ကြာ ပေါ်ကုန်မှ ဥဩ ဆင်းပြေးရတာထက် အစ်ကိုတို့လင်မယား ပြဿနာတွေ တက် ကုန်ကြပါဦးမယ်”

“ကဲ၊ ကျောင်းအစ်မ၊ ဒီအထိ လျှောက်တွေးမနေနဲ့။ အစ်ကိုကလည်း နင့်ကိုသနားလို့ ကယ်သွားချင်တယ်။ နင်က လည်း လောလောဆယ် အရမ်းဒုက္ခရောက်နေတယ်မဟုတ်လား။ လိုက်သာသွား... ဟိုကျမှ မီးစင်ကြည့်ပြီး ကကြပေတော့။ မနက် ကျ ဘယ်သူမှမသိအောင် စောစောထွက်ခဲ့ ငါးနာရီလောက်ပေါ့။ အစ်ကို ဟိုတယ်ရှေ့မှာ စောင့်နေမယ်တဲ့”

နောက်ဆုံး မမဆွေမာ၏အကြံပေးချက်အတိုင်း အစ်ကို နောက် လိုက်သွားဖို့သာ ဥဩ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

မနက်ငါးနာရီလောက်မှာ ဥဩ လွယ်အိတ်ကလေးကို ပိုက်ပြီး သီရိပစ္စယာဟိုတယ်သို့ အရောက်ပြေးရသည်။ နောက် မှ လူကြီးများ လိုက်လာမလားလို့ စိုးတထိတ်ထိတ်။ ဆောင်း နောင်းရာသီမို့ နင်းတွေနှင့်ဝေနေသည့်လမ်းပေါ်မှာ အခြေခံ အလုပ်သမားလူတန်းစားတွေကတော့ သွားလာနေကြပေပြီ။

ခေါင်းမှာ အညှာစောင်လေးကို အုပ်စည်းထားရတာ ဥဩကို ဘယ်သူမှမမြင်ကြ၊ မမှတ်မိကြအောင်ပါ။

ဟိုတယ်ရှေ့သို့မရောက်ခင် နွေဦးကိုကို ကားနှင့်စောင့် နေတာတွေတော့ သူပဲ အရမ်းသေသာသွားရ၏။ အစ်ကိုက ဥဩ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၁၈ နို့ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ကို ကားတံခါးအသင့်ဖွင့်ပေးသည်။

ကားအကောင်းစားကြီးနှင့် ဥဩ၏အသွင်က သဟဇာတတော့ မဖြစ်သေး။

ကားလေးက ပုဂံမြေမှ ငြိမ်ခနဲစတင်ထွက်ခွာခဲ့လေပြီး အမည်မဖော်ပြနိုင်သည့် ခံစားချက်များဖြင့် ဥဩရင်မှာ လှိုင်းထန်နေရာမှ သူမ ငိုချလိုက်မိသည်။

မိဘနှစ်ပါးကို လွမ်းဆွတ်သည့်စိတ်၊ ဇာတိမြေကို ခွဲခွာရတော့မည်မို့ လွမ်းသည့်စိတ်၊ နောက် ဝါဆိုအတွက် ယူကြွေးမရ နှလုံးသားတွေ လစ်ဟာရသည့်စိတ်တို့က ဥဩဆိုသည့်ကောင်မလေး၏အသည်းစိုင့်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ညစ်ချလိုက်ချေပြီ။

သူမ ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုနေတော့ အစ်ကိုက လွတ်နေသည့်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဥဩရဲ့ပခုံးလေးကို ပုတ်ပေးခဲ့သည်။

“တိတ်ပါ ကလေးရယ်၊ မင်းရဲ့ဝဋ်ကြွေးတွေအားလုံး ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ရှေ့မှာ ဘဝသစ်ကိုတွေ့ရမှာပေါ့ကွာ၊ တို့နှစ်ယောက်အတူတူဆုတောင်းခဲ့ကြသလို ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့တဲ့ဘဝသစ်ကို မကြာခင်တွေ့ကြရမှာပါ”

“ဥဩငိုလို့ အစ်ကိုစိတ်ဆိုးသလားဟင်”

“မဆိုးပါဘူး၊ အစ်ကို ဥဩကိုနားလည်ပါတယ်၊ ကတိ

မြေကို ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခသည်မလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုပဲခံစားရမှာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုဟာ ဥဩ

ရဲ့ သိကြားမင်းကြီးပါ”

သူမပြောတတ်သလို ပြောနေတော့ နွေဦးကိုကို ပြုံးနေရ၏။ သူ ဥဩအင်္ဂါတိတ်သည့်အထိ စောင့်နေပြီးမှ စကားတွေနှင့် စည်းဝါးတိုက်ရသည်။ တိမ်နွယ်ရှေ့မှာ စကားတွေမှားလျှင် မလွယ်။ ကိုယ်ကမှန်ကန်ပေမယ့် ဒုက္ခသည်မလေးကို ညီမဆိုပြီး ညာခေါ်လာရတာမဟုတ်လား။

“ဥဩကို အစ်ကိုက ငါ့ရှာနေတဲ့ညီမဝမ်းကွဲဆိုပြီး ခေါ်သွားမှာ”

“မမဆွေမာ ပြောပါတယ်”

“အင်း၊ ဒီတော့ မင်း ငါ့ကို အခေါ်အခေါ်တွေပြင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဥဩဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“မင်းကို ငါမွေးစားလိုက်ပြီလေ၊ ဒီတော့ ကိုကိုလို့ခေါ်”

“ကိုကို”

“ဟုတ်တယ်... ပြီးတော့ မောင်နှမပုံစံမျိုးနေရမယ်၊

တကယ့်မောင်နှမတွေလိုပေါ့ကွာ”

“ဥဒြမှာ တကယ့်အစ်ကိုမှမရှိတာ”

“ဒါပေမဲ့ သူများမောင်နှမတွေတော့ မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ဥဒြခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေရသည်။ သူ့ပြာသလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။

“ပြီးတော့ ဒီနေ့ ကိုယ်တို့ ရန်ကုန်ရောက်အောင် မောင်းမှာ။ လမ်းမှာ ဥဒြအတွက် သင့်တင့်တဲ့အဝတ်အစားလေးတွေ ဝင်ဝယ်ရမယ်။ ခရီးသွားအိတ်ကအစပေါ့။ မင်း ဒီပုံစံအတိုင်းဆို တိမ်နွယ်က အရမ်းအထင်သေးမှာ”

“တိမ်နွယ်!”

“ငါ့မိန်းမနာမည်လေ။ တိမ်နွယ်ငြိမ်းတဲ့”

“အို... အရမ်းလှတဲ့နာမည်ပဲနော်၊ လူကလည်း အရမ်းချောမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘီလူးမ လူယောင်ဆောင်နေသလိုပဲ။ အရမ်းချောတယ်။ အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အရမ်းလည်း ခမ္မက်ကြီးတယ်လေ။ ငါတော့ လုံးဝရွံ့တယ်”

ဒေါ်ကြီးမောကြီးဖြစ်လာသည့်အစ်ကိုကို ဥဒြက နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေလျှင် နွေဦးကိုကို သတိရသွားပြီး

ကိုယ့်ဒေါသကိုယ် လျှော့ရသည်။

သူ နားမဟုတ်။ သူ့မဟေသီ တိမ်နွယ်ဟာ သူ့ပါတနာ ခန့်ခေါ်ဆိုသည့်ကောင်နှင့် အပျော်ခရီးထွက်သွားတာ သိနေသားပဲ။ တစ်နေ့နေ့တော့ အမိဖမ်းပြီး သစ္စာမဲ့သူတို့ရဲ့သွားရာလမ်းသို့ ပို့ပစ်ရမည်။

နွေဦးကိုကို တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို ဘယ်လိုမှပြင်လို့မရ။ ပင်ကိုစီမံကိန်း အပျော်အပါးဝါသနာပါလွန်းသည့်မိန်းမ။ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ရေစုန်မျှောနေတော့မှာလားမသိ။

ဆင်သေကောင်ပေါ်မှာ စီးလိုက်သွားသည့်ကိုးမိုက်လိုပဲ တိမ်နွယ်ဟာ ခန့်ခေါ်ကိုးပြီး ဘယ်အထိများ မိုက်မဲနေဦးမည်မသိ။

“ဆောရီး ချာတိတ်၊ မင်းကို ငါသတိပေးထားချဦးမယ်။ ငါတို့လင်မယားက သိပ်အဆင်ပြေတာတော့မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မိန်းမက ဒီမိုက်ရေစိကို အလွဲသုံးစားလုပ်နေတဲ့မိန်းမ။ ဒီတော့ မင်းနေတတ်အောင်နော်၊ ငါတို့ကြားထဲ ဝင်မညပ်စေနဲ့”

“ရှင်!”

ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ညှဉ်သည်လိုနေရမည့်ဥဒြအား ယခုလိုခြောက်လှန့်နေတော့ သူမ ဘယ်လိုနေရမည်လဲ။

“ကဲပါကွာ... အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဘာမှတွေးလှူမနေနဲ့ဟုတ်လား။ ကဲ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာ လိုက်ခဲ့”

မိမိခံကားအကောင်းစားကြီးပေါ်မှာ အိပ်မက်မက်နေသူလို ဥဩခံစားနေရသည်။ သို့သော် သူမမှာ သတိအမြဲရှိနေရ၏။

အစ်ကိုစေတနာတွေကို ငါ အလွဲသုံးစားလုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖြူစင်တဲ့အချစ်၊ ခိုးသားတဲ့မေတ္တာဆိုတာလည်း ရှိနေရမယ်။

ငါ့ကြောင့် သူတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး အတိမ်းအစောင်းမရှိစေရ။ ငါ နေတတ်ထိုင်တတ်ရမယ်။

နေ့လယ်စာစားကြပြီး ခရီးပြင်းဆက်မောင်းကြတော့ ရန်ကုန်ကို ညခုနစ်နာရီခန့်မှာ ဝင်လေ၏။

“နေဦး၊ အိမ်မရောက်ခင် မင်းအတွက် အဝတ်အစားလေးဘာလေး ဝယ်ပေးဦးမယ်”

“အားနာစရာကြီးအစ်ကိုရယ်၊ ဥဩမှာ အဝတ်တွေ ပါပါတယ်။ အစ်ကိုညီမက ဆင်းရဲတယ်လို့ သူသိပြီးသားမဟုတ်လား”

“ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းတော့ ရှိုင်းဦးမှလေး၊ ဒါထက် ဥဩ ကိုယ့်ကို ကိုကိုလို့ခေါ်ရမှာ။ ခက်တော့တာပဲ။

နှုတ်ကျိုးအောင် ခုထဲက ခေါ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

“မှားပြန်ပြီ”

“ကိုကို... အား... လျှာယားလိုက်တာ”

“ယားမနေနဲ့၊ အကျင့်ရအောင်ခေါ်နေ။ ရှေ့ကဆိုင်မှာ အဝတ်နည်းနည်းပါးပါး ဝယ်ဦးမယ်”

“မသားနဲ့ နားတောင်း ဖြစ်ပါ့မလားအစ်ကို၊ အဲ... ကိုကို”

“ဖြစ်တယ်၊ ငါနားလည်တယ်”

ရှေ့စတိုးဆိုင်ကြီးမှာ ကားရပ်ပြီး နေ့ဦးကိုကိုက ဥဩအတွက် သင့်တော်ရာဝတ်စုံ သုံးလေးစုံလောက် ဝယ်လိုက်၏။ ကိုယ့်လူက တောကစာဥပုံမို့ လိုက်ဖက်မည့်ဝတ်စုံလေးများပဲ ရွေးဝယ်ရသည်။

ပြေပြေပြစ်ပြစ် လုံ့လနှင့်အင်္ကျီလေးများပေါ့။ ဘောင်းဘီတွေ စကတ်တွေနှင့်ဆို လုံးဝလိုက်ဖက်မည့်မဟုတ်။ နောက်အိတ်တစ်လုံးဝယ်ကာ ထည့်ရသေးသည်။

“ကဲ၊ ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ။ သွားကြစို့”

“နှစ်ယောက်အတူ ကားနှင့်ထွက်ခဲ့ကြရာ အိမ်သို့ရောက်ချိန်ဟာ ညရှစ်နာရီခွဲနေပေပြီ။ နေ့ဦးကိုကို ခြံရှေ့ရေကန်သည်နှင့်

ခြံတံခါးပွင့်လာပြီး အထဲမှ ခြံစောင့်ဦးထွေးမောင် ပေါ်လာလေ၏။

“ဆရာလေး၊ မမလေးလည်းပဲ မနေ့ကမှ ပြန်ရောက်တယ်”

“ဟင်! သူပြောတော့ တစ်ပတ်ဆိုး ခုတော့ နှစ်ပတ် ကြာတာပေါ့”

နေ့ဦးကိုကို ပုဂံမှာ နှစ်ပတ်နေခဲ့သည်မို့ တိမ်နွယ် ဆီးထွက်တာလည်း နှစ်ပတ်။ စိတ်ထဲမှာ ဖျဉ်းခနဲဒေါသထွက်ရ၏။

ကိုယ်က စာရေးဖို့အတွက် ကုန်ကြမ်းတွေ စုဆောင်း ညီမသတင်းလည်း သွားရှာတာဖြစ်ပြီး တိမ်နွယ်ကတော့ ရိုင်းရိုင်း ပြောရလျှင် အလေလိုက်ရအောင် သွားတာဖြစ်သည်။ သွားတာကိုက ခန့်ဇော်နှင့်လေ။

ကိုယ့်ကို အရှူးလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေသည့် တိမ်နွယ်ငြိမ်းမှာ သူ့ကိုယ်သူတော့ လည်လှပြီထင်နေ၏။ ကိုယ့်နောက်မှာ ဥဩပါနေသည်မို့ နေ့ဦးကိုကို ဒေါသစိတ်ကိုမြှူချလိုက်ပြီး ကားကို အိမ်ရှေ့ထိ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

ဥဩကတော့ နှစ်ထပ်တိုက်ပုံစံလှလှနှင့်အိမ်ကို အံ့ဩတကြီးငေးကြည့်ပြီး ကိုကိုတို့ဟာ တော်တော်ချမ်းသာပါလားဟု အတွေးနှင့် မြဲသွားခဲ့သည်။

ကိုကိုဇနီးဟာ မာနကြီးသလား ဒေါ်လေးလောက်တော့ မဆိုးနိုင်ပါဘူးလေ။

“ကဲ၊ ဆင်း... ဥဩ၊ အိမ်ရောက်ပြီ။ အိမ်မှာ ထမင်းချက်ဒေါ်ပုတို့သားအမိလည်းရှိတယ်။ ဆုက မင်းနဲ့ရွယ်တူပါပဲ။ အဖော်ရမှာပါ။ သူတို့က ကိုယ့်လူတွေဆိုတော့ ကိုယ့်ညီမဆိုတာနဲ့ မင်းကိုဂရုစိုက်ကြမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဥဩလည်း သူတို့ကို ကုလုပ်မှာပါ။ ကိုကို အိမ်မှာရှိတဲ့အလုပ်တွေအားလုံး ဥဩ ကုမှာ”

“တော်တော်... ဒီစကားတွေ ဒီတင်ရပ် ဥဩချို့ မင်းနေရမှာ ငါ့ညီမအဖြစ်နဲ့လေ။ ယုတ္တိရှိအောင်နေ”

နှစ်ယောက်သား ခပ်ကိတ်ကိတ်နှင့် စကားတွေ အခြေအတင်ပြောနေဆဲ၊ တိုက်တံခါးပွင့်လာပြီး ကားနားထိ ပြေးဆင်းလာသည့်မိန်းမချောမိန်းမလှတစ်ယောက်ကို ဥဩ ရင်သပ်ရှုမောတွေ့လိုက်ရသည်။

နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်မင်္ဂလာတစ်ယောက်လို မျက်နှာချောချောလှလှမှာ ညကြီးမင်းကြီးတောင် မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေနှင့်။ ဝတ်ထားသည့်ဝတ်စုံကလည်း စကတ်က တင်ပါးဖုံး။ အဲ၊ ဂါဝန်ထင်ပါရဲ့။ အပေါ်က ကြိုးမျှင်မျှင်လေးနှင့် အောက်က

မှ တင်ဖုံးရုံအပြင် ပါးပါးလှလှလေး။

အကျိုးက အသားရောင်မို့ ပင်ကိုအသားဖြူနစ်နစ်တွေ နှင့်ရောကာ၊ အဝတ်မပါသလို ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေသဖြင့် ဥဒြ မကြည့်ရဲ။

ယိုသူမရက် မြင်သူရှက်ဆိုသလို သူက ဝတ်ရဲပေမယ့် တောသူမ ဥဒြချိုးမှာ သူမကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာတွေ တရှိန်ရှိန် ပူလာရဲလာခဲ့ရသည်။

နေ့ဦးကိုကို တိမ်နွယ်ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး တော်တော်စိတ် ပျက်ရပါ၏။ အဝတ်အစားကုန်နေသူဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း ကုန်နေခဲ့တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒီဝတ်စုံတွေဟာ တိမ်နွယ်ငြိမ်းဝတ်နေကျတွေ ပါပဲ။ ခုမှ သူဘယ်လိုဟန်တားရမှာလဲ။

“မောင်ပြန်လာပြီ၊ မိုးချုပ်လိုက်တာကွယ်။ မောင့်ကို ငြိမ်း နေ့တိုင်းမျှော်နေတာသိလား။ မောင်က တကယ်ရက်စက် တယ်ကွာ။ ဖုန်းလည်းမဆက်၊ နွယ်ဆက်တော့လည်း ဖုန်းပိတ် ထားတယ်”

“မင်းပြန်ရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်ပတ်၊ အဲ... ခြောက်ရက်ရှိပြီ မောင်။ မောင့်ကို

ဥဒြသွားတဲ့အတိုင်း တစ်ပတ်ပဲ ကြာတာလေ”

ခြောင်ပင် လိမ်ညှာပြောနေသည့်တိမ်နွယ်ငြိမ်းအား သူ ခပ်မဲ့မဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမ မလုံမလဲဖြစ်ရ၏။ တိမ်နွယ်မျက်စိ က သူ့ဘေးမှာ ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေသည့်ဥဒြကို မြင်သွား၏။

“ဟော!... မောင်ပြောတဲ့ မောင့်ညီမဆိုတာလေးလား။ မောင်တို့မောင်နှမတွေက ချောကြတယ်နော်။ အဲ၊ အသားတွေ နည်းနည်းညိုတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အညာမှာဆိုတော့ နေပူမိ တဲ့သဘောပါ။ အသားလှခရင်မိတွေ လိမ်းလိုက်ပြီး တစ်ကိုယ် လုံးပေါင်းတင်လိုက်ရင် အသားဖြူသွားမှာပါ။ သနပ်ခါးတွေ လိမ်း ထားလိုက်တာကလည်း ထုပ်နိုးနေတာပဲ။ နောက်မှ ညီမလေးကို ပုံစံပြောင်းပေးရမယ်။ ဆံပင်ကြီးကလည်း နက်ထူနေတာပဲ”

“ဟေ့ဟေ့! အဲဒါ မင်းလုပ်ပေးဖို့မလိုဘူး။ ကိုယ်ပြော ထားမယ်နော်။ ကိုယ်မသိဘဲနဲ့ သူ့ကိုဘာမှပုံစံပြောင်းမပေးပါနဲ့။ အထူးသဖြင့် ဆံပင်ကိုလုံးဝမညှပ်နဲ့”

“အိမ်မဝင်ခင်က လေးတင်လာပါလား။ မလုပ်ပေးနဲ့ဆို တော့လည်း ဒီက တာဝန်ပေါ်တာပေါ့”

“ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ဘာ တာဝန်မှပေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ ကိုယ့်ဘာသာ နေချင်သလိုနေ၊ လုပ်ချင်သလိုလုပ်လာပြီး အိမ်ထဲကလူကို ရန်မလုပ်နဲ့”

“မလုပ်ပါဘူး။ ငါက အလကားသွားတာမဟုတ်ဘူး။ စာရေးဖို့အတွက် ကုန်ကြမ်းသွားစုလာတာ။ ဘယ်နှယ့်... မင်းကရော တော်တော်ပျော်ခဲ့လား။ ကိုကိုတွေ မောင်မောင်တွေနဲ့ ဆိုတော့”

“ဒါ ရှင်ပြောစရာမလိုပါဘူး။ ရှင်က အာသဝေါကုန်ခမ်း နေတဲ့ ရဟန္တာကြီးပဲ”

ဥဩခမြာ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရန်ဖြစ်နေကြသည့် နွေဦးကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ထိုင်ရမလိုထရမလို။ နွေဦးကိုကိုလည်း သည်တော့မှ ဥဩကိုသတိရလိုက်ပြီး ရန်ပွဲကို ရပ်စဲလိုက်၏။

“ကဲ၊ ထိုင် ညီမ၊ ဒေါ်ယုရေ၊ ဒေါ်ယု”

“ရှင်! ဆရာလေးပြန်လာပြီတော့။ မိဆုရေ၊ မိဆု”

သားအမိနှစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရနှင့်။ နွေဦးကိုကိုက သူဝယ်လာသည့် သနပ်ခါးခြင်းထဲမှ သနပ်ခါးတုံးနှစ်တုံးကို ဒေါ်ယုတို့သားအမိအား ပေးလိုက်၏။

“ဒီမှာ ကျွန်တော့်ညီမဝမ်းကွဲလေး ပါလာတာပဲ။ နာမည်

က ဥဩဆိုတဲ့။ ခင်ဗျားတို့သားအမိ ဂရုစိုက်ရမယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး။ စိတ်ချပါ”

တိမ်နွယ်ငြိမ်းကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပေါင်ချိတ်ထိုင်နေပြီး ဒေါ်ယုတို့သားအမိကို မလိုတမာကြည့်ရင်း...

“ဒေါ်ယု”

“ရှင်... မမလေး။ ကျွန်မဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်မအတွက် အအေးဖျော်ခဲ့ပါ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ အားလုံးအတွက်လား”

နွေဦးကိုကို ဝင်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့ မသောက်တော့ဘူး။ နားတော့မယ်။ မိဆု၊ ဥဩအတွက် အခန်းတစ်ခန်းပြင်ပေးလိုက်။ နင်ခေါ်သွား။ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်စိစဉ်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး။ လာ... ဥဩ”

မိဆုက ဥဩ၏အိတ်ကလေးကိုကိုင်ကာ ပြုံးရွှင်စွာခေါ်စဉ် တိမ်နွယ်ငြိမ်းက လှမ်းပြီးပါဝါပြန်၏။

“မိဆု၊ ခဏနေဦး”

“ရှင်... မမလေး”

“သူ့အတွက် အောက်ထဲမှာပဲ နင့်အခန်းသားက အခန်း

ကို ရှင်းပေးလိုက်။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နွဲ့ဦးကိုတိုတင်းသွားပေမယ့် ဘာမှမပြောတော့။ အရေးကြီးတာ ဥဩ ဒီမှာ နေခွင့်ရဖို့ပါပဲ။

ဥဩကတော့ မိဆုနှင့်အတူလိုက်သွားပြီး ကိုယ်နေဖို့ အခန်းကို ကူရှင်းလိုက်သည်။ နောက် မိဆုထုတ်ပေးသည့်စောင်ခြင်ထောင်နှင့် မွေ့ရာပါးပါးကို အတူပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။

တစ်ယောက်အိပ်ကုတင်လေးပေါ်မှာ မွေ့ရာ၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်တွေက ပန်းနုရောင်လေးတွေမို့ ချစ်စရာ။ သူမတို့ဆီမှ မင်္ဂလာအိပ်ရာအခမ်းအနားနှယ်။

“အရောင်လေးတွေက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာနော်။ မိဆု”

ဥဩမနေနိုင်စွာ ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်တော့ မိဆုက မဲ့၏။

“ဒါတောင် သူတို့လိုအကောင်းစားတွေ မဟုတ်ဘူး။ အညံ့စားတွေ”

“ဪ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကိုက ကောင်းလှပါပြီ မိဆုရယ်။

ဥဩက ဆင်းရဲတဲ့သူဆိုတော့လေ”

“ဥဩ၊ နင် မမလေးကို ကြည့်ပေါင်းနော်။ ဆရာလေး

က သဘောကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ နင့်အစ်ကို။ ‘မမလေးစိတ်က တစ်မျိုးကြီး။ ခု ပြုပေမယ့် တော်ကြာ မည်းရင်မည်းတာ။ လိုတာရနေတဲ့ သူဌေးသမီးဆိုတော့”

“အေးပါ၊ တည့်အောင်နေပါမယ်။ နင်လည်း ငါ့ကိုလိုအပ်တာ ပြောပေါ့။ ငါ နင်တို့အလုပ်တွေလည်း ကူမယ်နော်”

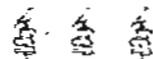
“အေးပါ၊ နင်နဲ့ငါ သွေးသောက်ဖွဲ့ကြတာပေါ့”

“အေးအေး... သွေးသောက်သူငယ်ချင်းတွေပေါ့”

ပြောရင်းမှ ဥဩ၊ ဝါဆိုကိုသတ်ချပြီး မျက်နှာလေး ညှိုးနွမ်းသွားစဉ် မိဆုလည်း အပြင်မှ တိမ်နွယ်ငြိမ်းခေါ်ထုတ်သွားသည်ကြောင့် ဇက်ကလေးပုကာ ပါသွားရတော့သည်။

ဘဝတစ်ခုတော့ စပြန်ပြီ ဝါဆိုရော ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ငါဟာ အလွမ်းမင်းသမီးတော့ မလုပ်ချင်ဘူး။ မျှော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ဇာတ်သိမ်းရမယ်လို့လည်း ငါမထင်ဘူး သူငယ်ချင်းရော ဒေါ်တိမ်နွယ်ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး ငါ ရင်လေးတယ်ဟာ။

ညဆယ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်မို့ ဥဩ ကိုယ့်အခန်းတံခါးကိုပိတ်ကာ အိပ်စက်အနားယူလိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

တိမ်နွယ်ငြိမ်း...

ရင်ထဲမှာ အမြဲအုံ့ဆိုင်းပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေရသည်။
ငါ့ဘဝက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဒက်ဒီတို့မာမိတို့က ရိုသမျှစည်းစိမ်
တွေ ပုံပေးထားလို့ ငွေကိုရေလိုသုံးနေရလည်း သူမဘဝက လို
အင်ဆန္ဒတွေနဲ့ မပြည့်စုံခဲ့။

နွေဦးကိုကိုကို သိပ်ချစ်မိသွားလို့ မရမက လက်ထပ်
ယူခဲ့ပေမယ့် သူက ကိုယ့်ကိုယ့်အထိ ထိစပ်ပတ်သက်ခွင့်မပေး။
တိမ်နွယ် သူ့ကိုအံ့သြရလွန်းသည်။ သူဟာ ယောက်ျားမဟုတ်။
နွား... နွား...

ဘယ့်နယ် ဒီလောက် ချောမောလှပ ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက်ဖြောင့်သည့် သူမလိုမိန်းကလေးကို အနားထားပြီး ထိ တောင်မထိတာ။ သူ့ နွားမို့ပေါ့။

သည်တော့လည်း သူ့ကိုအရွံ့တိုက်ရင်း တိုက်ရင်း ကိုယ် ဘဝလည်း မသန့်ရှင်းတော့။ ယခုဆို ခန့်ဇော်နှင့်အကြီးအကျယ် မှားယွင်း၊ ငြိစွန်းခဲ့ကြပြီ။ ခန့်ဇော်ကလည်း လူလည်ပန်ကာမို့ သူမကို နိုင်တွက်နှင့်ချုပ်ချယ်ထား၏။

ခန့်ဇော် မည်သည့်အပေါက်ချိုးနေသည်ဆိုတာ တိမ်နွယ် ငြိမ်း ရိပ်မိလာပြီ။ ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိလာတော့တာပေါ့။ ခန့်ဇော်က တိမ်နွယ်ဆီမှ အသွေးအသားသာမက ရွှေငွေဥစ္စာ ပစ္စည်းတွေပါ မျက်စောင်းထိုးနေပြီ။

သူ့လိုကောင်မျိုးကို လက်ထပ်မိလိုကတော့ တိမ်နွယ် ငြိမ်းဆိုတာ တိမ်လိုလေလို အစပျောက်သွားရမှာပဲ။ အရက်၊ ဖဲ အပျော်အပါးအားလုံးကို စုံတဲ့သူ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ဌေး သားပါပဲ။ သို့သော် မိဘပင် အရှုံးပေး လက်မြှောက်ထားရသူ။

တိမ်နွယ်ဘဝက လည်လွန်းတဲ့ဘီး ချေးသင့်လို့ပြောရ မည်လား။ ယခုတော့ ခန့်ဇော်က သူမကိုအပိုင်ကိုင်ထားခဲ့လေ ပြီ။ သူမဘဝက သူ့ရဲ့အရုပ်တစ်ရုပ်လို့၊ လာဆိုလား သွားဆိုသွား

သူချစ်ချင်တိုင်း ညှစ်ချင်တိုင်း ညှစ်ခံနေရတဲ့အရပ်။

နိုင်ကွက်ကြောင့်ပေါ့။ နိုင်ကွက်က ဘာလဲ။ ခန့်ဇော်က သူမနှင့်သူ ချစ်ခန်းဖွင့်နေတုန်း တိတ်တဆိတ် ဗီဒီယိုခွေ ရိုက် ကူးထားလို့ပါပဲ။

ထိုအခွေကို နွေဦးကိုကိုဆီပို့မယ်ဆိုပြီး မြိမ်းခြောက်တိုင်း တိမ်နွယ် သူ့ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောနေခြင်း ဒီအဖြစ်ကြီးကို သူမစိတ်ညစ်လာပေပြီ။ ခန့်ဇော်ကို တိမ်နွယ် စိတ်နာလာပေပြီ။

ကောက်ကျစ်တဲ့ယောက်ျား။ သူ့မှာ လူစိတ်ဘယ်မှာ ရှိလို့လဲ။ စာနာစိတ် ဘယ်မှာရှိလို့လဲ။

နွေဦးကိုကိုကမှ သူမကိုမချစ်ဆိုပေမယ့် သူမစိတ် ဆင်း ရဲအောင် ဘယ်တော့မှမလုပ်။ မကောက်ကျစ်၊ လျှာစင်မြင့်မြတ် သည့်ယောက်ျားပါ။

သည်ပြဿနာကြီးကို တိမ်နွယ် ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရ မလဲ။ သူမဖြစ်ချင်တာကတော့ ခန့်ဇော်နှင့်ဖြစ်ဖျက်မိသည့်ကိစ္စ အမှားတွေကို တစ်ခန်းရပ်ပြီး နွေဦးကိုကိုကို အမှားတွေ ဝန်ချ တောင်းပန်ပြီး သူနှစ်သက်မည့်ပုံစံအတိုင်း နေဖို့ပါ။

သို့သော် အပိုင်လွယ်ပြီး အနှိုက်ခက်သည်ဆိုသည့်စကား လိုပင် ခန့်ဇော်ကလည်း သူဖြစ်ချင်သလို အဖြစ်မခံ။ နွေဦးကိုကို

ကလည်း သူမအမှားကို ခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်။

ယခုမှ တိမ်နွယ်ငြိမ်း စိတ်ညစ်သည့်ရသကို ကောင်းကောင်းခံစားရတော့သည်။ ကိုယ့်မှာ စားဖို့မပူရ၊ ဝတ်ဖို့မပူရ အများအပြင်မှာ လို၊ တ၊ ရသည့် ရွှေမင်းသမီးလေးပေမယ့် တိမ်နွယ်ငြိမ်းအဖြစ်က သေသာသေလိုက်ချင်မိသည့်အဖြစ်။

ဟင့်အင်း... ရခဲလှသည့်လူ့ဘဝကို သေပစ်ခြင်းနှင့်တော့ အဆုံးမသတ်နိုင်ပါ။ သည်ပြဿနာတွေမှ သူမ ဘယ်လို ဖောက်ထွက်နိုင်မလဲ။

နေ့ဦးကိုကိုကတော့ သူမ အမြတ်နိုးရဆုံး ယောက်ျား။ အထင်ကြီးလေးစားရသောယောက်ျားမို့ သူ့ကိုတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ အထိမခံ။ သူ့စိတ်နာမှာလည်း တိမ်နွယ် မခံနိုင်ပါ။

သည်တော့ သူမ ခန့်ဇော်ကိုပဲ ဖြိုရမည်။ သုံးပွင့်ဆိုင် ပိတ်မိနေသောဘဝတစ်ခုမှာ ခန့်ဇော်ဆိုသည့်လူမှဆို။ လူ့အယုတ်တမာကိုပဲ တိမ်နွယ် တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်ရမည်။

“ဟင်း...”

ပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ။ ဒီအယုတ်တမာကလည်း ရုပ်စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်သည့် ပန်ကွာထိပ်က ဝက်အူမို့ မပိုင်ဘဲ သွားကိုင်မိလိုကတော့ မြွေပွေးကိုသွားစုမိတာထက် အထိနာပေ

လိမ့်မည်။

“ဟူး... စိတ်ညစ်ပါတယ်”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်ပြီး သူမ အိပ်ရာထဲမှာ လူးလိုင်းနေရပေမယ့် မနက်ကိုးနာရီလောက် ရှိနေပေပြီ။

အင်း... သည်နေ့ ညနေမှာ ဘောဘိုမွေးနေ့ရှိတယ်။ ညဗွဲမို့ အသောက်အစားတွေ ကပ္ပဲတွေ ပါမှာပဲ။ ခန့်ဇော်လည်း လာမှာ။

ယခုအခါ တိမ်နွယ်ငြိမ်း ထိုပွဲမျိုးကို ရှောင်ချင်သလို ခန့်ဇော်ကိုလည်း ရှောင်ချင်နေပေပြီ။ ဆားငံပင်လယ်ရေထဲမှာ လည်း သူမ မကူးခတ်ချင်တော့။

သို့သော် သူမအဖြစ်က နွဲ့အိုင်မှာ ငြိသည်။ ပင့်ကူအိမ်မှာငြိသည့် ယင်ကောင်တစ်ကောင်လို။ လောလောဆယ် ရုန်းဖယ် လို့မရသေး။ စိတ်အိုက်နေမိဆဲ။ ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် အိပ်ရာဘေးမှ ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းဆွဲနားထောင်လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို”

“ဆွီလား... ဇော်ပါ”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း တင်းခနဲဖြစ်သွားရ၏။ မကောင်းဆိုးဝါး။ ယခုပဲ သင်းအကြောင်းတွေးနေတာ။

“ပြော”

“လေသံက တင်းလှချည်လား မမဖုရားရဲ့။ ဟဲ့ဟဲ့”

“ကျွန်မစိတ်ညစ်နေတယ်နော်။ ညကလည်း မောင်နဲ့ ပြဿနာတက်နေရတယ်”

“ဘာလဲ၊ မောင်တော်က အဆောင်တော်ကူးပြီလား။ သွားပါပြီကွာ . . . ကိုယ့်ပစ္စည်းတော့”

“ဒီမှာ ရှင် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေနဲ့။ ကျွန်မ ခရီးထွက်တာ နှစ်ပတ်ကြာသွားကြောင်း သူသိသွားလို့ ပြဿနာ တက်တာ။ အဲဒါ ရှင်ကြောင့်၊ ရှင်သောင်းကျန်းလွန်းလို့။ မကြာ ခင် ပေါ်မှာပဲ၊ ကျွန်မရဲ့သိက္ခာတွေ တစ်ပြားသားမှမရှိအောင် ရေစန့်မျှောမှာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း လွယ်ပါတယ်ကွာ။ သူ့ကို လူမသိသူမသိ ရှင်းပစ်လိုက်တာပေါ့။ ကိုယ့်လက်ကိုသာ အပ်လိုက်”

“ဘာရှင်! မောင်က တိုင်းသိပြည်ကျော် စာရေးဆရာ ကြီးရှင်၊ သိရဲ့လား။ ရှင်လို ပမ္မားမဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုသွားထိလို့ ရှင် ကွဲသွားမှာပေါ့။ သူနဲ့ရှင် တစ်ယောက်ယောက်မရှိမှ အေးမယ် ဆိုရင် ရှင်မရှိတာကမှ အေးဦးမယ်”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောပစ်လိုက်လျှင် တစ်

ဘက်မှ ခန့်ဇော်က တဟင်းဟင်းနှင့် ရယ်နေလေ၏။ တောက်! ကျက်သရေမရှိလိုက်တာ။ တစ္ဆေတစ်ကောင်ရဲ့ရယ်သံနဲ့။

“ဒီလိုတွေတောင် တွေးနေပြီလား အချစ်ရယ်။ ကိုယ့် ကို တော်တော်မေတ္တာတွေ စူးရနေတယ်ပေါ့နော်။ စိတ်ချ၊ မင်း က မုန်းလေ၊ ကိုယ်က ချစ်လေပဲ။ နွယ်ကို ဇော် ဘယ်လိုမှမေ့ လို့မရဘူးကွာ။ တစ်နေ့မတွေ့ရရင်လည်း မနေနိုင်ဘူး။ ခရီးက ပြန်လာကတည်းက မတွေ့ရတာကြာပြီ”

“မပိုပါနဲ့၊ သုံးရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဇော်စိတ်ထဲမှာတော့ သုံးရက်ဟာ သုံး ကမ္ဘာ သုံးအသေချဲ့ပဲ။ လွမ်းတယ် အချစ်ရယ်၊ အတူအိပ်စက်ခဲ့ ကြဖူးတဲ့ ကိုယ်ငွေ့နွေးနွေးရယ်၊ ကိုယ်နဲ့မွှေးမွှေးရယ်၊ အိပ်စက် နူးညံ့လှတဲ့ချစ်ရဲ့အထိအတွေ့ . . .”

“တော်တော် . . . ရှင် ဒါတွေပဲလျှောက်ပြောနေမယ်ဆို ရင် ကျွန်မ ဖုန်းပိတ်လိုက်တော့မယ်”

“ပိတ်လေ၊ ချစ်က ဟန်းဖုန်းပိတ်ထားရင် ဇော်က အိမ် ဖုန်းကို လှမ်းဆက်လိုက်မှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ယူချစ်လင်ကြီးရဲ့ ဖုန်းကို လှမ်းဆက်လိုက်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ် သူ့ဆီ ဟိုငွေ့ ပို့လိုက်ရမလား။ ခွေကတော့ သိပ်ရသဖြောက်တယ်ကွာ။ မင်း

သားက ချောပြီး ကြမ်းသလို မင်းသမီးလေးကလည်း စင်းလုံးချော နနွဲ့ဝင်းပနေလိုက်တာ”

“တော်ပြီ၊ ရှင့်စကား ဒီတင်ရပ်တော့၊ ရှင်ဟာလေ၊ တပြည်ပြည် အသားစားကျူးတဲ့ဘီလူးကြီးနဲ့ တူတူလာတယ်။ ရှင့်ကိုမုန်း...”

“ဟိုး... အမုန်းစကားမဆိုလိုက်ပါနဲ့ နွယ်။ ဇော်ကတော့ နွယ်ကို ပိုပိုပြီး ချစ်လာတယ်။ ဇော်က နွယ်ကိုအပျော်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး နွယ်ရဲ့။ အတည်ယူမှာပါ။ အတည်ကြတာပါ။ အဲဒီကောင်သာ နွယ်ကို ဒီနေ့ကွာ၊ ဇော်က ချက်ချင်း ကောက်လက်ထပ်တယ်”

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဘာများအောင်းမေ့နေသလဲ။ သူများမယားကို ကြာခိုနေတဲ့ ကြာကူလီအဆင့်ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့။ ရှင့်ကိုယ်ရှင် မင်းသားမှတ်နေသလား။ ရှင်ဟာ ဗီလိန်ရှင့်၊ ဗီလိန်၊ သိရဲ့လား”

တစ်ဖက်မှ ခေတ္တငြိမ်သွားတော့ တိမ်နွယ် နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။ ကောင်းတယ်၊ လူယုတ်မာ။ အရှိုက်ထိသွားပြီ။ သို့ပေမယ့် ခဏပါပဲ။

“ပြောရက်လိုက်တာ နွယ်ရယ်၊ ဇော်ကိုတော်တော်မုန်း

နေတယ်၊ ဟုတ်လား။ ကိုယ်ဟာ လူဆိုးဆိုရင်လည်း အချစ်ကြောင့် ဆိုးသွားတဲ့ ချစ်လူဆိုးပါ။ ဒဿင်ရီပေါ့ကွာ။ ကမ္ဘာကျော်ချစ်လူဆိုးကြီးပေါ့။ အချစ်ကြောင့် ဘဝကို အသက်ကို စတေးသွားတဲ့ ချစ်လူကြမ်းကြီးပါ။ ကိုယ်လည်း အခု နွယ်ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ မတွေ့ရရင် မနေနိုင်ဘူး။ မချစ်ရရင် မနေနိုင်ဘူး။ ဥပဒေအရ ကိုယ့်ကိုအပြစ်ပေးမလား... ပေးလေ။ ကိုယ် လည်စင်းခံလိုက်မယ်”

စကားလုံးတွေနှင့် ပစ်ပေါက်၊ အနိုင်ကွဲနေသည့်ခန့်ဇော်၏စကားတွေကို တိမ်နွယ် အော့ကျော့လန်လှပေပြီ။ ပဒိုင်းသီးလို ဆုပ်စူး၊ စားလည်းရှူးနေသည့်ခန့်ဇော်အား လောလောဆယ်ပစ်ပစ်ခါခါလုပ်လို့မဖြစ်သေး။

သူရမ်းတာက အရေးမကြီး။ ကိုယ်က ကြားထဲမှအရှက်ကွဲမခံနိုင်။ မောင်နှင့်လည်း အကွဲမခံနိုင်။

“ကဲပါရှင်၊ ရှင်ဘာပြောချင်တာလဲ... ပြော။ နားကို ငြီးနေတာပဲ”

“ဇော်၊ နွယ်ကိုချက်ချင်းတွေ့ချင်တယ်။ ကိုယ့်တိုက်ခန်းကို ခုလာခဲ့”

“အင်”

လူပါးဝလိုက်တာ။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ
အောင် ဒေါသထွက်မိပေမယ့် တိမ်နွယ် ပြန်မျှချနေရသည်။ ဒီ
ကောင်ဟာ မြွေပွေး။ မပိုင်ဘဲ ကိုင်လို့မရသေး။

“မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်မှာ မောင်ရှိတယ်။ သူ နွယ်ကိုသံသယ
ဝင်နေတယ်လေ။ ကျွန်မ သေသေဝပ်ဝပ်နဲ့ နေပြချီးမှာပေါ့”

“အပိုတွေကွာ၊ မင်းကို သူလုံးဝဂရုမစိုက်တာ ကိုယ်
သိတယ်”

“ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ မဖြစ်လို့မဖြစ်ဘူး ပြော
တာ။ ညကျတော့လည်း ဘောဘိုမွေးနေ့ပါတီရှိတာ ရှင်သိရဲ့နဲ့”

“အိုကေ၊ ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်အချစ်တွေ ညအထိအောင့်
ထားရမှာပေါ့ကွာ။ ကဲကဲ... ညကျမှတွေ့ကြမယ်။ အဲဒီကျရင်
တော့ မင်းမငြင်းရဘူးနော်”

“အင်းပါ။ ငြင်းလို့ရော ရမတဲ့လား။ တော်ပြီ၊ ဖုန်းချ
လိုက်တော့မယ်”

အတင်းပင် ဖုန်းဖြတ်ချလိုက်ပြီး တိမ်နွယ် ဟန်းဖုန်းကို
ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ်ကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပစ်ပေါက်ချမိ၏။ သူမ
၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်နှစ်ပေါက်က တောက်ခနဲ ပြိုကျလာသည်
မှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘယ်လိုဆက်စခန်းသွားရမှန်းမသိလို့ပါ။

ဒက်ဒီနဲ့မာမီဆီ လိုက်သွားရကောင်းမလား။ သို့သော်
မောင့်ကိုလည်း မခွဲနိုင်။ ယခုလို တစ်မိုးအောက်မှာ အတူနေပြီး
သူ့ကိုမြင်တွေ့နေရသည့်ဘဝကို မစွန့်လွှတ်နိုင်။

ခန့်ဇော်ကလည်း အလွတ်ပေးမည်မဟုတ်။ ကျားပိန်
တွယ်၊ တွယ်၊ မျှောတွယ် တွယ်နေသည့်ခန့်ဇော်သည် သားကောင်
ကို သေမှလွှတ်လိမ့်မည်လားပင်မသိ။

နည်းလမ်းတွေ ရှာရသည်မှာလည်း ခေါင်းခြောက်တာ
ပဲ အဖတ်တင်သည်။ တိုနေသည့်စိတ်တွေကို ဆွဲဆန့်ရင်း တိမ်
နွယ် အိပ်ရာမှထပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်၊ ရေချိုး အလှပြင်လိုက်
သည်။

မောင် ဘယ်မှာရှိမလဲ။ မျက်လုံးနှင့်ဝေကြည့်လိုက်တော့
မောင်က စာရေးစာဖတ်သည့်အခန်းထဲမှာ။ ယခုထိ မနက်စာ
စားရပ်မပေါ်သေး။ သူ့ညီမဆိုသည့်ကောင်မလေးကို ရှာကြည့်
ပြန်၏။ မီးဖိုထဲမှာ ဒေါ်ယုတို့သားအမိနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်နေ
ဖော်ရသည်မို့ တိမ်နွယ် ကျေနပ်သွား၏။

ကောင်မလေးကတော့ အပိုးကျိုးကျိုးလေးပါ။ ဒါပေါ့
လေ၊ ဆင်းရဲသားဘဝက လာတာလဲ။ ဝတ်ထားပုံ ကြည့်ပါလား။
သနပ်ခါးအဖွေးသား။ ဆံပင်ရှည်ကြီး တရမ်းရမ်း။ ဝတ်ထားသည့်

အကျီလုံချည်ကလည်း ချည်ထည်။

ဟင်း... သူများမြင်ရင် အိမ်ကအိမ်ဖော်လို့ ထင်မယ့် အဆင်ကြီး။ ရုပ်ကတော့ မဆိုး။ သို့သော် အပြင်အဆင်မတတ် သည်မို့ မပေါ်လွင်။

“အဲ...”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဥဒြကိုကြည့်ကာ အကြိတ်ချက် လက် ခနဲပေါ်လာလျှင် တော်တော်ကျေနပ်သွား၏။

ဥဒြကို ခန့်ဖော်နှင့် တွေ့ဆုံပေးရမည်။ နောက် တစ် ချက်ခိုက် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို ခန့်ဖော်နှင့်ဥဒြကို သူ့ဘဝထဲ မှ ပထုတ်ပစ်လိုက်မည်။

ဥဒြဟာ မောင့်ညီမဆိုပေမယ့် တိမ်နွယ် ယုံကြည်လို့ မရ။ တစ်ခုခုလွဲချော်နေသလိုလို။ ဒီညီမဟာ အစစ်လား၊ အင် ကြီးလား၊ ပြောလို့ရတာမဟုတ်။

“ဟုတ်ပြီ”

ခန့်ဖော်နှင့်ဥဒြကို ချစ်သွားအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင် ပွဲ က ပြီးပေပြီ။

“အိုကေ... အိုကေ”

အတွေးနှင့်ပင် တိမ်နွယ်ငြိမ်း တော်တော်ပျော်ရွှင်သွား

ပြီး စောစောက နှိမ်းခွေနေသမျှ လူက တက်ကြွသွားလေသည်။ လေပင် မချွန်စူးချွန်ရင်း တိမ်နွယ်ငြိမ်း မောင်၊ စာရေးနေသည့် အခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်၏။

“မောင်ရေ၊ ဘရိတ်ဖတ်(စ်) စားရအောင်လေ။ လာ လာ... နွယ် ပြင်ပေးမယ်”

“ကျွန်းသားမိုးကြိုးပါလား”

“ဘာလဲ၊ မောင်က နွယ် ဂရုစိုက်တော့လည်း မကြိုက် ဘဲနဲ့။ ကဲ၊ လာပါ။ ဘရိတ်ဖတ်(စ်) အတူစားကြမယ်။ မောင့်ညီမ လေးခမြာလည်း ဧည့်သည်ဆိုတော့ ယောင်တောင်တောင်ဖြစ် နေရှာမယ်”

နောက်ဆုံးအချက်ကို သူစဉ်းစားမိလိုက်သဖြင့် နွေဦး ကိုကို စာရေးစားပွဲမှ ထရပ်လိုက်၏။ တိမ်နွယ်က အခန်းပေါက်ဝ မှ ဆီးကြိုပြီး ယုယစွာ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖက်လိုက်လျှင် နွေဦးကိုကို ရှုံ့မဲ့သွား၏။

“မင်းကို ငါ မေတ္တာရပ်ခံမရတစ်ခု၊ အဲ... နှစ်ခုရှိ တယ်”

“အမယ်လေး! လင်မယားချင်း စကားပြောတာများ အစီ ရင်ခံစာ တင်နေရသေးတယ်မောင်ရယ်။ နှစ်ခုမဟုတ်ဘူး၊ ကြီးကြီး

သုလောက်ပြော”

“ကိုယ်ပြောတာ ကောင်းကောင်းနားထောင်ပါ။ ပေါ့ပျက် ပျက်မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

တိမ်နွယ်မှာ သူ့ကို တစ်ခါမှ ယခုလို အရေးတယူမပြော ပူးသဖြင့် တစ်ချက်ငြိမ်သွားကာ၊ တည်ကြည်စွာ နားထောင်ပေး လိုက်သည်။

“အခု အိမ်မှာ သူများတွေလည်းရှိနေတာမို့ မင်းဝတ် တာစားတာ ဣန္ဒြေရစေချင်တယ်”

“ဟင့်၊ မောင်ကလည်း ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာပဲ၊ ဘယ်သူရှိ တာမှတ်လို့၊ မောင်တစ်ယောက်ပဲ ယောက်ျားရှိတာ၊ ကျန်တာ မိန်းမတွေချည်းပဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းက ဝတ်တာစားတာ ပက်စက်တော့ ငါ တို့တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်နှာပူပြီး မကြည့်ချေကြ တော့ဘူး”

“အမယ်လေး! အစကတည်းက ဒီလိုဝတ်လာခဲ့တာမျို နော်။ ခုမှ သည်းမနေပါနဲ့”

“မင်းက အခု ပိုဆိုးလာလို့ဟေ့။ ဘယ်နှယ် တဖြည်း ဖြည်း ဘီကီနီနဲ့နေတော့မလားမသိဘူး”

“နေသင့်နေရမှာပဲ၊ မောင့်စိတ်တွေများ နွယ်ဘက် ယိုင် လာမလားလို့”

“မင်းနဲ့ငါ အဲဒါလွဲတာပဲ။ ငါက ယဉ်ကျေးစွာ ဝတ်စား ဆင်ယင်တာကြိုက်တယ်”

“ဘာလဲ၊ ဥဩလို ရင်ဖုံးလက်ရှည်နဲ့ လုံချည်ဖို့ရှိမား ယားနဲ့ ဝတ်ရမှာလား”

“အဲဒီလောက်ထိ မဆိုလိုပါဘူး။ လူမြင်ကောင်းအောင် တော့ဝတ်ပါ။ အခုလို ပါးလွှာ တိုကျပ်နေတာတွေ မဝတ်ပါနဲ့။ အပြင်ထွက်တော့ ဝတ်သလိုပေါ့”

“ကဲပါ၊ မောင်စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆို လိုက်နာပါ့မယ်။ နောက်တစ်ချက်ကရော”

“နောက်တစ်ချက်က အခု အိမ်မှာ ကိုယ့်ညီမ ရှိနေပြီ ဆိုတော့ မင်း ငါ့ကိုဖက်လိုက်ပွေ့လိုက်တွေ သူ့ရှေ့မှာ မလုပ်ပါ နဲ့”

“ဒါဆို သူ့ကွယ်ရာမှာတော့ လုပ်လို့ရတယ်ပေါ့။ ဟုတ် လား... အိုကေ”

နေ့ဦးကိုကို သက်ပြင်းရွာကြီး မှတ်ထုတ်ရင်း ထမင်း စားခန်းသို့ တိမ်နွယ်နှင့်အတူ လျှောက်လာခဲ့ရသည်။ ကိုယ့်အကြိမ်

ကိုလည်း စိတ်ပျက်နေရ၏။

မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် နေရခြင်းဒုက္ခဟာ တော်တော် ကြီးပါလား။

ဥဩကတော့ ထမင်းစားခန်းထဲကို အပြူးလိုက်ရောက် လာသည့် နွဲ့ဦးကိုကိုတို့နှစ်ယောက်အား မျက်နှာပူသဖြင့် လှစ် ခနဲ မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

“နွယ် ထည့်ပေးမယ်နော်၊ မောင်”

စားပွဲပေါ် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် ကော်ဖီ တစ်အိုးနှင့်မုန့်မျိုးစုံကို နွဲ့ဦးကိုကိုရှေ့သို့ ပို့ပေးလိုက်ပြီး သူမ လည်း စားသောက်သည်။ နွဲ့ဦးကိုကို ဒေါ်ယုကိုမေးလိုက်၏။

“ဥဩရော စားပြီးပြီလား ဒေါ်ယု”

“မစားသေးပါဘူးရှင်၊ လူကြီးတွေ မစားရသေးလို့ သူ လည်း မစားသေးပါဘူး”

“ဒါဆို ခေါ်လိုက်ပါ”

နွဲ့ဦးကိုကို အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဒေါ်ယုက ဥဩကို မီးဖိုဘက်မှ အတင်းဆွဲခေါ်လာလျှင် ဥဩမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက် လှပေပြီ။

“ဥဩကြောက်တယ် ဒေါ်ယုရယ်။ မမကိုကြောက်တယ်။

ပြီးမှ ဒေါ်ယုတို့နှစ်ယောက် ထမင်းကြမ်းစားပါမယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာလေးက စိတ်ကြီးတယ်၊ ဒါဆို ဒါပဲ။

ဒေါ်ယု အဆူမခံပါရစေနဲ့ကွယ်”

ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ဥဩ စားပွဲရှေ့ရောက်လာတော့ နွဲ့ဦးကိုကို မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒီကောင်မလေး၊ လာ- ထိုင် နင့် ကိုယ်နှင့် ငါ့ညီမဆိုတာလည်း သတိရဦး”

နွဲ့ဦးကိုကို ညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ ထိုင်ရင်း ဥဩ တုန် လှုပ်နေစဉ် တိမ်နွယ်ငြိမ်းက ချိုသာသောအပြုံးနှင့် ကော်ဖီတစ် ခွက် ပို့ပေးလေ၏။

အဆန်းပါလား၊ နွဲ့ဦးကိုကို တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဘာတွေ ကြံစည်နေပြီလဲဟူသည့်သံသယနှင့် ကြည့်နေလျှင် တိမ်နွယ်က သဘောကောင်းသည့်အပြုံးနှင့်။

“မောင်၊ ဥဩခမြာ ဘယ်သူ့ကိုကြောက်နေတယ်မသိ ဘူး၊ လက်ကလေးတွေတောင် တုန်လို့”

“ဒီလောက်ကြောက်စရာမလိုဘူးလေ ဥဩ။ လူလူချင်း ပဲ၊ ကဲ၊ သောက်၊ မုန့်လည်းစား”

နွဲ့ဦးကိုကို မုန့်တစ်ခု ကောက်ယူပေးလိုက်ပြီး နှစ်ယ့်

နေစဉ် တိမ်နွယ်ငြိမ်းက သူ့ကိုအရေးဆိုလိုက်သည်။

“မောင်၊ ခုဆို ဥဩက တိမ်နွယ်ရဲ့ညီမလည်း ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ သူ့ကိုလူရာဝင်အောင် နွယ်စီစဉ်ပေးချင်တယ်”

“ဟာ! မဟုတ်တာ၊ သူက အေးအေးနေတတ်တာ၊ သူ့ဘာသာ နေပါစေ။ သွား၊ ပြဿနာမရှာပါနဲ့”

“ကြည့်! မောင်ပြောလိုက်ရင် သိပ်စိမ်းကားတာပဲ။ နွယ်က မောင့်ညီမကို ကိုယ့်ညီမလိုသဘောထားပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမလို့ပါ မောင်ရဲ့”

လင်မယားနှစ်ယောက် အခြေအတင်တွေ ပြောနေကြပေမယ့် ဒေါသသံတွေ မပါသေး။ ဥဩကတော့ ရင်တမမနှင့်။ ငါ့ကို ဘာများလုပ်ကြဦးမှာလဲဆိုပြီး ကော်ဖီတောင် မျိုးလို့မကျတော့။

“ကိုယ်ကလည်း မင်းနဲ့ဥဩ ဘယ်လိုမှ သဘာဝမတွေ့လို့ မင်းလက်မအပ်ချင်တာ။ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ မင်းက အာကာဟပ်နေတဲ့ တိမ်မင်းသမီး။ ဥဩက မြေပြင်မှာ ကပ်ပေါက်နေတဲ့ ခြက်ပင်တစ်ပင်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တန်းညှိပေးလို့ရမှာလဲ”

“မောင်၊ နွယ်ကို ဒီလောက်တောင် မဖဲ့နဲ့၊ အာကာဟပ်နေတဲ့ တိမ်မင်းသမီးလေးဘာလေးနဲ့”

ဥဩမှာလည်း ကိုယ့်ကို မြက်ပင်နှင့် အနှိုင်းခံရသဖြင့် ဝမ်းနည်းသွားမိ၏။ အေးလေ၊ ကိုကိုက သူ့မိန်းမကိုနိုင်အောင် ပြောလိုက်တာဖြစ်မှာပါ။

“ကဲပါ မယ်မင်းကြီးမရယ်၊ ငါ့ညီမ သူ့ဘာသာ အေးအေး၊ ပျော်သလို့နေပါစေ။ တော်ကြာ ပုံပြင်ထဲက ဒေါင်းယောင်ဆောင်သောကျီးလို တောင်မှရောက်မြောက်မရောက်ပုံပဲ ဖြစ်နေပါဦးမယ်။ ကဲ၊ မင်းစားစရာရှိစား။ ပြီးရင် သွားစရာရှိတာ သွားပေတော့။ ဥဩလည်း ဒေါ်ယုတို့နဲ့ နေကျန်ခဲ့ပဲစေ၊ ဒါမှမဟုတ် စာဖတ်ချင်ရင်လည်း ငါ့စာဖတ်ခန်းထဲမှာ စာအုပ်တွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ကြိုက်တာ ယူဖတ်”

ပြောပြီး နွယ်ကို ကိုစားပွဲမှထသွားခဲ့ရာ တိမ်နွယ်ငြိမ်းဥဩကို ဆက်လက်စည်းရုံးနေလေ၏။

“မောင်က ဥဩကိုသိပ်နှိပ်ချင်နေတာ တွေ့လာ။ ဥဩဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ မောင်သိအောင် ပြပစ်လိုက်ရဦးမယ်”

“နေ... နေပါစေ မမရယ်၊ ဥဩ ဒီအတိုင်း ရိုးရိုးပဲ နေပါရစေ”

“ဥဩက သိပ်ရိုးတာပဲ၊ ပုံကလည်း တုံးလွန်းတယ်။

မမကိုကြည့်စမ်း! မလှဘူးလားဟင်”

“လှ... လှပါတယ် မမ။ နိုင်ငံခြားမင်းသမီးလေးနဲ့ကို တူပါတယ်”

“ဥဩရော၊ အဲဒီလိုမလှချင်ဘူးလား၊ ပြော။ မညာနဲ့”

“ဟာ! ဥဩကတော့ မမလိုမလှချင်ပါဘူး။ မမလိုလည်း မဝတ်ရဲဘူး”

သည့်နေ့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဝတ်ထားတာ ဂါဝန်အပြာ အပြာရောင်က ပါးလွန်းလို့ အထဲမှ အသားဖွေးဖွေးတွေကိုပင် လုံအောင် မဖုံးနိုင်ရှာ။ ဘရာဇီယာတွေ အတွင်းခံဘောင်းဘီလှ လှလေးတွေကလည်း အတိုင်းသား။

“မမလို မဝတ်ရဲရင် နေပါ။ လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ ခေတ်မီတဲ့ အဝတ်တွေလည်း ရှိတာပဲလေ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲ လူလာဖြစ်ပြီး ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က ပုံစံမျိုးနဲ့ မနေစမ်းပါနဲ့ဥဩရယ်။ မြင် ရတာတောင် ရယ်စရာကောင်းလွန်းလို့”

တိမ်နွယ်ငြိမ်းက အသည်းအသန်ဆွဲဆောင်လေ၊ ဥဩ မှာ ပြေးချင်စိတ်ပေါက်အောင်ပင် ကြောက်လန့်ရလေ ဖြစ်နေရ

၏

“ဥဩ၊ ကိုကိုကို ကြောက်တယ်၊ သူက ဒီပုံစံနဲ့နေတဲ့”

“အလကား... သူစိတ်ပုပ်တာ။ ဥဩကို ရုပ်ဆိုးကြီး ဖြစ်အောင် ပစ်ထားတာ။ ဥဩလှသွားရင် လိုချင်သူတွေ ဝိုင်း ဝိုင်းလည်ပြီး သူဌေးတွေဘာတွေနဲ့ ရသွားမှာစိုးလို့။ ဥဩရယ်၊ မမနဲ့ Shopping တစ်ခါလောက် လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ ဥဩကို မင်း သမီးလေးနဲ့တူသွားအောင် တစ်ခါလောက် ပြင်ပေးလိုက်ချင် တယ်”

“နော်... နေပါစေ မမရယ်။ ဥဩ သွားတော့မယ်နော်”

ဥဩချို ထမင်းစားပွဲမှ ကြောက်လန့်တကြား ထပြေး သွားတော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း ရယ်မောလိုက်ပြီး လှုပ်အော်ပြောလိုက် သေး၏။

“ခု သဘောမတူလည်း စဉ်းစားထားနော်။ မမကတော့ မင်းကို မလှလှအောင် ဆင်ပေးကြည့်ဦးမှာ”

နောက်ဘက်မိမိဆောင်မှာ ဥဩရင်္ဂါတံတိုကာ ကြောက် လန့်တကြား မောပန်းနေတော့ ဆီယုနှင့်မိဆုတို့သားအမိက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ပြကြသည်။

“အလကား... အဲဒါ ဥဩကို သူ့လိုပျက်စီးအောင် ဆွဲ နှစ်မလို့။ မြေခွေးအမြီးပြတ်တော် လိုက်ရှာနေတာ”

အခန်း (၁၄)

ဝါဆို...

ပုဂံမြေမှထွက်ခွာလာခဲ့သည့် လေးလလောက်အတွင်း
သူ့ဘဝတွေလည်း အထွေထွေအရာရာပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။

ပထမ၊ရောက်ရောက်ချင်း ပုဂံမှသူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကပ်
နေပြီး သူတို့လိုပဲ ဆိုက်တစ်ခုထဲမှာ မဆလားသယ်ခဲ့ရ၏။ နောက်
တော့ အုတ်စီ၊ သံလက်ကိုင်။

သူက ပုဂံမှာကတည်းက ပန်းရံတွေဘာတွေ ဝင်လုပ်
ဖူးသူမို့ သည်လောက်အဆင့်တက် မြန်သွားတာဖြစ်သည်။ သူ၏
ရိုးသားမှုနှင့်ကြိုးစားမှုကို သူဌေးကလည်း မြင်သွားခဲ့သည်။ သူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟာ သူဌေးရဲ့လူယုံသဘောမျိုးဖြစ်နေရပေ၏။

ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းနေပါစေ။ ဝါဆိုဟာ အားလပ်
ချိန်ကလေး ရတာနှင့် ဥဩရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ကာ အလွမ်း
ဖြေတတ်သူ။

ဥဩရယ်... ဒုက္ခတွေ့များလွန်းလို့ ဘဝကို ခါးသီး နာ
ကြည်းနေပြီလားအချစ်ရယ်။ ငါအခုလို ရင်အနာခံပြီး ထွက်လာ
ခဲ့တာ နောက်တစ်ချိန်မှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝတွေ သာယာ
ချမ်းမြေ့စေဖို့အတွက်ပါ။

ငါ နင့်ကိုအရမ်းလွမ်းနေပေမယ့် အဲဒီလွမ်းတဲ့စိတ်ကို
အလုပ်ထဲမှာပဲ ပိုပြီးနှစ်မြှုပ်ကြိုးစားလိုက်ပါတယ်။ နင်လည်း ငါ
လိုပဲ သတိရနေမယ်လို့ထင်ပါတယ်။

ဥဩရဲ့ဓာတ်ပုံလေးက ချစ်စဖွယ်။ ပါးကွက်ကြားနဲ့ တော
သူမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံဆိုပေမယ့် ဆံပင်ရှည်ရှည်မှာ စပယ်
ကုံးတွေ ဝေနေပြီး ရိုးသားပွင့်လင်းစွာ ပြုံးနေပုံကလေးကြောင့်
အသက်က ဝင်မှဝင်။ ဒါ သဘာဝပုံပဲလေ။

အမှတ်တမဲ့နဲ့ လျှပ်တစ်ပြက်ရိုက်ချက်ပဲ။ ဒီလောက်တော့
ရှိမှာပေါ့။ တို့နှစ်ယောက် ရွှေစည်းဆုံဘုရားသို့ နင်က ပန်းရောင်း
ရအောင် သွား။ ငါက ဓာတ်ပုံရိုက်ရအောင် သွားကြခြင်း ရယ်

စရာလေးတစ်ခုတွေ့လို့ အားပါးတရ ရယ်ပြုံးနေတဲ့နင့်ပုံလေးကို
ငါ အရမ်းစွဲလန်းရပါတယ်။

“ဟေ့! ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဆိုက်တစ်ခုတည်းမှာပဲ အလုပ်အတူတူလုပ်နေကြတဲ့
နောက် ဝါဆိုတစ်ယောက်။ ဝါဆိုတူးပေါ့လေ။ သူကတော့ အရင်
ရောက်သူမို့ ဝမ်း။

“အင်း၊ နေရာတကာမှာ သူများထက် ပိုတော်နေပေ
မယ့် အားအားရှိ ရည်းစားဓာတ်ပုံထုတ်ကြည့်နေတတ်တာတော့
အရှုပ်ဆိုးသကွာ။ ဒါကြောင့် မင်းမစွဲတာ”

“ဘာစွဲရာလိုသလဲ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဥဩ
လေး ရှိပြီးသားပဲ။ နောက်ထပ်ချစ်သူ မလိုတော့ပါဘူး”

“တောသား... အဲဒီခေတ်တွေ တုန်ခါပြီဟဲ့ သိရဲ့လား
နော့ရဲ့။ အခုခေတ်က တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်၊ ပီတောက်
ဆိုပီတောက်၊ ပီတောက်ခြောက်တော့ နောက်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့
ခေတ်”

“ခေတ်ဆိုပြီး သိမ်းကျွံမပြောပါနဲ့သူငယ်ချင်းရယ်။
ခေတ်တိုင်းမှာ မင်းတို့လို ရေပေါ်ဆီတွေရှိသလို ငါတို့လို ရိုးမြေ
ကျသမားတွေလည်း ရှိတာပဲ”

“ဟ! အဲဒါဆိုတော့ ဘယ်ခိုက်မလဲ။ ငါတို့လို လူစားတွေ ပဲ လူဖြစ်ကျိုးနပ်တော့မပေါ့။ ကဲ၊ အစားအစာမှာတောင် ချိုချဉ် ဖန် ခါး ငန် စပ်ဆိုပြီး ရသခြောက်ပါးရှိတယ်မဟုတ်လား။ တစ်မျိုးတည်း စားနေလို့ ဘယ်မှာအရသာပြည့်စုံမှာလဲ”

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် တူးရယ်၊ မင်းကျမှပဲ မိန်းမနဲ့ရသခြောက် ပါး သွားရောတော့တယ်။ တကယ့်လူပါပဲ”

“တကယ့်မလူနဲ့ ကိုယ့်လူ။ ကိုယ်တို့ကတော့ ရည်းစားကို အပျော်ပဲသဘောထားတယ်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပေါ့။ ရှေးစကားပုံလိုပေါ့ကွာ၊ ဘာတဲ့... ရည်းစားထစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်ဆိုတာ။ ငါတို့လည်း ရည်းစားတစ်ထောင် မယားတစ်ယောက်ပေါ့။ ဘယ်ရမလဲ... အားကျမခံပေါ့”

“တော်ကြာ ကိုယ့်လူရယ်၊ မင်းယူမယ့်မိန်းမကလည်း မင်းလိုပဲ ရည်းစားတစ်ထောင် ထားလာခဲ့တဲ့မိန်းမဆို ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သစ္စာရှိရှိနဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲချစ် ကြတာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ကဲ... ဟောမရလည်း နေပေဦးတော့ ကိုယ့်ဆရာ ခေ။ သူဌေးက မင်းကိုခေါ်လို့ကွ။ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါတဲ့။ ဘာ ခိုင်းမလို့လဲမသိဘူး”

“အမယ်လေး ကိုယ် ရယ် ဒါများ စောစောကတည်းက ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ လျှာရှည်နေလိုက်သေးတယ်”

ပြောပြီး သူဌေးရှိရာ ဆောက်လက်စတိုက်ထဲသို့ ငါဆို ပြေးဝင်သွားတော့ ငါဆိုတူးမှာ တဟားဟားရယ်ကျန်ခဲ့သည်။ သူက အဲဒီလိုပျော်တတ်ရွှင်တတ် ပေါ့ပေါ့နေတတ်သူ။ နာမည် ချင်းတူပေမယ့် ဓါဆိုကတော့ ဘယ်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်လုပ်၊ ကျွမ်းကျင်အောင် သေသပ်အောင် ကြိုးစားသည်။ စေတနာပါပါနှင့် လုပ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း စေတနာအကျိုးပေးတာဖြစ်မည်။ သူဌေးဦးခန့်ဇော်က သူမှသူ။

သူဌေးဆိုပေမယ့် ဦးခန့်ဇော်ဟာ အသက်သုံးဆယ်ခန့် အရွယ်။ လူကလည်း စတိုင်ကျပြီး သူဌေးပီပီ ချောချောခန့်ခန့် နှင့် အသွေးအမွှေးကောင်းသည်။

ဒါပေမဲ့ သူဌေးဟာ မိန်းမတော့ ငွေသည်လားမသိ။ ယခုထိ မိန်းမအတည်တကျ မယူထားပေမယ့် သူ့ကားပေါ်မှာ မိန်းမလှကလေးတွေ အမြဲတန်းစီနေပြီး

အဲ... ယခုတလော သူ့စွဲစွဲမြဲမြဲတွဲနေသူတစ်ယောက်ကတော့ အသက်အစိတ်လောက်ရှိပြီး တော်တော်ချောသည့်မိန်းမ ပါပဲ။ နာမည်ကလည်းအဆန်း တိမ်နွယ်ဆိုလား...

တိမ်နွယ်ဆိုသည့်မိန်းမဟာဖြင့် ဝတ်ပုံစားပုံကအစ လန်ထွက်နေသည်။ အလန်းလွန်နေပါ၏။ သူတို့လို ကာလသားလူမျိုးလေးများ ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ရော။ ရှိသမျှအလှအပကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းပေါ်အောင် ပြထားရက်သည်။

“သူဌေး၊ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တယ်ဆိုလို့”

သူဌေးဦးခန့်ဇော်ဘေးမှာ တိမ်နွယ်ဆိုသည့်အမျိုးသမီးတိုက်ထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြသည်မို့ထင်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေပုံက ပူးပူးကပ်ကပ်။

ဝါဆိုဝင်လာမှ ဆတ်ခနဲလူချင်းခွာလိုက်ကြ၏။ ဝါဆိုမျက်နှာပူနေမိ၏။

“အေး... ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး၊ ကျွန်တော် ဘာများလုပ်ပေးရပါ့မလဲ”

“မင်း ကားမောင်းသင်ရမယ် ဝါဆို”

“ဗျာ!”

“မဗျာနဲ့၊ အခု ငါ့မှာ အာရုံစူးစိုက်လို့မရတဲ့အတွက် မင်း ငါ့ကားကိုမောင်းပေးရမယ်။ ငါက အလုပ်များတဲ့သူမို့ သစ္စာရှိတဲ့ စိတ်ချရတဲ့မင်းကိုပဲ သဘောကျတယ်လေ။ တစ်လအတွင်း

ကျွမ်းကျင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်လျှောက်ဖို့ကတော့ ငါ့တာဝန်ထား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး”

“အေး၊ နောက်ပြီး နေတော့လည်း ငါ့အိမ်က ကားကို ခေါင်အပေါ်ထပ်မှာ နေရမယ်။ နေဖို့ရော စားဖို့ပါ ငါ့တာဝန်ယူတယ်ကွာ။ လစာကလည်း မင်းအဆင်ပြေအောင် ညှိပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ သူဌေးခိုင်းတာလုပ်ပေးဖို့အသင့်ပါ”

“အိုကေ၊ ဒါကြောင့် တယဉ်ကြီးကို လက်သပ်မွှေးထားရတာ”

ဦးခန့်ဇော်က ဝါဆိုကို မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြီး လက်သီးဆုပ် တစ်တောင်ဆစ်ကပ်ပြလိုက်တော့ ဝါဆိုမှာ အကြောင်ကြောင်။ တိမ်နွယ်ငြိမ်းမှာလည်း ဝါဆိုဆိုသည့်ကောင်လေးကို သေသေချာချာ မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ကြည့်နေမိ၏။

တော်တော်ချောတဲ့ကောင်လေးပဲ ခန့်ဇော်တို့လို အသားမဖြူပေမယ့် ညှိပြီးစိုသောအသားမှာ အလုပ်ကြမ်းသမားမို့ ဗလက ခပ်ကျစ်ကျစ်။

စွပ်ကျယ်ချိုင့်ပြတ်အောက်မှ ပေါ်ထွက်နေသည့်မာဆယ်တွေက လှမှလှ။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ချောချော။ မျက်ခုံးကောင်းပြီး

မျက်လုံးတွေက ဖူးရှုတည်ကြည်သည်။ ဒီမျက်လုံးမျိုးဟာ အမှန်တရားကိုပဲ နှစ်သက်မည့်ပုံ။

နောက် ပေါ်လွင်သည့်နှာတံက ယောက်ျားပီသခြင်းကို ပံ့ပိုးပေးပြီး နီညိုရောင်နှုတ်ခမ်းက လှလှထူထူ။ နှုတ်ခမ်းမွှေးရှိန်းရှိန်းကလည်း ရင်ခုန်စဖွယ်။

တိမ်နွယ်ငြိမ်းမှာ အမူးပြေတော့ ထန်းပင်မော့ကြည့်ဆို သလို လောလောဆယ် ဒုက္ခတွေနှင့်တွေ့နေသဖြင့် ခန့်ဖော်ကို စိတ်ပျက်နေပေမယ့် ဝါဆိုလိုကောင်ချောမျိုးနှင့်ကျတော့ ခင်ချင်သလိုလို။

ပိုးဖလံမတစ်ကောင်ဟာ မီးရောင်ကိုနှစ်သက်စမြဲပါလေ။

“နာမည်က ဝါဆိုတဲ့လား၊ ချစ်စရာနာမည်လေးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... အဲ”

“မမလို့ခေါ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့မမ ငါးနှစ်လောက်ပဲ ကွာမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ၊ ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟုတ်တယ် နွယ်ရဲ့၊ ဝါဆိုက သိပ်ပေါ့တာ၊ တကယ့် ပြိုင်မြင်းလေးပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ပြိုင်မြင်းဆိုလို့ သူ့ဆံပင်လေးတွေ

ဟာ မြင်းလည်ဆံမွေးလိုပဲ အနီရောင်ဖွာလန်ကြနေပုံက ချစ်စရာပဲ။ အေးနော်၊ မင်းစကားနဲ့မင်းပဲ၊ မမကတော့ ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းမှာပဲ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း လုပ်ပေးဖို့အသင့်ပဲ”

တိမ်နွယ်က လှလှလွင်လွင်လေး ရယ်လိုက်လျှင် ဝါဆိုကတော့ ငေးကြည့်နေပြီး ခန့်ဖော်ကတော့ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ မာယာဒေဝီက မာယာတွေနဲ့ စတင်ဖြားယောင်းနေတာလား။

“ကဲ၊ ဝါဆို၊ မင်းကားမောင်းသင်မှာ လိုင်စင်လျှောက်မှာတွေနဲ့ ညနေကစပြီး ကိုယ့်အိမ်ပြောင်းခဲ့ပေတော့။ ညနေကျ ကားလွှတ်ပေးလိုက်မယ်။ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီက ကားဆရာဦးလှထွေးက မင်းကို ကားမောင်းသင်ပေးလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူဌေး၊ သူဌေးစိတ်တိုင်းကျရပါစေမယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ သွားပေတော့”

ဝါဆို သူတို့နှစ်ယောက်ဆွေမှ ယ့်ယ့်လေး ထွက်ခဲ့တော့ နောက်ဘက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ ကျောစိမ့်သွား၏။

ဘာတွေလဲ...

ငါ့ဘဝ ပိုကောင်းလာတာလား၊ ပိုဆိုးလာဖို့လား။

ဥဩအတွက် ငွေများများပိုက် ပြန်နိုင်ဖို့အတွက် သူက
တော့ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်မှန်လျှင် လုပ်ရမှာပါပင်။

နွဲ့ နွဲ့ နွဲ့

အခန်း (၁၅)

ဥဩနှင့်မိဆု...

ဘဝတူချင်းမို့ စာနာလက်တွဲမိကြသလားမသိ။ အဲဒီယု
နှင့်မိဆုတို့သားအမိက ဥဩကို ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းနယ် ကြင်
နာကြပါသည်။

ဥဩရောက်တာ တစ်လမပြည့်သေးသေးတဲ့ သူငယ်နဲ့
ယောက်အသွင်က တကယ့်ငယ်ပေါင်းကြီးတော် လွှေချီသားချင်း
တွေလို။

သည်နေ့မနက်လည်း မိနိုထဲမှာ သုံးယောက်ထား အတူ
ချွက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ကြရင်း ကြောင်ခေါ်လို့တွင်တယ် အိမ်ရှင် တိမ်

နွယ်ငြိမ်းမရွံ့တုန်း သူတို့အတင်းတွေပြောနေမိကြသည်။

ဒါ ထုံးစံထင်ပါရဲ့...

ကိုကိုကတော့ ဘယ်ရောက်နေသည်မသိ။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ သူ့စာဖတ်ခန်းထဲမှာ စာရေးနေတာပဲဖြစ်မည်။ မိဆုက မီးဖိုပြတင်းမုလုမ်းကြည့်လျှင် မြင်နေရသည့်ရေကူးကန်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ဥဩကို စလိုက်သည်။

“ဥဩ၊ နင် ဟိုရေကူးကန်ကြီးမှာ ရေမကူးချင်ဘူးလားဟင်”

“မကူးချင်ပါဘူးဟယ်၊ ငါတို့နဲ့ တန်တာမှတ်လို့၊ နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီကန်ထဲမှာ ကိုကိုကတော့ တစ်ခါမှရေဆင်းမကူးဘူးနော်။ မမလေးပဲ ကူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ကူးကြတာပေါ့။ ဒီခြံထဲမှာ ပျော်ပွဲစားတွေတာတွေလုပ်ရင် အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ရေကူးကြတယ်။ အဲလိုဆို ငါဖြင့် မျက်စိရှက်လွန်းလို့ ဘယ်သွားပုံနဲ့နေရမှန်းကိုမသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင်ကလည်း အ၊ ပျံဟာ။ ဟို ဂျိန်းစဘွန်းကားတွေထဲမှာလိုပေါ့။ မိန်းမတွေက ဘီကီနီတွေ ရေကူးဝတ်စုံတွေနဲ့ ရေကူး

ကြတာလေ။ အသားတွေက ဖွေးဖွေး၊ ပစ္စည်းတွေက ထွားထွား၊ ဒီကြားထဲ ယောက်ျားတွေလည်းပါသေး။ သူတို့ကလည်း ရေကူးဘောင်းဘီလေးနဲ့ ဖူးနေတာပဲ”

“ဘာဖူးတာလဲဟ”

ဒေါ်ယုမှာ အလည်လုပ်နေသည့်သမီးမိဆုနှင့် သဘောပေါက်ခဲ့လှသည့်ဥဩတို့၏ စကားဝိုင်းကို နားထောင်ရင်း ရယ်နေရပါ၏။

“ဘာဖူးရမလဲ ငတုံးရဲ့၊ ဟိုနေရာ အပြတ်လိုက်က ဖူးနေတာပေါ့။ ကဲကဲ... သိပြီလား”

သည်အခါမှ မရွှေ့ပြုတစ်ယောက် အရှက်မျက်နှာလေး နီနီနှင့် အံ့သြနေလေတော့သည်။

“အဲလိုကြီးတွေဝတ်ပြီး အဲလိုကြီးတွေ ရေကူးကြတယ်ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ ယောက်ျားမိန်းမ အတူတူတောင် ရေကူးလိုက်ကြသေး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖမ်းလိုက်၊ ဖက်လိုက်နဲ့ ရေထဲမှာ စိမ်ပြေးတမ်းတောင် ကစားလိုက်သေး”

“ကိုကိုက သူ့မိန်းမကို သဝန်မတိုဘူးလားဟင်”

မိဆုက သူ့အမေမကြားနိုင်လောက်အောင် အသံကို

နို့ဖြိုး...

“ဘယ်သဝန်တို့မလဲ... ဆရာလေးနဲ့ မမလေးက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ မိဘတွေ ပေးစားလို့သာ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ယူလိုက်ရတာ။ အတူတူတောင် အိပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခန်းစီ အိပ်ကြတာ”

“ဟင်! မမလေးက ဒီလောက်ချော ဒီလောက်လှနေတာကိုနော်”

“ချစ်တာနဲ့လှတာနဲ့ မဆိုင်ဘူးလားမှမသိတာ။ မမလေးကလည်း ဆိုးပါတယ်။ အရမ်းဟော့ဖြစ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ပါတီတွေအမြဲတက်ပြီး ညဉ့်နက်မှ ပူး... ပူးပြန်လာတာ”

“ဟင်! မိန်းမဖြစ်ပြီး အရက်သောက်တယ်၊ ဟုတ်လား။ ကိုကိုရော သောက်လားဟင်”

“ဆရာလေးက တစ်ခါတလေ တစ်လတစ်ခါ နှစ်လတစ်ခါလောက်မှ။ အဲ... သူ့စာအုပ်ထွက်ရင် ထုတ်ဝေသူက ဖိုက်ဆံရှင်းရင် သူငယ်ချင်းတွေညှင်းလို့ သောက်ရတာ”

“အို! ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး သောက်ကြတာပေါ့နော်”

“ယောက်ျားသောက်တာ မဆန်းပါဘူးဥဩရဲ့။ မိန်းမတန်မဲ့ သောက်စားမြူးတူးနေတာသာ ဆိုးတာ”

မိဆုက သူ့ဆရာဘက်မှ ကာကွယ်ပြောပေးနေပေမယ့် ဥဩကတော့ အရက်သမားဆို ကြောက်ပါသည်။ သူ့ခန္ဓာဦးလေးက အရက်သမားကြီးမဟုတ်လား။ အရက်ကြောက်သည့်စိတ္တက ရင်မှာစွဲနေ၏။

“ကဲ၊ ကောင်မလေးတွေ၊ စကားကိုများတယ်။ ဥဩ၊ ပန်းအိုးတွေလဲဖို့ ခြံထဲမှာ ပန်းတွေသွားဦးချည်။ ပန်းအိုးက ဘုရားပန်းအိုးငါးအိုး၊ အလှစားပွဲတင်ပန်းအိုးက သုံးအိုး၊ ရှစ်အိုးစာအပွင့်လေးဆယ်လောက် ခူးခဲ့။ ခြံထဲမှာ နှင်းဆီရောင်စုံတွေ ရှိတယ်။ ငေးမောပြီး ဆူးလည်းစူးနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ယုရဲ့၊ ဥဩအဲဒီတတ်ပါတယ်။ ဥဩက ပုဂံမှာဆို ပန်းသည်ပါ”

“ပန်းသာမစာဥပေါ့၊ ဟုတ်လား... ဟိဟိ”

မိဆု ဝင်နောက်လျှင် ဥဩပြီးနေပြီး ကတ်ကြေးနှင့် ကြိမ်ဆွဲခြင်းလေးယူကာ ခြံထဲသို့ ပန်းအိုးထွက်ခဲ့၏။ သည်အလုပ်ကို ဥဩအပျော်ဆုံးပါပဲ။ သူ့မျှားအိမ်မှာ ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိလို့ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်အားငယ်နေရသမျှ ခြံထဲမှာ ပန်းအိုးလိုက်

ရလျှင် ဥဩ၏စိတ်တွေ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သွားရမည်။

ယခုလည်း နှင်းဆီပင်များရှိရာ ခြံ၏ခေါင်းရင်းဘက်သို့ ဥဩ အပြေးကလေး လျှောက်သွားပြီး ဒေါ်ယုမှာသည့်အတိုင်း အပွင့်လေးဆယ်နှုတ်ဖို့ အလှဆုံးပန်းတွေကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

နှင်းဆီရောင်စုံတွေက သူ့ထက်ငါ အလှချင်းပြိုင်နေကြ သဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရုပ်ရှင်ထဲမှ မင်းသမီးလေး မှတ်ထင်သွား ပြီး ပန်းပွင့်တွေကိုကိုင်ကာ ပန်းလိပ်ပြာလေးလို ဥဩ ဝဲယုံလိုက် ပါသည်။

“ပျော်လိုက်တာ၊ ဒီပန်းခြံကလေး ရှိနေလို့သာ ငါ ဒီ လောက်ပျော်ရတာ။ ငါ့ရဲ့မွန်းကျပ်မှုတွေကို ကုစားပေးတဲ့ပန်းလေး တို့ရယ်၊ မင်းတို့ကို ငါအများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျစ်ဆံမြီးလေးနှစ်ဖက်ကိုရမ်းပြီး ဥဩ ပန်းမခူးဘဲ ဆွဲ ခြင်းလေးနှင့် လိပ်ပြာလေးလိုပျံ့ကာ ဝဲနေစဉ် တဖျပ်ဖျပ်မီးပွင့် သွားသည်ကြောင့် သူမ လန့်ဖျပ်သွားရ၏။

ဘယ်သူလဲလို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုကို၊ သူ့ရှေ့မှာ လည်း ပန်းချီဆွဲသည့်ကားချပ်တွေ စုတ်တံတွေ ဆေးတွေနှင့်။

“ကိုကို”

ကိုကိုက ပန်းချီတွေနှင့် ကွယ်နေသဖြင့် ဘယ်သူမှမရှိ

ဘူးအထင်နှင့် ကမိ ခုန်မီသည့်ဥဩမှာ ရှက်လွန်းလို့ ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမှန်းပင်မသိတော့။ ရှက်လွန်းသောကြောင့် မျက်ရည် များပင် ဝဲလာလေ၏။

“ကိုကိုရယ်၊ အသံလေးဘာလေး ပေးရော့ပေါ့၊ ခုတော့

ဥဩက ဘယ်သူမှမရှိဘူးမှတ်လို့”

“ဘာဖြစ်လဲ... စိတ်ချမ်းသာသလိုနေလေ။ ဥဩက ကလေးလေးလိုပဲနော်”

“ဥဩအသက် (၁၉)နှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ ကလေးမဟုတ် ပါသွား”

“ကိုကို ပန်းချီဆွဲနေတာ၊ ဥဩ ပန်းတွေနဲ့အပြိုင်လန်း နေတဲ့ပုံလေးက ပကတိဖြူစင်လွန်းတယ်၊ နေဦး... အဲဒီပုံကို ကောက်ကြောင်းယူလိုက်ဦးမယ်၊ ၁၀၀... ၁၀၀၊ အဲလိုပုံစံနဲ့ နေ လိုက်ဦး”

ပန်းခြင်းလေးကိုင်ကာ ဝဲယုံနေသည့်ပုံစံမျိုး လုပ်ခိုင်းလေ တော့ ဥဩ အရှက်တွေသည်အပြီး လက်သည်းကိုက်နေ၏။

“လုပ်လေ”

“ကိုကို ဓာတ်ပုံနုတ်ယူပြီးပြီပဲ”

“ဟ၊ ဓာတ်ပုံက ဓာတ်ပုံ၊ လူလည်း ကြည့်ဆွဲရဦးမယ်

လေ။ ဒီကောင်မလေး တိုလိုက်တာ”

“ကိုကိုကလည်း စာမရေးဘဲ ပန်းချီဆွဲနေရသလား”

“စကားမရည်ပါနဲ့၊ ကိုကိုက ပန်းချီလည်းဆွဲတယ်၊ စာလည်းရေးတယ်။ အနုပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် အားလုံးဝါသနာပါတယ်”

စကားရောဖောရောတွေ ပြောနေပေမယ့် ဥဩ ကိုကိုရှေ့မှာ စောစောကလို အမူအရာမျိုးမလုပ်ရဲတော့ပါ။ သူမ ဘာဖြစ်လို့ အရမ်းရှက်နေရတာလဲ။

ကိုကိုဆိုတာ သူမရဲ့ကျေးဇူးရှင်၊ လေးစားအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမို့ ငြင်းလည်းမငြင်းဆန်ရဲ။ ဒီတော့ ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းလေးငုံကာ ပုံစံလုပ်ပြတော့ ဥဩရဲ့အရှက်ရပ်ကလေးက နွေဦးကိုကိုမျက်စိထဲမှာ အလှဆုံးရုပ်ပုံလွှာ။

ဘုရားရေ! ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ ငါဟာ တိမ်နွယ်ကိုတောင် လက်ဖျားနဲ့ပင်မထိဘဲ မတုန်လှုပ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားပါ။

ယခု ဥဩရဲ့အရှက်ရုပ်ပုံလွှာလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့နှလုံးသွေးတွေ ပူနွေးစီးဆင်းလာကြ၊ အသက်ဝင်လာကြပါပကော။ သူ ပန်းချီဆွဲဘဲ ဥဩရဲ့ရုပ်ပုံလွှာလေးကို စိတ်လွှတ်လက်လွတ်

ရေးနေမိပါသည်။ ဥဩကတော့ မသိရှာ။ ပုံစံလုပ်ပြပေးနေပါ၏။

ထိုပုံစံလေးကို ဓာတ်ပုံနှင့်မှတ်တမ်းတင်ပြီးမှ ကောက်ကြောင်းဆွဲရသည်။ နာရီဝက်မျှကြာတော့ ဥဩလေးခမြော အရမ်းညောင်းနေရှာပေပြီ။ မပြောရဲလို့ ရပ်ပေးနေရပေမယ့် သူမရုပ်ကလေးက ရှုံ့ချင်ချင်။

“ကဲ၊ နားတော့ ချာတိတ်၊ ကိုကိုတော့ ပုံကောင်းကောင်းတစ်ပုံရပြီ။ ဒီပုံပြီးရင် ဥဩကိုပြမယ်”

“လှမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုကလည်း မမလေးပုံဆွဲရင်ပြီးရော။ မမလေးက အရမ်းလှ...”

“တော်စမ်း! ဥဩ၊ သွား... ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ကိုကိုအော်ထုတ်လိုက်တော့ ဥဩဝမ်းနည်းရပြန်သည်။ ငါဘာမှားသွားလို့လဲ။ မမလေးအကြောင်းပြောမိလို့လား။ လင်မယားဆိုတာ စိတ်ဆိုတုန်းပဲမဟုတ်လား။ မိဆုတို့ ပိုကဲပြောနေတာပါ။

ကိုကိုဟာ မမလေးကို ရင်ထဲကတော့ ချစ်နေမှာပါပဲ။ ဥဩ ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ပန်ခြင်းလေးကိုင်ကာ ပန်းတွေကို လျှောက်ခူးနေတော့ နွေဦးကိုကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

သို့သော် သူ ဥဩကိုမချော့တော့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ
က အိမ်ထောင်ရှိသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ဥဩ အထင်လွဲ
မှာမခံနိုင်။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ်မပိုင်။ မလွတ်မလပ်
သည့် အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားတစ်ယောက်။

သည်စဉ် ပန်းခင်းဘက်မှ...

“အား...”

ဥဩအသံကြောင့် နွေဦးကိုကို မသိစိတ်မှအရမ်းစိုးရိမ်
သွားပြီး ဆွဲလက်စုတ်တံကို ပစ်ချခဲ့ကာ ဥဩဆီသို့ အပြေးသွား
မိသည်။

“ဥဩ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆူးရူးတာလား”

“ဟင့်အင်း... ကင်း... ကင်း... ကင်း”

ကင်းဆိုလို့ သူမပြရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ကင်းမလက်
မဲကြီးက မြက်ခင်းပေါ်မှာ။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်။

“ဘယ်... ဘယ်ကိုထိုသွားတာလဲ၊ ခြေထောက်လား”

“အား... လက်... လက်ကို၊ ကိုကို”

“ဘာဖြစ်လို့ လက်ထိုးရတာလဲ။ ကင်းက မြေကြီးပေါ်

မှာလေ”

“ကတ်ကြေးပြုတ်ကျလို့ ကောက်လိုက်တာ။ လက်ကို

ထိုးတယ်။ အမယ်လေး... ချိုင်းထဲက အောင့်လိုက်တာ ကိုကို
ရယ်။ ဥဩ... ဥဩသေတော့မယ်ထင်တယ်။ အဆိပ်တွေ တက်
လာပြီ”

နွေဦးကိုကို သူမ၏ကင်းထိုးသည့်လက်ခွက် ကြည့်လိုက်
ပါ၏။ သွေးတွေစို့နေပြီး ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ညှိမည်းလျက်။

“ကင်းလည်း အဆိပ်ပဲ၊ သေတော့မသေပါဘူး ဥဩ
ရယ်။ ကိုကို ဆရာဝန်ခေါ်ပေးမယ်။ ခြံစောင့်ဦးထွေးမောင် ဘယ်
ရောက်နေသလဲ။ တာဝန်ပေါ့လိုက်တာ”

“သူ ခွင့်နဲ့ပြန်သွားတယ်လေ ကိုကို။ သူ့သမီး မီးဖွား
မှာမို့လို့တဲ့”

စကားတွေပြောရင်းပြောရင်းနှင့်ပင် ဥဩ အကြောက်
လွန်ပြီး ပျော့ခွေသွားလျှင် နွေဦးကိုကို ဒေါ်ယုကိုကို လှမ်းအော်
ရသည်။

“ဒေါ်ယု! ခေ့!... ဒီကိုလာကြစမ်း ဒီမှာ ဥဩကို ကင်း
ထိုးသွားလို့။ ဒီမှာ သတ္တိခဲကလည်း သတ်လစ်သွားပြီ”

ဥဩကို ဆတ်ခနဲပွေ့ချိန် နွေဦးကိုကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ထားဖို့စိတ်ကူးပေမယ့် ဟာလာဟင်းလင်းကြီးမို့ သူမ၏အခန်းသို့
ပဲ ပို့ပေးလိုက်သည်။

ပြီး ချက်ချင်းပင် သူငယ်ချင်းဆရာဝန်ဝေမိုးကို ဖုန်းဆက် လိုက်သည်။

“ဝေမိုးရေ၊ ငါ့ညီမ ကင်းထိုးလို့ အမြန်... အမြန်လာ ခဲ့စမ်းပါကွာ။ အဆိပ်တွေတက်ပြီး သတိလစ်နေပြီ။ အဲဒီက အဆိပ် ဖြေဆေးတွေအားလုံးယူခဲ့ပြီး ခုချက်ချင်းလာခဲ့ကွာ”

“ဟေ့! စာရေးဆရာပီပီ ဇာတ်လမ်းတွေ ဆင်မနေနဲ့။ မင်းမှာ ဘယ်မှာညီမရှိလို့လဲ။ ပြီးတော့ ကင်းထိုးတာ မသေပါဘူး ကွာ။ စိတ်မပူပါနဲ့။ ပြော... စာရေးဆရာကြီး။ ဘယ်ကညီမတွေ ကောက်ရနေတာလဲ။ ဧကန္တတော့ ငါ့လူကြီး အမြီးလှုပ်လာပြီ ထင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ဝေမိုး။ နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ပြီးမှ မင်းကြိုက်သလိုပြော။ အခုလောလောဆယ် ဆေးအိတ်ဆွဲပြီး ငါ့ဆီ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါကွာ။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ရှိခိုးပါတယ် နော်”

“အင်း... လေသံကတော့ စိုးရိမ်ရမှတ်လဲ။ ဒါဆိုလည်း လာရမှာပေါ့ ယောက်ဖရယ်။ ဟဲဟဲ...”

သူ့မှာ နှမရှိသည်ဆိုတာနှင့် ချက်ချင်း ယောက်ဖလို လေသံပြောင်းသွားသည့်ဝေမိုးကို အသံတိတ်မေတ္တာပို့နေစဉ် သူ့

အနားသို့ မိဆုရောက်လာ၏။

“ဆရာလေး၊ ကင်းထိုးတာလား၊ ကင်းဆိပ်လည်း ဆိုး တယ်။ မိဆုတုန်းကဆို နှစ်ရက်လုံးလုံး ခြေထောက်ကြီး ရောင် ကိုင်းနေပြီး အော်ငိုနေရတယ်”

“အခု ဥဩက လက်ခွကို အထိုးခံရတာ”

“အိုး!... ဒါဆို ပိုဆိုးတာပေါ့။ လက်က နှလုံးနဲ့နီးတယ် လေ။ ဒါကြောင့် နှလုံးရှေးရိုက်ပြီး သတိလစ်သွားတာဖြစ်မယ်”

မိဆုက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောနေလျှင် ဥဩ အတွက် စိတ်ပူနေသည့်နေ့ဦးကိုကို ပိုပြီးစိတ်တိုသွားရ၏။

“အေးဟေ့၊ နင်ပဲကတော့ မိဆု၊ စကားတွေ လာများ မနေစမ်းနဲ့ဟာ။ သွားတော့ နင် တိုက်ခွေကစောင့်နေ၊ ဆရာဝန် လာတာနဲ့ ချက်ချင်းဒီခေါ်လာခဲ့။ သွား... သွား အပြန်ဆုံးခေါ် လာခဲ့”

“ဆရာဝန်ရဲ့အိမ်ကို သွားခေါ်မှသာလား”

“ဟာ! ဒီကောင်မလေး ငါ့ဒိုင်တာက တိုက်ပေါက်ဝ ကစောင့်ပြီး ဒီခေါ်လာခဲ့လို့ပြောတာ သိပြီလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

မိဆုအပြေးကလေး တိုက်ရေမှထွက်စောင့်နေစဉ် ဥဩ

ညည်းညူပြီး ပြန်သတိရလာ၏။

“ဟင်! ကိုကို”

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ အရမ်းနာသလား”

“ချိုင်းအထိ တက်အောင်တယ်ကိုကို။ လက်က ကင်း
ထိုးခံရတဲ့နေရာကလည်း ဖိစကြီးနဲ့အထိုးခံနေရသလိုပဲ။ ယူ နာနာ
အောင့်အောင့်ကြီး။ ကိုကိုတို့မြို့မှာလည်း ကင်းတို့မြေတို့ ရှိတာ
ပဲလားဟင်”

“နီကပ်နေတဲ့အကောင်တွေ ရှိတတ်တာပေါ့လေ။ ဒါ
ပေမဲ့ ရှိခဲပါတယ်။ ဥဩကံငယ်လို့ ကြုံရတာ။ ကိုကို ဆရာဝန်
ခေါ်ထားတယ်။ ပဟာ! လာပြီထင်တယ်။ ကားသံကြားတယ်”

ဆရာဝန်လာတယ်ထင်ပြီး နွေဦးကိုကို အခန်းပေါက်
သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် တင်းမာသောမျက်နှာထားနှင့် တိမ်နွယ်
ငြိမ်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

တိမ်နွယ်ငြိမ်းကလည်း အိပ်ရာကုတ်ဝယ်မှာ ဟက်လက်
ဖြစ်နေသည့်ဥဩနှင့် ကုတင်ဘေး ကုလားထိုင်မှာ စိုးရိမ်တကြီး
ထိုင်နေသည့်နွေဦးကိုကိုကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လေသည်။
မောင်နှမဆိုပြီး သူတို့ရုပ်တွေက တစ်မျိုးပဲ။ မောင်နှမမျက်နှာ
မတူဘူး။ မောင်များ ငါ့ကိုညာသလား။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်းရင် ဆရာဝန်ခေါ်လေ။
မောင်က ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ”

“ခေါ်ထားတယ်၊ ကင်းထိုးတာ၊ ကင်းက အကြီးကြီးပဲ”

“ကင်းထိုးတာ မသေနိုင်ပါဘူးမောင်ရယ်။ မြွေကိုက်
တာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကဲ၊ လာပါ... နွယ် မောင့်ကိုပြောစရာရှိလို့”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း သူ့ကို တမင်ပ.ထုတ်နေမှန်း သိပေမယ့်
နွေဦးကိုကို ပြဿနာမတက်ချင်သဖြင့် အခန်းထဲမှ ထလိုက်သွား
ရသည်။

“ဘာလဲ”

“မောင်နော်၊ မယားနဲ့ဝကားပြောတော့ လေထဲက တင်း
ပြတ်နေတာပဲ။ နမကျတော့ ရုပ်က ချိုအံ့ပြီး ပျော်ဝင်ညွတ်နူးနေ
တာပဲ။ နမကရော ဟုတ်.ဟုတ်ချဲ့လား အင်ကြီးများလား။ ဒါပဲ
နော်၊ ဘာလားညီမဆိုရင်တော့ နွယ်အကြောင်းသိသွားမယ်”

“ဟေ့! မင်း သူများကို မတရားမပွပ်စွဲနဲ့။ ကိုယ် မရိုး
သားတိုင်း သူတစ်ပါးကို မကောင်းမထင်နဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ ဒါပေမဲ့ အနေအထိုင် ဆင်
ခြင်။ နမဆိုပြီး အခန်းထဲထိ ဝင်လားထွက်လားလုပ်နေတာ မျက်
စိနောက်တယ်။ မယားအခန်းထဲမဝင်တဲ့လူက နမအခန်းထဲကျ

ဝင်သလား”

“မတူဘူးလေ၊ မယားက မယားကောင်းမှမဟုတ်ဘဲ။
ပြီးတော့ အခုဟာက ဥဩ ကင်းထိုးခံရလို့ သူ့အခန်းထဲ သွား
ပို့တာ”

“ပို့ပြီး ပြန်ထွက်ပေါ့၊ လူမြင်မကောင်းဘူး”

“ဟေ့! နွယ်၊ မင်း ငါ့ကိုပြဿနာလာရှာနေတာလား။
လူမြင်မကောင်းရအောင် ငါကဘာလုပ်နေလို့လဲ။ ငါမရိုးသားရင်
ဒီလိုအိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာစရာမလိုဘူး။ မင်း ကိုယ်အပြီးပြတ်တိုင်း
သူများတွေကို အမြီးလိုက်ဖြတ်မနေနဲ့”

အပြင်ညွှတ်ခန်းထဲမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်ကိတ်ကိတ်
စကားများနေကြဆဲ ဒေါက်တာဝေမိုး ရောက်လာလေ၏။

“လူနာဘယ်မှာလဲ သူငယ်ချင်း”

“မိဆုနေ့ကသာ လိုက်သွားကွာ”

“မင်းလည်း လာလေ၊ ကိုယ့်ညီမကို ပစ်စလက်ခတ်
ငါနဲ့လွှတ်ထားတော့မှာလား။ မင်းလည်း ငါ့အကြောင်းသိသားနဲ့
လူပျိုကြီးဘဝက ကျွတ်ချင်ပြီကွ”

ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေမို့ ဝေမိုး နောက်ရင်း
နောက်ရင်း နွေဦးကိုကိုကို ဆွဲခေါ်သွားလျှင် တိမ်နွယ်ငြိမ်း နှုတ်

ခမ်းမဲ့ကာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“တစ်ခါတည်းသာ ခေါ်သွား ဒေါက်တာရေ၊ အိမ်မှာ
အမှိုက်ထုပ်တစ်ထုပ် ရှင်းသွားတာပေါ့”

ဝေမိုးနှင့်သူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ် အခန်းထဲမှ
ကြားလိုက်ရသည့်ဥဩမြောလည်း မျက်နှာလေး ငယ်ကုသွားလေ
၏။

အမှိုက်ထုပ်ဘဲ။ ငါ့ကို အမှိုက်လိုသဘောထားပါလား။
ဥဩ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေရဆဲ။ ဒေါက်တာဝေမိုးနှင့် နွေဦးကိုကို
တို့ သူမအခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

မိဆုကတော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်းကိုကြောက်၍ အခန်းထဲသို့
မဝင်ရဲတော့ဘဲ မီးဖိုဘက်သို့ပြေးလေပြီ။

“ဟာ! မနည်းပါလား။ အကောင်ဘယ်လောက်ကြီးလဲ”

“တော်တော်ကြီးတယ်၊ ကင်လောက်မဝင်ကြီး၊ ဂထန်း
အသေးစားလောက်ကို ရှိမယ်”

“ငါ အဆိပ်ဖြေဆေး ထိုးပေးမယ်၊ အနာသတ်သတ်တဲ့
ဆေးပါ ထည့်ပေးမယ်”

လူနာက ချောချောလေးမို့ ဒေါက်တာဝေမိုး ပြာယာခပ်
နေလေ၏။ နွေဦးကိုကို မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။ ဒီကောင်ကို

ကိုပိုတယ်... ခါတိုင်း ငါနေမကောင်းရင် ဒီလောက်ကရုမစိုက်ပါ
ဘူး။

ကင်းထိုးတာနှင့် ရင်ဘတ်ကို နားကျပ်ဖြင့် ဟိုထောက်
ဒီထောက် ထောက်နေတော့ ဥဩ၏ရွှေရင်ဖို့ဖို့က ဝေမိုးလက်နှင့်
နီးနီးစပ်စပ်။

“ဟေ့ကောင်”

“သတိလစ်သွားတယ်ဆိုတော့ နှလုံးပုံမှန်ခန့်ရဲ့လားလို့
ပါ”

“ခုန်တယ် ဟေ့ကောင်၊ အဆိပ်ဖြေဆေးထိုးပေး၊ အနာ
အကျင်သက်သာတဲ့ဆေးထိုးပေး၊ အပိုတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့”

“မင်းတတ်ရင် မင်းကုပါလားကွ။ ငါ့လို လူကောင်းလူ
တော်မှ မင်း ယောက်ဖမတော်ချင်ရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကို သွား
တော်မှာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်က ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လွန်းသဖြင့် ပြော
မနာဆိုမနာဖြစ်နေတာက အရေးမကြီး၊ ကြားထဲမှ ဥဩမြောမှာ
မျက်နှာမထားတတ်တော့ပေ။

ဆေးထိုးဖို့လုပ်တော့လည်း လုံချည်လျှော့ပေးဖို့အတွက်
ဥဩ အရှက်လွန်နေပြန်သည်။ အနားမှာ မိန်းကလေးအဖော်က

လည်းမရှိ။

“ဆ... ဆရာ၊ လက်က ဆေးထိုးလို့မရဘူးလားဟင်”

“ဘယ်ရမလဲ၊ အရမ်းနာတယ်၊ လက်က အကြောဆေး
ပဲ လွှတ်လို့ရတာ။ ဒါ အသားဆေး”

ဥဩကွကို မည်သူမျှမတွေးတတ်ကြသည်မို့ ဒေါက်တာ
ဝေမိုးက ဆေးထိုးဖို့ပြင်တော့ နွေဦးကိုကိုက လုံချည်လျှော့ဖို့
ပြော၏။ သူလည်း မကိုင်ရဲ။ ကိုင်ရထိရမှာ အားနာနေသည်။

နောက်ဆုံး ဥဩဝတ်ထားသည့်လုံချည်ကို နည်းနည်း
လျှော့လိုက်တော့ ဝင်းနေသည့်ခါးလေးက အရင်ခေါ်လာသည်။
သူမဝတ်ထားတာ ခါးတင်အင်္ကျီ၊ ဥဩသတ်တွေ တုန်နေလျှင်
ဒေါက်တာဝေမိုးက ဆရာဝန်ပီပီ ဖိုဆိုဒတ်ဖတ်နှင့် လုံချည်ကို
ဆွဲလျှော့လိုက်၏။

“ခါးကိုဆေးထိုးလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ တင်ငါးထိုးရမှာပါဆို
နေမှ”

“အို... ဆရာ”

“ဟာ! ဟေ့... ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်
တာလဲ”

လုံချည်က ခါးအောက်ဘက် တစ်ထွာလောက် ရော့ကွ

သွားသည်မို့ နွေဦးကိုနှင့် ဥဩတို့ ပြာသာခတ်သွားကြဆဲ၊
ဒေါက်တာဝေမိုးက ဆတ်ခနဲဆေးထိုးချလိုက်သည်။

“အား...”

“နာတာပေါ့၊ ဆေးထိုးတာပဲ”

ဝေမိုး နွေဦးကိုကိုကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဥဩကို
ဟောက်ပစ်လိုက်မိ၏။

“နောက်တစ်လုံးထိုးမယ်”

“ဟင်! အစောကတည်းက တစ်ခါတည်းပေါင်းထိုးတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဥဩ နှစ်ခါနာရအောင် လုပ်နေတယ်”

“ဒီဆေးတွေက ပေါင်းထိုးလို့မှမရဘဲ။ ကဲ၊ နောက်တစ်
လုံးထိုးမယ်”

တင်ပါးနောက်တစ်ဖက်ကိုဖွင့်ပြီး နောက်ဆေးတစ်လုံး
ထပ်ထိုးပြန်၏။ ဆရာဝန်လက်မို့ ဆေးထိုးပြီးတော့ တင်ပါးကို
ပွတ်ပေးလိုက်တာပါပဲ။

နွေဦးကိုကိုမှာ ပါးစပ်ကြီးဟလျှက်၊ အော်ပစ်မလို့ပြင်
လိုက်မိပေမယ့် သူမအော်တော့ပါ။ ဥဩ၏တင်ပါးဝင်းဝင်း ဝိုင်း
ဝိုင်းလေးများက သူ့မျက်စိထဲ ဝင်သွား၏။

ဆရာဝန်ကတော့ ဖိုးဖိုးဇတ်ဇတ်နှင့် ဆေးထိုးဆေးပေး

လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပြီးသွားသည်နှင့် လူနာကိုနှုတ်ဆက်ကာ
ဆေးအိတ်ကောက်ကိုင်တော့သည်။

“ဥဩ၊ ဆရာ တစ်နေ့တစ်ခါ လာကြည့်မယ်။ ဒီကြား
ထဲ လိုအပ်လည်း ဖုန်းဆက်၊ ဟုတ်ပြီလား။ နှစ်ရက်သုံးရက်
လောက်ဆို ပျောက်သွားမှာပါ”

ဒေါက်တာဝေမိုးနှင့်အတူ နွေဦးကိုကို အခန်းပြင်သို့
ထွက်သွားတော့ ဥဩခမြာ ကိုယ့်အခန်းတံခါးပိတ်ကာ သည်နေ့
အတွက် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်နေရလေတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

ဝါဆို...

ဦးခန့်ဇော်၏လက်ရင်း လူယုံတော်အဖြစ် နေရာပေးခံ
နေရပေမယ့် ဝါဆို ဘဝင်မမြင့်ပါ။ သူ့နဂိုရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း
ငွေကိုသာ တွင်တွင်စုနေခဲ့သည်။

ဝါဆိုရည်ရွယ်ချက်က ငွေဆိုပေမယ့် သူ့မှအတိုင်း သစ္စာ
ရှိပြီး ခိုးသားကြီးစားမှုက တစ်ပြားသာမှပေးလျော့။ ဒါကြောင့်လည်း
ဦးခန့်ဇော်လိုလူမျိုးက လက်သပ်မွှေးထားတာဖြစ်မည်။

ဦးခန့်ဇော်က သူ လိမ်လည် လှည့်ဖျား ကောက်ကျစ်
ပေမယ့် သူ့အပေါ်ကျ သစ္စာရှိစေချင်သူ။ ဦးခန့်ဇော်မှာ လုပ်ငန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေရှိပါ၏။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေကိုက အများအပြား။ ယခုကျ ဦးခန့်ဇော်က သူ့လုပ်ငန်းတွေမှာ ဝါဆိုကို လူယုံအဖြစ် ခန့်အပ်ထားပေပြီ။

ဝါဆိုမှာ ဦးခန့်ဇော်ရဲ့ဂျီကာ။ ငွေကျတော့လည်း လစာ အပြင် ဘောက်ဆူးတွေ ခဏခဏပေးလေရဲ့။ သည်တော့ ဝါဆို ရန်ကုန်ရောက်တာ ခြောက်လလောက်ရှိသေးပေမယ့် ငွေကတော့ တော်တော်စုမိနေပေပြီ။

ဝါဆိုပုံစံကလည်း နဂိုကတည်းက အသွေးအမွှေးပြောင် သည့်အပြင်၊ ယခုတော့ ရွှေပင်နားသည့် ရွှေကျေ။ ဦးခန့်ဇော် က သူ့ရဲ့ဂျီကာကို အသွင်အပြင်ကအစ ပြောင်းပေးထားသည်။ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေအားလုံးကိုလည်း နားလည်အောင် သင်ကြား ပေး၏။

သည်နေ့ ဝါဆို ဦးခန့်ဇော် သူ့အတွက် ပေးထားသည့် ကားလေးနှင့် ဆိုက်တစ်ခုသို့ သွားရသည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဝါဆို တူး၏အကြောင်းက ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

အရာရာ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား။ ပေါ့ပေါ့သဘောထား သည့် ဝါဆိုတူး။ ဆိုက်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ငြိမ်းပေါ့မှပြုတ်ကျ သေသည့်အဖြစ်က သူ့အတွက် စိတ်ထိခိုက်ကြကဲ့စရာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်နယ်စီမှ လာကြ ပေမယ့် အရမ်းခင်ကြသည်မဟုတ်ပါလား။ ယခုလို သူ့ကောင်းစား နေတာတွေ ဝါဆိုတူး မြင်လျှင် အရမ်းဝမ်းသာမှာမလွဲ။

ရေမြင့် ကြာတင်ဆိုသလို သူကလည်း ဝါဆိုတူးကို နေရာကောင်းကောင်းပေးမှာပေါ့။ ကားလေးနှင့် ဆိုက်ထဲသို့ လျှပ် တစ်ပြက်ဝင်ရင်း လိုအပ်တာတွေတာတွေကို သူ ချက်(ခါ)လုပ် လိုက်သည်။

သူဟာ အထက်ဖား အောက်ဖိလူမျိုးတော့ မဟုတ်။ သူဟာ ဦး ခန့်ဇော်ရဲ့ တစ်ပါးကျွန်လည်းမဟုတ်ပါ။ သူ့မူဝါဒတ သစ္စာတရား နှင့် အမှန်တရားပါပဲ။ အလုပ်ရှင်ကလည်း မှန်ကန်ရမည်။ အလုပ် သမားကလည်း မှန်ကန်ရမည်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးတူပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ကြမှ အားလုံးအကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်း မည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် အလုပ်သမားအချို့က ဒါကိုသဘောမပေါက်။ သူတို့ခိုးချင်တိုင်း ခိုးမရ၊ ခိုချင်တိုင်း ခိုမရသည့်အခါ ဝါဆိုကို အမြင်ကပ် မုန်းတီးကြသည်။

ဝါဆိုဟာ အောက်သက်ကျသူ၊ အောက်ခြေမှတက် သူမို့ အားလုံးနားလည်နေတာကြောင့် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုလည်း

ရှိသည်။ ဝါဆို သည်နေ့ဝတ်ထားတာက ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်အဖြူအနက်စင်း။ ရေဘင်မျက်မှန်နှင့်ဆိုတော့ သူ့အသွင်က ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်နယ်။

သူက အလုပ်သမားအားလုံးကို အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်ကာ အရင်လိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုဆက်ဆံတော့ အများစုက သူ့ကိုချစ်ခင်အားကိုးကြပါသည်။ ဝါဆိုပြောသလိုပဲ သူဟာ သူဌေးနှင့်အလုပ်သမားတွေအကြား ပေါင်းကူးတံတား။

“တို့ဝါဆိုလည်း တစ်နေ့တခြား ချောချောလာပါလားဟေ့။ မင်းသားလုပ်စားလို့တောင်ရတယ်”

အဘအေး၏စကားကို ဒေါ်မြကျင်က ထောက်ခံသည်။ သူတို့တွေက ပန်းရန်အဖွဲ့ကအလုပ်သမားတွေပါ။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဝါဆိုသာ မင်းသားလုပ်ရင် မင်းသားအစစ်တွေ ထိုင်ငိုသွားရမယ်”

“တန်ရာတန်ရာလည်း မြောက်ကြပါဗျာ။ မတန်တရာတွေပြောလို့ ကျွန်တော် ချေးပန်းနေပါဦးမယ်။ ကဲကဲ... အခက်အခဲတွေဘာတွေရှိရင်၊ ပြော။ ကျွန်တော် သူဌေးဆီ တင်ပြပေးမယ်”

“အခက်အခဲကတော့ ငွေပေါ့ဟယ်။ ကြိုတင်ငွေလေး

ဘာလေး ထုတ်ပေးရင်ကောင်းမယ်”

“ဒါကတော့ သူဌေးက နေ့စားအဖြစ်နဲ့ နေ့တိုင်းမှန်မှန် ရှင်းပေးတယ်မဟုတ်လား။ ဒါတောင် သူဌေးက လုပ်ခတွေကို အကြွေးထားချင်တာနော်။ ကျွန်တော်က ဘဝတူချင်း စာနာ နားလည်လို့ လုပ်ငန်းလည်ပတ်အောင် အမြဲနှိုးဆော်ကြိုးပမ်းပေးနေတာ”

ပြီးပြီးချင်းနှင့် ဝါဆို မြောင်ပြောင်ဆိုနေလျှင် သူ့ကို မနာလိုဖြစ်နေသည့် သံလက်ကိုင် အောင်သူနှင့်မြင့်ဌေးတို့က နှုတ်ခမ်းကို မှဲ့လိုက်ကြ၏။

“အဲဒါပေါ့ကွ၊ ဖွတ်မိကျောင်ပြန်၊ ပြစ်ချင်သာဆိုတာ အစတုန်းကမှ ငါတို့မှာ ခွင်ကလေးဘာလေး ခိုသေးတယ်။ အခု ကျွန်သင်းကလိုက်ပြီး စေ့စေ့စပ်စပ် စာရင်းစစ်နေတော့ တို့မှာ ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး”

“ဒါပေါ့လေ၊ သူကတော့ မမလေး ထဘီဖိုး ရသမျှ သူ့အိတ်ထဲချည်း ထည့်နေမှာပေါ့၊ ကြည့်ပါလား၊ အသွေးအမွှေးကို။ အစားတွေများလို့ ဝမ်းနေတာပဲ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဝါဆိုကို မကျေနပ်သည့်လူငယ်အုပ်စုက တဟုတ်ဟား

နှင့်လောင်လိုက်ကြလျှင် ဝါဆိုမျက်စိထဲ မီးပွင့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် သူ့ချက်ချင်းပင် ဆုပ်မိသည့်လက်သီးကို ပြန်ဖြည်းပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် သတိပေးရ၏။

‘သည်းခံ ဝါဆို သည်းခံ၊ မင်းဟာ အကြီးအကဲနေရာရောက်နေပြီ။ သူတို့နားလည်အောင် ဖြေရှင်းပြရမယ်’

ဝါဆို ချောင်းဟန်လိုက်ပါ၏။ ဦးဘအေးနှင့် ဒေါ်မြကျင် အပါအဝင် ဝါဆိုကိုနားလည်သည့် လူကြီးသူကြီးများကလည်း အောင်သူနှင့်မြင့်ဌေးတို့ကို တားဆီး မာန်မဲနေကြ၏။

“ဒီမှာ အောင်သူနဲ့မြင့်ဌေး မင်းတို့အမြင်မှား အထင်မှားနေပြီ။ နေရာတိုင်းမှာ ကြီးပွားချင်ရင် သစ္စာရှိရတယ်။ ရိုးသားမှုရှိရတယ်ကွ။ အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမား အပြန်အလှန်သစ္စာရှိကြရမယ်။ အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားတွေကို ထိုက်သင့်တဲ့အခွင့်အရေးတွေ ပေးထားသလို အလုပ်သမားကလည်း အလုပ်ရှင်အပေါ်မှာ ရိုးသားမှုရှိရမယ်”

“ဒီစကားတွေ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်မှာ သွားပြော။ ဒီခေတ်နဲ့ ဘောင်မဝင်တော့ဘူး”

“အသံကောင်း လွှင့်မနေနဲ့ ဝါဆို။ မင်း ငါတို့ကိုတော့ အသေအချာတင်းကျပ်ပြီး ရသမျှအခွင့်အရေး မင်းချည်းပဲ တစ်

ယောက်တည်း ယူနေတာ ငါတို့သိတယ်။ ကြည့်ပါလား၊ မင်းမှာ ကားနဲ့ ဟန်းဖုန်းနဲ့”

“အဲဒါ ငါ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဌေးက သူ့လုပ်ငန်းအဆင်ပြေ ချောမွေ့ရေးအတွက် ပေးထားတာ။ ခဏပေးထားတာ”

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ကွ။ လူဆိုတာ ခိုးချွတ်နဲ့ ရေခံရတာ။ အချိန်ရှိတုန်း လုပ်သင့်တာလုပ်ရမှာပဲ။ ခုတော့ မင်းက နေရာတကာ ကာဆီးကာဆီးနဲ့ လိုက်ကျွပ်နေတော့ ငါတို့ စားပေါက်ပိတ်တယ်”

“မင်းကို ငါတို့အချင်းချင်းမို့ ကြည့်နေတာ တိုလုံလုံ မဟုတ်ရင် မင်း အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခုနဲ့ ကိစ္စချောပြီး မင်းဟာ ပုဆိန်ရိုးပဲ”

သည်အထိ ပြောလာသည့်အခါမှာတော့ ဦးဘအေးနှင့် ဒေါ်မြကျင်အပါအဝင် ရိုးသားသည့်အလုပ်သမားတွေအားလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်ကြရသည်။

“မင်းတို့စကားတွေ လွန်နေပြီ။ ဝါဆိုပြောတာ မှန်သားပဲ။ သူ့ဌေးက ငါတို့ကို ထန်ရာတန်ကြေးပေးပြီးပြီပဲ။ ဘာတွေ ထပ်ပြီးတိုချင်ရှိချင်သေးလို့လဲ”

ဝါဆို အားလုံးကို လက်ကာပြလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ စကားကို အေးအေးဆေးဆေးပြောချလိုက်ပါ၏။

“ကဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမားကြားမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပေါင်းကူးတံတားလို့ ခံယူထားတာပါ။ အခု သူတို့နဲ့ကျမှ ပုဆိန်ရိုးဖြစ်ရတော့တယ်။ ကောင်းပြီ၊ ဒီတော့လည်း ခင်ဗျားတို့ပြောသလို ပုဆိန်ရိုးပဲပေါ့ဗျာ။ မှန်ကန်ရိုးသားသူတွေ အတွက် ကျုပ်ဟာ တံတား။ မမှန်ကန်သူတွေအတွက်ကတော့ ပုဆိန်ရိုးပဲ။ ကဲ၊ အလုပ်အတွက် မှန်ကန်ရိုးသားသူတွေကိုပဲ အလိုရှိပါတယ်။ မမှန်ကန်မရိုးသားနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့”

“ဘာလဲ၊ မင်းက ငါတို့ကို အလုပ်ထုတ်ချင်လို့လား”

“အခုမထုတ်သေးပါဘူး။ မရိုးသားတာတွေ့ရင်တော့ သူ့စရိတ်နဲ့သူ သွားမှာပဲ”

“ကဲကွာ! သိပ်လူပါးဝတဲ့အကောင်၊ ခွပ်!”

အောင်သူက အရင်စပြီး ဝါဆိုကို လက်သီးနှင့်ထိုးလျှင် အားလုံးကြောင်နေကြစဉ် ဝါဆိုကလည်း ပြန်လည်ထိုးကြိတ်လေ၏။

ကိုယ်က သည်းခံပေမယ့် သူက ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖော်ကားခဲ့ပြီလေ။

“ဟဲ့ဟဲ့... လုပ်ကြပါဦး... ဆွဲကြပါဦး”

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သုံးယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကိုယ်ခံပညာတတ်ထားသည့် ဝါဆိုကလည်း မခေပါ။ ကမ္ဘာရှူးထိုးဖြစ်နေကြသည့် သုံးယောက်ကို တစ်ယောက်တည်းနှင့် ပြန်ခံချနေပါသည်။

အောင်သူက အနားမှ သစ်သားပိုင်းတစ်ပိုင်းကို ဆတ်ခနဲပြေးဆွဲပြီး ဝါဆိုအား ရိုက်မည်ပြင်လျှင် ကားနှင့်ဝင်လာသည့် ခန့်ဇော်က အမြန်ဆင်းကာ တားဆီးလိုက်သည်။

“ဟေ့! မင်းတို့မတရားမလုပ်နဲ့၊ အကုန်လုံး ထောင်ကျသွားချင်လို့လား”

ခန့်ဇော်၏ကားပေါ်မှ တိမ်နွယ်ငြိမ်းလည်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူမအသွင်က သည်တစ်ခါ အဝါနုရောင်ဝတ်စုံနှင့်၊ ဝတ်စုံက ပါးပါးအိအိ။

အောင်သူတို့သုံးယောက် ရန်ပွဲကိုရပ်လိုက်ကြပြီး မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်နေကြစဉ် ခန့်ဇော် အားလုံးကို စကားပြောလိုက်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်အားလုံးသိတယ်။ ဒီထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့လူယုံနောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ သူက

ကျုပ်ဆို အားလုံးအစီရင်ခံစာတင်တယ်။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ။
စပီကာတပ်ထားတဲ့ဖုန်းနဲ့ ကျုပ် ဒီကအသံတွေအားလုံးကို နား
က ကြားနေရတယ်။ ရှင်းပြီလား။”

“ဟင်!”

အားလုံးလန့်သွားကြစဉ် ခန့်ဇော်က အောင်သူတို့သုံး
ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်သည်။

“မင်းတို့သုံးယောက် လုပ်ငန်းခွင်တဲမှာ ကလန်ကဆန်
လုပ်တယ်။ အကြီးအကဲနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်။ နောက် မရိုးသားဘူ။
ဒီတော့ ခုချက်ချင်းပဲ ငါ့အလုပ်က ထွက်ပေတော့”

အောင်သူကလည်း တစ်ခွန်းမခံ၊ ခပ်ကျော့ကျော့။

“ခင်ဗျားတို့ ထုတ်ချင်တိုင်းထုတ်လို့ရမလား။ ကျုပ်တို့
ကို မတရားအလုပ်ထုတ်ရင် တရားစွဲမယ်”

“အဲမယ်! တကယ့်လူလည်ပန်ကကြီးတွေပါလားဟေ့။
ကဲ၊ ဘာအမှုနဲ့တရားစွဲမှာလဲ။ မင်းတို့ ဒီမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
လုပ်နေတာ အလုပ်သမားအားလုံး သက်သေရှိတယ်။ ကဲ၊ ကောင်း
ကောင်းထွက်မလား။ ရဲနဲ့ဆွဲထုတ်ရမလား”

ခန့်ဇော် ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်လေမှ အောင်သူတို့
သုံးယောက် တက်ခေါက် အံကြိတ်ပြီး အလုပ်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်

ကြတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက် အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် အလုပ်ထွက်
သွားတော့ ခန့်ဇော်၊ ဝါဆိုကို စိုးရိမ်တကြီးသတိပေးလိုက်သည်။
တိမ်နွယ်ငြိမ်းကလည်း ဝါဆိုကို စိုးရိမ်တကြီးကြည့်လျက်။

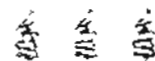
“သူတို့သုံးယောက် ဝါဆိုကို အငြိုးထားကြမယ်ထင်
တယ်။ သတိတော့ထား ဝါဆို”

“ဟုတ်တာပဲ ဝါဆို။ ဒါပေမဲ့ ဝါဆိုက အသတ်အပတ်
တော့ဖြစ်သားပဲ။ ပြီး ကားနဲ့သွားလာနေတာပဲလေ။ အရင်းတော့
အစိုးရိမ်မကြီးပါနဲ့”

“သတိထားတာ ကောင်းတာပေါ့ နွယ်”

“စိတ်ချပါ သူဌေး။ ကျွန်တော် သတိအပြည့်ပါမယ်။ ခု
ကိစ္စကလည်း ကျွန်တော်က အမှန်ဘက်ကပဲလေ”

သူဌေးဦးခန့်ဇော်ကတော့ ဝါဆိုကို ပိုပြီးယုံကြည်စိတ်ချ
သွားလေသည်။

အခန်း (၁၇)

နွေဦးကို...။

ဥသြ၏ ပန်းခင်းထဲမှာ ပြုံးချင်နေသည့်ဓာတ်ပုံလေးကို
ငေးကြည့်ရင်း သူ့ဝတ္ထုမျက်နှာပုံမှာ တင်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေမိ
သည်။ တော်တော်အပြစ်ကင်းစင်ပြီး သနားစို့ကောင်းတဲ့ ဥသြ
လေးပဲ။

နာမည်ကလည်း ဥသြတဲ့။

နွေဦးအတူ ပေါ်လာခဲ့ပြီး အပူထဲမှာ လူတွေ သက်သာ
အောင် ကုစားပေးတဲ့ငှက်ကလေး။

ယခုလည်း တိမ်နွယ်ငြိမ်းကြောင့် သူ့ဘဝ ရေပင်လယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြီး မငြိမ်းမချမ်း လှိုင်းထန်နေရသည့်အဖြစ်မှ ကူသာရာရနေသည့် အဖြစ်။

နုလုံးသားဆိုတာ ညာလို့မရစကောင်း။ အချစ်ဆိုတာ မရှိခဲ့သည့်သူ့ဘဝမှာ ဥဩကို သူ့ အလွန်အင်မတန် သနားကြင်နာ ချစ်ခင်မိခဲ့လေပြီ။

ကိုယ်က အများအပြင်မှာ မလွတ်လပ်သည့် အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝမှ ကိုယ့်အချစ်တွေကို မျှီသိပ်ထားရပေမယ့် သူမရဲ့အရိပ်ကလေးကို မြင်နေရတာ၊ ရနံ့ကလေး ဝေ့လာရုံနှင့် သူ့ရင်မှာ ငြိမ်းချမ်းရပါသည်။

ယခုလည်း ဥဩရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကို ငေးကြည့်ပြီး ဝတ္ထုမျက်နှာဖုံးမှာသုံးဖို့ သူစိတ်ကူးရနေစဉ် သူ့အနားသို့ ဖျပ်ခနဲရောက်လာသူက တင်နွယ်ငြိမ်း။

ဓာတ်ပုံကို ဆတ်ခနဲလှယူလိုက်ပြီး အသည်းဆတ်ဆတ်ခါသည့်အသံနှင့် ပြာနေအောင် အော်ဟစ်တော့သည်မှာ...။

“ဟင်! ဒါ ဥဩဓာတ်ပုံပါလား။ ဘယ်တုန်းက ရိုက်ယူပြီး ဘယ်လိုတွေ ဝိုင်တွေ စဉ်းစားနေတာလဲ စာရေးဆရာကြီးရဲ့။ ခင်ပြောတော့ ညီမဆို။ ဒါလား မောင်နှမ။ ကင်းကိုက်ခံရတုန်း တလည်း တကယ့်ကို ပြာယာခတ်နေတာပဲ”

“...”

“မောင်နော်၊ နွယ်မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ ဟုတ်လုပ်ြီထင်မနေနဲ့။ ရှင်တို့နေပုံထိုင်ပုံတွေ လုံးဝမမှန်ကန် မရိုးသားတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ရှင် ပုဂံက ပြန်လာမှ၊ ဒီကောင်မပါလာမှ ကျွန်မနဲ့ ပိုပြီးတစ်ခမ်းဆန်လာတယ်”

နွေဦးကိုကို ဓာတ်ပုံကို ဆတ်ခနဲပြန်လှလိုက်ပြီး တင်နွယ်ငြိမ်းကို တည်ငြိမ်စွာပင် တုန်ပြန်ပြောဆို၏။

“မင်း မဟုတ်တာတွေ ရမ်းပြီးမစွပ်စွဲနဲ့။ ဒီဓာတ်ပုံက ငါ့ဝတ္ထုမျက်နှာဖုံးအတွက် သုံးမလို့၊ ဥဩ ပန်းနှုတ်တုန်း လျှပ်တစ်ပြက်လှမ်းရိုက်လိုက်တာ။ ဒါ ငါ့အလုပ်အတွက်က”

“ဩ၊ ဓာတ်ပုံကလည်း အသက်ဝင်လှချည်းလား။ ညှို့ဓာတ်အပြည့်နဲ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့လောက်တောက်တောက်သူ မရှိတော့သလိုပဲ”

“ဒါ လျှပ်တစ်ပြက်ရိုက်တဲ့ပုံပဲလေ၊ မင်းမမြင်ဘူးလား။ သူ့ဘာသာ ပန်းတွေကြားမှာ ဖျော်နေတုန်း ငါကလည်း ကိုယ့်ဝတ္ထုမျက်နှာဖုံးအတွက် လိုအပ်လို့ ရိုက်လိုက်တာပဲ”

“ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သိနေသလိုပဲ။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် မောင်နှမကိုမဟုတ်နိုင်ဘူး”

“မယုံလည်း မင်း ပုဂံကိုသွားမေးကွာ။ သိပ်အလုပ်ရှုပ် တဲ့မိန်းမပဲ။ မင်းဘာသာ သွားစရာရှိတာသွား”

“ဒါပေါ့၊ ရှင်ကတော့ နွယ် ဘယ်သွားသွား ဘာပဲလုပ် လုပ် ဘယ်စိတ်ပူပါ့မလဲ။ နွယ်ကို မြန်မြန်တောင် သေစေချင်နေ တာမဟုတ်လား”

“မဆိုတာ မရင်းနဲ့ တိမ်နွယ်။ မင်းကို ငါက ဗိုင်းကောင်း ကျောက်မိမြစ်အောင် အိမ်ထဲမှာနေခိုင်းတော့ရော မင်းက နေမှာ မှီလား”

“အိုး... ဒါကတော့ နွယ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီ လိုပဲ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ နေလာခဲ့တာပဲလေ။ မောင်လိုတစ် ကိုယ်တော် သင်းကွဲ့... လူမှုရေးမရှိမှမဟုတ်တာ”

“ဟေ့! စကားကို လက်လွတ်စပယ်မပြောနဲ့၊ ငါ့မှာလည်း အပေါင်းအသင်းရှိတယ်။ မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်။ လိုအပ်သလို တွေ့ဆုံညှိနှိုင်းသွားလာကြတယ်။ အေး၊ မင်းရဲ့ရေပေါ်ဆီ ပကာ သနအသိုင်းအဝိုင်းလိုတော့ ကလပ်တက်လိုက်၊ ပါတီလုပ်လိုက်၊ မူးလိုက်ရှူးလိုက်၊ ကလိုက်ခန့်လိုက်မဟုတ်ဘူး”

“တော်ပြီ၊ ရှင်နဲ့စကားပြောရင် နွယ်အပေါင်းအသင်း ဆွေကို ထိပါးပုတ်ခတ်တော့မယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဘာသာ သွား

စရာရှိတာ သွားတော့မယ်။ ဩော်၊ ဒါထက် ညနေကျရင် နွယ် အဒေါ်တစ်ယောက်ရဲ့မွေးနေ့ရှိတယ်။ ဥဩကို အဖော်ခေါ်သွား ပါရစေ”

“မထည့်နိုင်ဘူး၊ ခါတိုင်းရော မင်းမှာ အဖော်ရှိပြီးသား ပဲ။ အဲဒီအဖော်တွေနဲ့သွားပေါ့”

“ဩော်၊ မောင်ကလည်း ဒီတစ်ခါက မွေးနေ့ပွဲဆိုပေ မယ့် ခါတိုင်းလို ဘီယာတွေ အရက်တွေ ကပွဲတွေနဲ့ မဟုတ်ပါ ဘူး မောင်ရဲ့။ နွယ်အဒေါ်က အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်၊ မွေးနေ့ ကို ဆွမ်းကပ်မှာ”

“ယုတ္တိရှိအောင်လည်း ပြော၊ ညနေဘက်ကြီး ဆွမ်းကပ် လို့ရမလား။ တော်တော်... နွယ်၊ ငါ့ညီမကို မင်းနဲ့လုံးဝမထည့် နိုင်ဘူး”

“မောင် ရှင်တော်တော်တရားလွန်နေပြီနော်။ မယားနဲ့ ညီမ၊ ရှင်က ညီမကိုပိုပြီး တိုထွာနေတာပဲ၊ မယားကျတော့ ဘယ်သွားသွား ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ညီမကျ နွယ်နဲ့တောင် စိတ်မချရ အောင် ရှင်ညီမက ရှင်ရဲ့ဘင်္ဂလားညီမလား”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း မခံချင်အောင် ပြောနေပေမယ့် ဥဩကို သူမလက်ထဲ တကယ်မထည့်လိုက်နိုင်တာလည်း အမှန်တိမ်။

နွယ်ငြိမ်းရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေက ယုံရတာမဟုတ်။ အမြီးကျက် အမြီးစား၊ ခေါင်းကျက် ခေါင်းစားမည့်သူတွေ။

ပြီး တိမ်နွယ်ငြိမ်းကိုယ်ကိုင်ကလည်း စိတ်ထားမှန်သူ မဟုတ်။ ဥဩကို သူ့ဂရုစိုက်လို့ မကျေနပ်နေတာ။ ဥဩကို သူ့ လိုပဲ အမြီးပြတ်အောင် လုပ်ချင်နေသူ။

“ပြောလေ၊ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဥဩကို ဒီလောက် မျက်စိ အောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဖြစ်နေရတာလဲ။ ရှင်နဲ့ဥဩ မောင် နမမဟုတ်မှန်း သိတဲ့တစ်နေ့၊ ဥဩကို အိမ်ပေါ်က ကန်ချပစ် မယ်။ ကြည့်နေ”

ဒီအထိပြောလာတာတော့ နွေဦးကိုကို သည်းမခံနိုင်ဖြစ် ရ၏။ ဒီအိမ်ဟာ သူ့အိမ်။ သူနှင့်နွယ်တို့အတွက် သူ့မိဘများက ဝယ်ပေးခဲ့သည့်အိမ်။ နွယ်ကလည်း သူ့ဌေးသမီးပါပဲ။ သူ့မှာလည်း တိုက်တွေ ကားတွေ စိန်ရွှေရတနာတွေရှိပါသည်။

“မင်းစကားပြောတာ လက်လွတ်စပယ်မပြောပါနဲ့။ အဲ လိုပြောရအောင် မင်းကရော ဘယ်လောက်တောင် ခြောက်ပစ် ကင်း သဲလဲစင်နေလို့လဲ။ မင်းနဲ့ခန့်ဇော်တို့သတင်းကို ငါမကြား ဘူးထင်နေသလား”

“အို... ဒါတွေက မလိုလို့ပြောတာတွေပါ။ တကယ်

မဟုတ်ပါဘူး။ နွယ် မောင့်ကိုဘယ်လောက်ထိချစ်တယ်ဆိုတာ မောင်သိပါတယ်”

“ထားပါတော့လေ၊ ငါကလည်း ကောလဟာလတွေ ကို မယုံကြည်တတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တိတိကျကျလက်ဆုပ်လက် ကိုင်ပြနိုင်တဲ့တစ်နေ့ကျ မင်းမလွယ်ဘူးမှတ်။ ဒီအိမ်ပေါ်က ကျော ကော့ဆင်းသွားရမယ့်သူဟာ ဥဩမဟုတ်ဘဲ မင်းဖြစ်သွားလိမ့် မယ်”

သည်တစ်ခါတော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း သိပ်ပြီးကဲကဲဆတ် မနေနိုင်တော့ပါ။ နွေဦးကိုကို၏စကားက သူ့ကို ဟတ်ထိသွား ပေပြီ။

သို့သော် တိမ်နွယ်ငြိမ်း အခွံမပေးနိုင်သေး။ နွေဦးကိုကို ရဲ့အညှာဖြစ်သည့်ဥဩကို အသုံးချချင်ပါသေးသည်။ တစ်ချက် ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို နွေဦးကိုကိုရဲ့မျက်စိထဲကိုလည်း သဲ နှင့်ပက်ရစေ၊ သူမလည်း ဥဩကိုအသုံးချရစေ၊ ယာလည်းညက် စေ ကြက်လည်း မောစေပေါ့။

“ကဲပါ မောင်ရယ်၊ စကားတွေပြောရတာ မောပါပြီ။ မောင့်ကို ဒီတစ်ခါ နွယ် အကူအညီတောင်းတာပါ။ နွယ်အဖေ၊ ခမြာ သူ့ကျန်းမာရေးက မကောင်းလို့ မနက်အာရုံဆွမ်းကပ်ဖို့

အတွက် နွယ်ကို ညနေကတည်းကခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းတာ။ နွယ်သွားမှ ကောင်းမှာပေါ့။

“သွားလေ၊ ငါကရော တားနေလို့လား”

“ဪ၊ မောင်ကိုပြောရတာ ကျအေးသူအမေ့ရက်ဖြစ်နေပြီ။ နွယ်သွားရင် ပျင်းလို့ ဥဩကိုအဖော်ထည့်ပေးပါဆိုနေမှ။ နွယ်က သူညီမကို ရောင်းစားမှာ ကျနေတာပဲ။ မောင် အဲဒီလိုကလေး၊ နွယ်က သံသယဝင်လေ၊ သိလား”

“ဒါဆို မင်းအခေါ်ရဲ့နာမည်ပြော၊ ဖုန်းနံပါတ်ပေး။ ဟုတ်မဟုတ် ငါက ဖုန်းလှမ်းဆက်မှာနော်”

“ဆက်... ဆက်”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း မကျေမနပ်နှင့် သူ့အနားမှ ထွက်သွားလေတော့မှ နွေဦးကိုကို သက်ပြင်းချရသည်။

ကြီးကျယ်သည်မဟုတ်ပေမယ့် တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို သူလုံးဝမယုံ။ သူ့နောက်ကျောကို စားနှင့်ထိုးနေသည့်မိန်းမလို့ပဲ သူမြင်၏။ ဥဩကို သူမလက်ထဲ ဘယ်လိုထည့်လိုက်နိုင်မှာလဲ။

သူ့ခွင့်မပေးသည့်အတွက် ခေါ်မသွားတော့ဟု နွေဦးကိုကို တွေးလိုက်မိခြင်းသည် အမှားတစ်ကွက်ဖြစ်ကြောင်း သူ့နောက်ကျမှသိရပေတော့သည်။

တစ်နေ့လုံး ငြိမ်ဝပ်နေသည့် တိမ်နွယ်ငြိမ်း ညနေကျတော့ ဂဏှာမငြိမ်တော့ချေ။

သူမမှာ အကြံအစည်ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ သည်ညနေ ဥဩကို မရရအောင် ခေါ်ထုတ်ပြီး မောင်ကိုရော ဥဩကိုပါ သူပုံစံပေးပစ်ရမည်။

သူ နွေဦးကိုကို၏ စာရေးခန်းသို့ သွားချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ ဈာန်ဝင်စွာနှင့် စာရေးနေလေသည်။

“ဟုတ်ပြီ”

မောင်ဟာ စာရေးနေရင်းနှင့် ဈာန်ဝင်နေလျှင် အနားမှာ မီးလောင်နေတောင် မသိ။ သူ့အာရုံနှင့်သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေမှာမလွဲ။

ဒီတော့ သူ ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲ။ ဥဩကိုသာ တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ခေါ်ထုတ်သွားဖို့ စီစဉ်လိုက်သည်။ သူမ ဥဩရှိရာမီးဖိုဘက်သို့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဥဩကတော့ သူ့ကိုကြောက်ပြီးသားပါ။ သူ သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ရမည်သူ။

“ဥဩ”

“ရှင်... မမလေး”

“ဒီညနေ ငါ့အဒေါ်နေမကောင်းတဲ့ဆီ သွားကြည့်မလို့ အဖော်လိုက်ခဲ့မိမ်း”

“ရှင်!”

ဥဩကို နွေဦးကိုကိုက ဘယ်သွားသွား ပြောသွားရမည် လို့ မှာထားပြီး အထူးသဖြင့် တိမ်နွယ်ငြိမ်းနှင့်အတူ ဧည့်ခံပွဲတွေ ပါတီတွေ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်မလိုက်ဖို့ မှာထားသည်။

“လာ၊ ငါ့မှာအဖော်မရှိလို့ သတင်းသွားမေးရုံပါအေ”

“အခု ချက်ချင်းကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လာ၊ ရေချိုး အဝတ်လဲ အချိန်မရှိဘူး”
တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဗိုလ်ကျနေလျှင် ဥဩမှာ နီးရာတားကို

ကြောက်နေရလေ၏။

“ကိုကိုကို သွားခွင့်တောင်းဦးမယ်နော် မမ”

“မတောင်းနဲ့ ဘာလဲ၊ ငါကရော ညည်းရဲ့အုပ်ထိန်သူ မဟုတ်လို့လား။ ညည်းကိုရောင်းစားမယ်ထင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်”

“ဟုတ်လည်း သွား၊ ရေချိုး၊ ပြီးရင် ငါထုတ်ပေးတဲ့ အဝတ်ကိုလဲ ငါစောင့်နေမယ်”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဥဩကိုဆွဲခေါ်သွားပြီး ရေအတင်းချိုးခိုင်း

သည်။ ပြီး ရေချိုးခန်းအပြင်မှ ရပ်စောင့်နေသေး၏။ သူမပုံစံက အတင်းအကြပ်ပုံစံ။ နွေဦးကိုကိုနှင့်တွေ့ခွင့် လုံးဝမပေး။

ဒေါ်ယုနှင့်မိဆုမှာလည်း တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို ကြောက်ရသူ မို့ မီးဖိုထဲမှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေရပါသည်။

ဥဩရေချိုးပြီး ထွက်လာတော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်းက သူမ ကို သူ့အခန်းသို့ လက်ဆွဲခေါ်သွားပြန်၏။ မရိုးသားသည့်ပုံစံဖြစ် နေပြီမို့ ဥဩထိတ်လန့်နေရပေမယ့် တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို မလွန်ဆန် ရဲ။

“လာ... လူမြင်ကောင်းအောင်တော့ လုပ်ဦးမှ။ ညည်း ပုံစံက ငါ့ယောင်းမဖြစ်ပြီး စုတ်ပြတ်သတ်နေတာပဲ”

တိမ်နွယ်ငြိမ်းက ဥဩကို အတင်းပင် မိတ်ကပ်လိမ်း အဝတ်အစားဆင်နှင့် အကြမ်းဖက်နေလေ၏။ သူဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်တွေက ဥဩမဝတ်ရဲစရာ။ ထုံးစံအတိုင်း သူမဝတ်နေကျ ဂါဝန်တွေ စကတ်တွေ။

“မမ၊ ကျွန်မ ဒါတွေမဝတ်ပါရစေနဲ့ ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ် ဝတ်ပါရစေ”

“မရှည်နဲ့ နင့်အင်္ကျီတွေက အဝတ်စားတွေ၊ ငါ့နောက် လိုက်ရင် အကောင်းစားတွေဝတ်ရမယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။ ကျွန်မက ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ မမအကျီတွေက ဂါဝန်တွေ စကတ်တွေဆိုတော့ မသာနဲ့ နားရွှေခင်းဆိုသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ဘာနဲ့တူတူအေ၊ မသာနဲ့တူတူ၊ ဝတ်ဆိုဝတ်။ ဒါပဲ”

ဥဩမှာ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် သူဆင်သည့်အတိုင်း ဂါဝန်နက်ပြာကို ဝတ်ရသည်။

“မမ”

သံသယတစ်ခုဝင်သွားပြီမို့ ဥဩ အထိတ်တလန့်ခေါ်လိုက်လျှင် တိမ်နွယ်ငြိမ်းကလည်း ခပ်မာမာပြန်ဟောက်သည်။

“ဘာလဲ”

“မမပြောတော့ လူနာမေးရအောင်ဆို။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ပြင်ဆင်သွားရတာလဲ”

တိမ်နွယ်ငြိမ်းပုံစံကလည်း ပြင်ဆင်ထားတာ ကျော့လို့ သူမက မျက်လုံးပြူးပြီး ဥဩကို မာန်မဲလိုက်၏။

“ဟဲ့၊ တောသူမရဲ့၊ မြို့အရပ်ကလေး၊ အသုဘ သွားဖို့ တာတောင် လှလှပပ။ မမြင်ဘူးလား။ မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းနီတွေနဲ့၊ ဇာအနက်ဝမ်းဆက်နဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် အကျီအနက် လောက် ဝတ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ အခုက အသုဘသွားတာတောင်

မဟုတ်ဘူး၊ လူမမာမေးရုံသက်သက်ပဲ”

ဥဩ ဘာမှပြန်လှန်မပြောရဲတော့ပါ။ သူ့အိမ်နေရမှာတော့ သူ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောရတော့မှာပေါ့။

ကိုကိုကလည်း သူ့စာရေးသည့်အခန်းထဲမှာ ကမ္ဘာကြီးကိုပင် မေ့နေလေတော့ရာ ဥဩမှာ တိမ်နွယ်ငြိမ်းပြုသမျှ နုနုရလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး အမြန်ဆုံးနည်းနှင့် ဥဩကိုပြင်ဆင်ခြယ်သပြီး သူ့ကားပေါ်သို့တင်ကာ နွေဦးကိုကိုမသိအောင် လစ်ချသွားတော့သည်။

တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဥဩကိုခေါ်သွားချိန်ဟာ ညနေငါးနာရီ။

အခန်း (၁၈)

တိမ်နွယ်ငြိမ်း...

ဥဩကို အကြံနှင့် ခေါ်ထုတ်လာတာပါပဲ။ သူမအကြံက သူ့ကိုဒုက္ခပေးပြီး အပိုင်ကိုင်ထားသည့် မှော်ကဝေဆရာကြီး ခန့်ဇော်နှင့် ဥဩကို တွေ့ပေးမလို့ပါပဲ။

စားနေကျ ကြောင်ဖားကြီးခန့်ဇော်ဟာ ဥဩကိုမြင်လျှင် မလွဲမသွေ သဘောကျမှာပဲ။ သည်အခါ ဥဩစောင့်တွေ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသလို ခန့်ဇော်ကိုအပြစ်တွေပြပြီး သူမ ဒီနှံအိုင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်မည်။

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အိမ်မှာ မျက်စိစပါးမွေး စူးနေရသည့်ဥဩကိုလည်း အိမ်မှ နှင်ထုတ်ပြီးဖြစ်မည်။

ကောင်းလိုက်သည့်အစီအစဉ်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိမ်နွယ်ငြိမ်း ပျော်ရွှင်နေမိပြီး သူ့စကားလည်း မမှားအောင် သူ့မိတ်ဆွေ ဒေါ်စိန်မမ နေမကောင်းသည့်ဆီသို့ ဝင်လိုက်သည်။

လူမမာစာ သစ်သီးတစ်ခြင်းနှင့်ပေ။ အင်း၊ ပြီးမှ ခန့်ဇော်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရမည်။ ဒေါ်စိန်မမဟာ ခန့်ဇော်၏အဒေါ်၊ အဒေါ်ဆိုပေမယ့် တည်ကြည်ခန့်ငြားသည့် ရိုသေလေးစားလောက်စရာ အဒေါ်မဟုတ်။

ဒေါ်စိန်မမကိုယ်တိုင်လည်း ဖြတ်စား ရပ်စား အိမ်ပွဲစား ကားပွဲစား၊ ခန့်ဇော်၏ပေးကမ်းထောက်ပံ့မှုကို ခံယူနေရသည့် အဒေါ်မို့ ခန့်ဇော်ဩဖာညောင်းသည့်အိမ်။

အိမ်ကတော့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းပေါ့။ သုံးလွှာမှာရှိသည်မို့ ပိုပြီးအေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သည်။ တိမ်နွယ်ငြိမ်း တံခါးခေါက်လိုက်တော့ ဒေါ်စိန်မမ၏အိမ်ဖော်မလေးက တံခါးလာဖွင့်ပေး၏။

“အန်တီစိန် နေမကောင်းဖြစ်တာ သက်သာပြီလား။”

“ဒီလိုပါပဲ မမရယ်။ လာလား... သူက လူမမာလာ

မေးမယ့်သူကိုပဲ မျှော်နေတာ”

“သူက အပေါင်းအသင်းများတော့ လာမေးကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ်၊ လှတို့တောင် သူ့ဖို့ယူလာကြတဲ့မုန့်တွေ သစ်သီးတွေနဲ့ ဒီရက်ပိုင်း ဆူပြီးနေကြသေးတယ်”

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် လူနာရှိရာအခန်းသို့ သွားနေကြစဉ် တိမ်နွယ်ငြိမ်း မလှကိုပြောလိုက်သည်။

“လှရေ၊ မမညီမကို အန်တီစိန်ဆီ ခေါ်သွားလိုက်ပါကွယ်။ မမ သန့်စင်ခန်းဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ဥဩမှာ ဘုမသိဘမယ့်နှင့် မလှခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားရ၏။ တိမ်နွယ်ငြိမ်းကတော့ နောက်ချွန်နေခဲ့ကာ ခန့်ဇော်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ကိုဇော်၊ ဒီမှာ နွယ်ညီမ ပါလာတယ်။ အဲ... မောင့်ညီမပေါ့။ အန်တီစိန်ဆီ လူမမာလာပေးရင်းနဲ့ ကိုဇော်နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

“နွယ်ညီမက အရေးကြီးပါဘူး... နွယ်ကမှ ကိုယ့်အတွက် အရေးကြီးတာ၊ နွယ်ကိုမတွေ့ရတာ သုံးရက်တောင်ရှိသွားပြီ။ လာခဲ့မယ်၊ ခုပဲ”

“အိုကေ... အိုကေ, စောင့်နေမယ်နော်”

ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး တိမ်နွယ်ငြိမ်း, ဥဩတို့ရှိရာအခန်းသို့ ကျော့ကျော့လေး ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမအသွင်က ပြုံးရွှင်လန်းဆန်းလျက်။

တိမ်နွယ်ငြိမ်းဆိုတာ ကြာကြာစိတ်မညစ်တတ်ပါဘူး။ စိတ်ညစ်စရာကို အကြာကြီးလက်ခံမထားတတ်သူ။

“အန်တီစိန်, သက်သာလာနဲ့။ နွယ် ပန်းသီးနှာပေးမယ်နော်။ ပန်းသီးချိုချိုလေးဆို ရင်အေးသွားမှာပဲ”

ဒေါ်စိန်မမမှာ သားသမီးမရှိလှည့်မလှည့်မကြီးတစ်ယောက်ပါ။ အသက်က ငါးဆယ်ကျော်။ လူက ယခုထိ မိတ်ကပ်အဖွေးသာ။ နှုတ်ခမ်းနီအရဲသာ။ ဆံပင်တိုတိုနှင့်။ ဂါဝန်တွေ ခူးကျတွေ ဝတ်နေတုန်းပါလေ။

ခေတ်ပေါ်အတွေးကြီးပေါ့။

“သူလေးက ဘယ်သူလဲ နွယ်ရဲ့။ အန်တီတော့ ပွဲခံမြီးမြီးမြက်မြက်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဟာ! သွားမလုပ်နဲ့ မောင်က သူ့ညီမကို သိပ်တိုတာ။ မှက်စိအောက်က အပျောက်ခံတာမဟုတ်ဘူး။ ခုတောင် မောင်စာနီဝင်နေတုန်း သူ့ညီမကိုမှီးထုတ်လာတာ။ အန်တီစိန်နဲ့ တွေ့

ပေးချင်လို့လေ”

“အချောလေးပဲ သူ့အစ်ကို စိုးရိမ်မယ်ဆိုလည်း စိုးရိမ်စရာ။ ဟဲ့, လှလေး။ စားစရာတစ်ခုခုလုပ်ပါဟဲ့။ နွယ်, ဒီနေ့မောင်ဖော်မလာဘူးလား။ သူလည်း ဒီလ အန်တီကို မကန်တော့ရသေးဘူး။ တစ်လတစ်သိန်းကန်တော့တာ ဘာသွားလုပ်မလဲ နွယ်ရယ်။ ငါ့တူမတို့ ကြုံကြုံသလိုပေးကမ်းနေလို့သာ အန်တီမှာ အသက်ရှူပေါက်ချောင်နေရတာ”

ဒေါ်စိန်မမ စကားတွေခေါ်နေလျှင် နွယ် ပြုံးရသည်။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း မပေါင်းလည်းခက် ပေါင်းလည်းခက် ဆိုသည့်အစား။

“ကဲပါအန်တီရယ် သိပ်ငြိမ်နေပါနဲ့ ရော့, ရော့... နွယ်မှာ ငါးသောင်းပဲပိုမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ နွယ်ရယ် ငါ့တူမ အပြန်လန်နေနိုင်ပါစေ”

ဥဩကတော့ သူ့အဒေါ်ဆိုသူ မိန်းမကြီးကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့်သာ ကြည့်နေမိသည်။ ဘယ်လိုကြီးတွေပါလိမ့်။

သည်စဉ် လှလေးကလည်း အအေးနှစ်ခွက်ကို ဗန်းလှလှလေးနှင့်ထည့်ကာ ပြန်ရောက်လာသလို ခန့်ဖော်လည်း ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဟော... ကိုဇော်လည်း လာသလား။ အတော်ပဲ၊ ဒီ မှာ နွယ်ယောင်းမလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

နွယ်က ခန့်ဇော်ကို ယခုမှမတော်တဆတွေ့ပုံမျိုး ချိုး လိုက်လျှင် အားလုံးကလည်း သဘောပေါက်ပြီးသား။ ဒေါ်စိန် မမကလည်း ထူထူထောင်ထောင် လူမမာပီပီ...

“ကဲ၊ လာကြ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားစမြည်ပြောရင်း အခွေလေးဘာလေး ကြည့်ရအောင်။ မနွေက ဂျင်မီပေးခဲ့တဲ့ အမေရိကန်ကား တော်တော်ကောင်းတယ်”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ အားလုံးရောက်သွားကြသည်။ တီဗီမှာ အခွေထည့်ဖွင့်ကြ၊ စကားစမြည်တွေပြောကြနှင့်။

တိမ်နွယ်ငြိမ်းကတော့ ခန့်ဇော်နှင့်ဥဩကို ရင်းနှီးအောင် ပိုပိုသာသာ မိတ်ဆက်ပေးနေလေ၏။

“ကိုဇော်၊ ဒါလေ နွယ်ယောင်းမ ဥဩချိုတဲ့။ မချော ဘူးလား။ သေချာကြည့်နော်။ နွယ်တို့လို ပြင်ဆင်ထားတဲ့အလှ မဟုတ်ဘူး။ တကယ့်ပင်ကိုချော၊ ပင်ကိုလှ၊ မြန်မာဆန်တဲ့အလှ”

ဥဩမှာတော့ မျက်နှာအထားရခက်ပြီး စိတ်ညစ်နေရ ပါသည်။ ဒီလူတွေဟာ ဘယ်လိုတွေမှန်းလဲမသိဘူး။ ပေါ့ပျက် ထွက်ခိုက်တွေနဲ့။

“ဥဩ၊ ဒါက မမမိတ်ဆွေ ဦးခန့်ဇော်တဲ့။ တကယ့် သူဌေး... ဥဩရဲ့။ သိန်းထောင်ချီ သောင်းချီ ချမ်းသာတာ။ လူပျိုဆိုတော့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်ကြီးပေါ့။ မင်းပျိုမင်း လွင်တစ်ဦးပေါ့ဟယ်။ ကားထည်လဲစီးပြီး ငွေကို ရေလိုသုံးနေ တာ”

“ဟုတ်လို့လား နွယ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကို မင်းဒီလိုထင်လို့ လား”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချောက်တွန်းနေကြတာ လားပင်။ ခန့်ဇော်ကလည်း နွယ်သဘောထားကို ရိပ်မိပါသည်။

နွယ်ရေ... လောကမှာ အဆင်းကချည်း အရေးပါတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဥဩချောတော့ရော ကိုယ်တာလုပ်ရမှာလဲ။ သူ့မှာ ရွှေငွေဥစ္စာပစ္စည်းမှမရှိဘဲ။

ကိုယ်က ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောတဲ့ မင်းကိုပဲ အလိုရှိတာပါ။ ခန့်ဇော်ကတော့ အလိုက်အထိုက်ပါပေ။ လူလည် ပန် ကာချင်း အလှည့်ပြိုင်နေကြတာပါ။

ဒေါ်စိန်မမကတော့ သူ့တူနှင့် နွယ်ကို ဖြစ်မြောက်စေ ချင်သည်။ ဒါမှ သူအနေချောင် အစားချောင်မည်မဟုတ်ပါလား။ ရေလာမြောင်းပေးတွေ လှုပ်ပေးနေတာပါပင်။

“နွယ် ဒီည အန်တိုကိုစောင့်ကြည့်ပေးကြပါလားကွယ်။ အန်တိုတစ်ယောက်တည်း အားငယ်လို့ပါ။ တစ်ယောက်တည်း သေနေမှာများ အရမ်းကြောက်တယ်”

သနားစဖွယ် မျက်နှာငယ်နှင့် တောင်းဆိုနေလျှင် ခန့် ဇော်က နွယ်ကို အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်သည်။

“ရလား နွယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ဖြစ်တယ်။ အန်တိုမြော သနားစရာပါ နွယ်ရယ်။ ကိုယ်တို့စောင့်ကြည့်ပေးကြရအောင် နော်”

“အို! ကိုဇော်ကလည်း မောင့်ကိုမပြောခဲ့ရသေးဘူးလေ။ မောင်စိတ်ဆိုးနေမှာပေါ့”

“ယူခင်ပွန်းက ရပါတယ်ကွာ။ သူက ယူကိုဘယ်တုန်း ကများ အရေးစိုက်လို့လဲ”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း မျက်နှာဖျက်သွားရပေမယ့် စကားနှင့်ထု ချေလွှာ တင်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ့စည်းနဲ့သူ ကိုယ့်စည်းနဲ့ကိုယ်ပဲလေ။ နွယ် က စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့လျှောက်နေလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူက စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့နေတာ။ တစ်ခါမှ သူများအိမ်လျှောက်သွားအိပ်တာ မရှိဘူး။ နွယ်ကသာ အချိန်မရှိအချိန်ရှိ လျှောက်သွားနေတာ”

“အဲမယ်! နွယ်က ခုလိမ္မာချင်ပြီဆိုပါတော့။ မိုက်လက်စ နဲ့ ဆက်မိုက်လိုက်ပါတော့ နွယ်ရယ်။ မိုက်တယ်ဆိုတာ နာမည် ဆိုးပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်”

“တော်ပြီ ကိုဇော်၊ နွယ်တော့ မောင့်ကိုမညာချင်တော့ ဘူး။ အန်တိုအနားမှာ ရှုပ်ပဲ အိပ်ချင်အိပ်ပေးလိုက်။ နွယ်တော့ ဆောရီးပဲ”

စကားအခြေအတင်တွေ ပြောနေရလျှင် ခန့်ဇော်က နွယ် ကို ခေါ်ထုတ်သွားနိုင်ရေးအတွက် ဒေါ်စိန်မမနှင့် စကားချိတ်ဆက် လိုက်သည်။

“အန်တို၊ နေ့လယ်က ကျွန်တော့်ကို ဆေးဝယ်ခိုင်းမယ် ဆိုတာ ရသွားပြီလား”

“မရသေးဘူး သားရယ်၊ အန်တိုကို ဝယ်ပေးပါဦး။ ဒီ ဆေးက အပြတ်ခံလို့မရဘူးလေ။ နုလုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ဆေး”

“အိုကေ၊ ဝယ်ပေးမယ်။ ဥဩ အပြင်မှာ အန်တိုအနား မှာ ခဏစောင့်ပေးပါဦးနော်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အန်တိုအတွက် ဆေးဝယ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“သား လမ်းလျှောက်သွားလို့ရတယ်၊ ကားမယူခဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တို၊ ဥဩတို့ဖို့လည်း မုန့်တယ်လားခွဲ

မယ်။ လေညင်းခံရင်း လမ်းလျှောက်သွားလိုက်မယ်”

ခန့်ဇော်နှင့်တိမ်နွယ်တို့ ညဉ့်ခန်းမှဖြတ်ထွက်သွားပေမယ့် တကယ်ကျ သယ်ကိုမှသွားတာမဟုတ်။ ဥဩရှေ့မှအထွက်ပြုပြီး နောက်အခန်းတစ်ခန်းမှာဝင်ပြီး ချစ်ခန်းဖွင့်မလိုပါလေ။

တိမ်နွယ်မှာ သူ့မှော်ဆရာကို သူမနိုင်ပါတော့ချေ။ အစရှိ အနောင်နောင် ဆိုသလိုပါပဲ။ ခန့်ဇော် ကြိုးဆွဲရာ ကနေရပေ တော့သည်။

နှစ်ယောက်သား အခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်သွားကြတော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း ခန့်ဇော်ကို အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“ရှင်တော်တော်ကဲနေပါလား။ ဥဩက နွယ်တို့ ဆေးဝယ်သွားမယ်ဆိုတာ ယုံပါ့မလား”

“ယုံပါတယ်ကွာ။ နွယ်ယောင်းမက နံနံအပုံပဲ။ ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထည့်တောင် စုပ်နေမယ့်လူစား”

“နေစမ်းပါဦး၊ ရှင် သူ့ကိုစိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“နွယ်နော်၊ ကိုယ်က သူ့ကိုဘာလို့စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ။ ကိုယ့်အနားမှာ လမင်းကြီးရှိနေမှတော့ ပိုးစုန်းကြူးလောက်ကို အရေးလုပ်စရာလား”

“တော်ပါ။ အင်း... ရှင်ကဲတာနဲ့ မောင့်နားကို မြန်မြန်

ရောက်တော့မှာပဲ။ ဟိုကလည်း အပြစ်ရှာနေတာ။ အပြစ်တွေ တာနဲ့ ချက်ချင်းကွာမလားဘဲ”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း ငြီးငြူနေလျှင် ခန့်ဇော်က ဝမ်းသာအားရ။

“တကယ်လား။ ဒါဆို သူ့ဆီ ဟိုအခွေ အမြန်ဆုံးပို့ လိုက်မယ်။ ဒါမှ ဒေါသုန်တွေထပြီး နွယ်ကို အမြန်ဆုံးကွာပေး မှာ”

“ရှင် အဲဒီလို လုပ်ရဲလုပ်ကြည့်၊ ရှင်ကို ဒီတစ်သက် မကြေဘူး”

“ဆောရီးပါကွာ၊ အလကားပြောတာပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူ အဲ၊ ချစ်ဇနီးရဲ့အငြိအငြင်ကို ကိုယ်ဘယ်ခံယူရဲပါ့မလဲ”

နှစ်ယောက်သား အခန်းထဲရှိ အိပ်ရာပေါ်မှာ တူယှဉ်ပြီး လည်ချင်းယှက်၊ ချစ်ပွဲဝင်နေကြစဉ်၊ ဥဩမှာတော့ လူစိမ်းတွေ ရဲ့ရှေ့မှာ အနေအထိုင်ခက်နေရသည်။

သည်စဉ် ဒေါ်စိန်မမထံသို့ လူနာပေးရအောင် နောက် တစ်ယောက် ရောက်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ခါရောက်လာသူ က ဦးလွင်ချို။ အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီး ဗိုက်ခွဲခွဲနှင့်။ စတိုင် ကတော့ များသလားမမေးနှင့်။ လက်စွပ်တွေ ဟန်းချိန်းတွေ ဆွဲကြိုးတွေနှင့်။ သူကလည်း မုန့်ထုပ်တွေ လက်ကဆွဲလို့။

အစက ဒေါ်စိန်မမကို သိပ်အလေးမထားပေမယ့် ဥဩ ကိုမြင်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ တော်တော်ကြီး လေးစားသွားပုံ ရသည်။

“ဒါလေးက ဘယ်သူလဲ၊ မမစိန်ရဲ့အမျိုးလား”

“ဆိုပါတော့ကွယ်၊ ကိုယ့်တူမရဲ့ယောင်မဆိုတော့ ကိုယ့် တူမလေးပဲပေါ့”

“သမီးက ဘယ်ကလဲ”

“ပုဂံကပါ”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် မြန်မာဆန်ဆန်လေး ချောနေတာ ကို။ ပုဂံတော့ ဦး တစ်နှစ်တစ်ခေါက် ရောက်တယ်။ ဟိုးရှေး တုန်းက အထုံရေစက်များ ပါသလားမသိဘူး။ ဦး၊ သမီးကိုမြင် မြင်ချင်း သံယောဇဉ်ရှိမိတယ်”

ဒေါ်စိန်မမတို့ကလည်း လျှင်ပြီးသား။ မီးလောင်လေပင့် လုပ်ဖို့ တတ်ပြီးသား။ ပွဲစားမမလေး။

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဟိုးရှေးတုန်းက ဦးလွင်ချိုက ဘုရင် ကြီး ဥဩက မိဖုရားတစ်ပါးပါးဖြစ်ခဲ့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ အဲလိုတော်စပ်ခဲ့တာဖြစ်မယ်။ သမီး... ဒီမှာ ဦးရဲ့လိပ်စာကတ်။ အကူအညီလိုရင် ဖုန်းဆက်။

သမီးမှာ ဖုန်းရှိလား”

“ရှင်!”

အရိုးခံမလေးမို့ ဥဩမှာ သူတို့ဘယ်အကွက်တွေချပြီး ဘယ်အကွက်သို့ ရွှေ့မှန်းလည်းမသိ။

“ဟို၊ ကျွန်မမှာ အစ်ကိုရှိတော့ သူက ထမင်းကျွေး ထားပါတယ်။ အကူအညီမလိုပါဘူးရှင်”

ဥဩစကားကို ဒေါ်စိန်မမနှင့် ဦးလွင်ချိုက ရယ်စရာ ပျက်လုံးတွေသည့်အလား နှစ်ဦးကစာရယ်နေကြလျှင် ဥဩမှာ အူကြောင်ကြောင်။

ငါ့စကား ဘာမှားသွားလို့လဲ။

“သမီးရယ်၊ ရိုးလိုက်တာနော်။ ဘဝမှာ ထမင်းစားရ ရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ။ သမီးအစ်ကိုကရာ တစ်သက်လုံး ထမင်းတွေ့ ထားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွေးထားမှာပဲ။ သူကလည်း သူဌေးပါ”

“ဒါဖြင့် သမီးက သူ့ဆီမှာပဲ တစ်သက်လုံး အောက်ကျ နောက်ကျခံပြီး ကပ်နေတော့မယ်ပေါ့”

သည်တစ်ခါတော့ ဥဩ သူတို့ကို စကားပြန်မပြောနိုင် တော့။ နားမလည်နိုင်သည့်ဖျက်ဝန်းများနှင့်သာ ကြည့်နေမိသည်။

ဦးလွင်ချို၊ ဥဩကို သေသေချာချာ လေ့လာအကဲခတ်
နေလိုက်ပြန်သည်။ မျက်မှန်ထဲက မျက်လုံးများနှင့်။

တော်တော်ချောတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ ပြီး တကယ့် Simple လေး။ အပျိုစင်ဖူးဖူးလေးမှန်း မြင်တာနဲ့ သိသာတယ်။ ငါ
ကံကောင်းလို့ အရင်တွေ့ရတာ။ စည်းရုံးသွဲဆောင်ဖို့လည်း မခက်
ပါဘူး။

ဥဩ၏နှုတ်ခမ်းနီနီ ရဲ့ရဲစိုစိုလေးကိုကြည့်ပြီး ဦးလွင်ချို
တံတွေးမျှီချမိသလို ခန္ဓာကိုယ်ကောက်ကြောင်းလှလှလေးကို
လည်း မျက်စိက စုန်လိုက်ဆန်လိုက်။ ရင်ကလေး မို့နေပုံနှင့်
တင်ကလေး ကားစွင့်နေပုံက တကယ့်ကို အမှန်အကန်။

ဦးလွင်ချိုရဲ့မိန်းမက သွေးဆုံးကိုင်ပြီး ပိန်ခြောက် ပြား
ကပ်နေလေတော့ သူ့အဖြစ်က မျက်လုံးကြီးနှင့် တွေ့သမျှသော
ဣတ္ထိယကို ပြစ်မှားနေရသည်ဘဝ။ ရသေ့စိတ်ဖြေ။

“သမီးရယ်၊ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းမှ
သေချာတာ။ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ ချမ်းသာတာ ကိုယ်ချမ်းသာ
တာမှမဟုတ်ဘဲ။ အခါခပ်သိမ်း ကိုယ်လိုတိုင်း သူတို့ဆီ လက်ဖြန့်
နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကဲ၊ အစ်ကိုက ချမ်းသာတယ်သာဆိုတယ်။
အခု သမီးမှာ ဘယ်မလဲ ရွှေငွေ။ စိန်ဆိုတာ ဝေးရော”

တကယ်လည်း ဥဩရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ရွှေငွေဆိုလို့ တစ်
မှန်တစ်စက်မှ ရှိမနေပါ။ ရန်ကုန်မှာ အနေကြာပြီး တိုက်တွင်း
မှာပဲ အလုပ်လုပ်နေရလို့ ဖြူဝင်းလာသည့်အသားအရေဝင်းဝင်း
စက်စက်မှာ နားပေါက်ပင် မရှိသည်မို့ ရွှေငွေဝတ်ဆင်မထားပါ။

သူမကလည်း ဝတ်ရကောင်းမှန်းမသိ။ နေ့ဦးကိုကိုက
လည်း ဆင်ရကောင်းမှန်းမသိပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး မှန်စက်
နေအောင် လှနေတာပါပဲ။

ဦးလွင်ချိုကတော့ သူ့စကား သူဆက်သည်။ သူ့တရား
သူဆက်ဟောမြဲ။

“ဦးက သမီးကိုမြင်မြင်ချင်း သံယောဇဉ်ရှိလို့ သနား
လို့ပြောတာ။ ရော့၊ ဖုန်းယူထား။ ဦးနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့”

“ရှင်!”

ခုမှမြင်ဖူးသည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့ ဖုန်းထိုး
ပေးရအောင် ဒီလူကြီး ရူးနေလားမသိ။ ဒါမှမဟုတ် သူ့မှာ ဖုန်း
အပိုတွေ ဘယ်နှလုံးတောင် ရှိနေလို့လဲ။

“ဦးလေးနဲ့ ဥဩက ခုမှမြင်ဖူးတာလေး နောက်လည်း
ဆက်သွယ်စရာအကြောင်းမှမရှိတာ။ မယူထားချင်ပါဘူး။ သူများ
ပစ္စည်းကြီး”

သူ့ဖုန်းကို ပြန်ထိုးပေးပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ သူမ ထပြန်
တော့၊ နောက်ဘက်မှာ ဦးလွင်ချိုနှင့် ဒေါ်စိန်မမတို့ ရယ်စော
လို့မဆုံး။

“မမစိန်ရဲ့ဟာလေးက တုံးလှချည်လား”

“ပုဂံသူလေးလေး ပြတိုက်ထဲက ကောင်မလေးတို့
ဘယ်နှယ်လဲ... မမစိန်ဆီ လာရကျိုးမနပ်ဘူးလား”

“နပ်အောင်လုပ်ပေးလေ၊ အကျိုးအများကြီးရှိစေချာ
ပါ။ ကျွန်တော်တော့ စွဲပြီဗျာ”

“မင်းကတော့ လွန်တယ်၊ ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးပြီးရော
ဆိုတဲ့လူ”

“ဟာ! ဒီတစ်ခါ တကယ်စွဲတာပါ။ တိုက်နဲ့ကားနဲ့တို့
တရိတသေထားပြီး တစ်သက်လုံးပေါင်းသွားမှာပါ။ လုပ်ပါ၊ မေ
စိန်ရယ်။ အားကိုးပါတယ်။ သူများလက် အပါမခံနိုင်ဘူးဗျာ”

ပြောရင်းဆိုရင်းမှ ဦးလွင်ချို တစ်ထောင်တန်တစ်အုပ်
ထုတ်ပေးလျှင် မမစိန်ကလည်း ယူလိုက်တာပါပဲ။

“ဒါ မုန့်ဖိုးနော်၊ ပွဲခမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မုန့်ဖိုးပေးတာပါ။ ပွဲခက အချို့ကြီးပါ
သိန်းဆယ်ဂဏန်းလောက်ပေါ့”

“အိုကေ၊ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဖြစ်ရမယ်ဆိုလည်း တစ်ပတ်အတွင်း”

“တစ်ပတ်အတွင်းတော့ ရမလားကွယ့်၊ ငါ့သမီးမှမဟုတ်
ဘဲ”

ဒေါ်စိန်မမမှာ သားသမီးမရှိသူပီပီ သားသမီးချင်းလည်း
မစာနာတတ်ပါ။ ငွေရမည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ရောင်း
စားမည့်မိန်းမကြီး။

ဥဩထွက်ပြေးသွားတာ မီးဖိုဘက်မှ အစားအသောက်
လင်ပန်းလေးနှင့် ထွက်လာသည့်လှလေးက မြင်လိုက်ရသည်။
လှလေးဆိုတာလည်း မမစိန်အိမ်မှအိမ်ဖော်ဖို့ သူလည်းမသေ

“ဘယ်လဲ ညီမလေး၊ အိမ်သာသွားချင်လို့လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

ချော်လဲရောထိုင် သူမ လှလေးညွှန်ပြသည့်အတိုင်း သန့်
စင်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ သန့်စင်ခန်းထဲမှာ ဥဩ ငိုလှလှ။
ဘယ်လိုလူတွေကြားထဲ ဥဩရောက်နေတာလဲ၊ အသူရကယ်
ဘုံဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

ရမ္မက်ခိုးတွေနဲ့ ဝေနေတဲ့လူတွေ။ သန့်စင်ခန်းထဲမှာ
အကြာကြီးနေပြီး သူမ အပြင်ထွက်မလို့ တံခါးဟစ်ဉ်၊ သန့်စင်

ခန်းနှင့်မဝေးသည့်အခန်းတစ်ခုထဲမှ တိမ်နွယ်ငြိမ်းနှင့် ခန့်ဇော်တို့ ထွက်လာကြသဖြင့် ဥဩ တံခါးကို ဖျတ်ခနဲပြန်ပိတ်ကာ အပေါက် ကြားမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ချောင်းကြည့် အံ့အားသင့်နေရပါသည်။

ဆေးသွားဝယ်တာဆို။ ဘယ်မှမသွားဘဲ ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ တစ်နာရီခွဲ နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင် အခန်းထဲမှာ။

ဥဩဟာ ဘယ်လောက်ပင် ရိုးရိုးအာ၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲ ကသမီးပျိုမို့ တွေးတတ်ပါသည်။ ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကြည့်ရ တာ ချွေးတွေနှင့်၊ မောပန်းနွမ်းလျနေဟန်။

ဘုရား... ဘုရား...

ကိုကိုအပေါ်မှာ မမနွယ် သစ္စာဖောက်နေပါလား။ ငါ က အဖော်လိုက်လာပေးတော့ ငါ့ကိုပါ အလိုတူအလိုပါလို့ ကိုကို စွပ်စွဲတော့မှာပဲ။

ကမ္ဘာကြီး ခေါင်းပေါ်ပြိုကျလာသလို ခံစားလိုက်ရသည် မှာ ဥဩ ယခုမှ တိမ်နွယ် ဖောက်ပြန်တာ သိလိုက်ရလို့ပါပဲ။

ဥဩ သေသေချာချာတွေးကြည့်မိပြန်သည်။ ဒါ ခုမှ စတဲ့ဇာတ်လမ်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်တုန်းထဲက စနေတဲ့ဇာတ်လမ်း ကြီးလဲ။

ကိုကိုကို သနားကြင်နာစိတ်နှင့် တိမ်နွယ်ငြိမ်းအပေါ် စက်ဆုပ်ရွံရှာစိတ်တို့အပြင် ဒီအိမ်မှာ ရှိသမျှလူတွေအားလုံးကို လည်း ဥဩ ရွံရှာသွားသည်။

ရမ္မက်ရူးတွေ... တဏှာရူးတွေ...

ခန့်ဇော်နှင့် တိမ်နွယ်ငြိမ်းတို့ ပုံစံမပျက်အောင် ပြုပြင် ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ဝင်သွားတော့ ဥဩလည်း သန့်စင်ခန်းမှထွက်ပြီဟ လိုက်သွားရသည်။

“ဟော... ဥဩ၊ သန့်စင်ခန်းဝင်တာလား။ မမတို့ ခုပဲ ဆေးဝယ်က ပြန်လာတယ်။ အမယ်လေး! ဆေးကလည်း တစ် မြို့လုံးပတ်ရှာတာတောင် မရဘူး”

“နောက်နေ့ကျမှ ဆက်ရှာပေါ့ကွာ”

ဦးလွင်ချို ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဝင်နောက်လျှင် အားလုံးရယ် မောလိုက်ကြသည်။ မြွေမြွေချင်းတော့ မြေမြင်ကြပြီးသား။

ဥဩကိုမူ ဘာမှမသိနားမလည်သည့် နမလိန်းတုံးတစ် ယောက်လို သဘောထားကြတာကိုး။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဦးလွင်ချို ကုမ္ပဏီက အဆင်ပြေရဲ့လား”

“စီးပွားရေးက အဆင်ပြေပါတယ်။ လူမှုရေး ဟိုအရေး ဒီအရေးသာ အဆင်မပြေတာ။ မိန်းမက အိပ်ရာကျောကပ်ဖြစ်

နေတယ်လေ။ ကိုယ်လည်း ကုနေပါတယ်ကွာ။ သူက လေးစားအပ်သော ဂုဏ်ထူးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း အဆင်ပြေအောင် ရှာလေ၊ မတွေ့သေးဘူးလား”

ခန့်စော်နှင့်ဦးလွင်ချိုတို့၏ စကားအသွားအလာတွေကို သူတို့ချင်းတော့ နားလည်ပြီးသား။

“တွေ့ပြီ၊ ကိုခန့်ကိုအကူအညီတောင်းရမှာပဲ”

“အန်တီစိန်က ကျွမ်းတယ်လေ၊ သူ့ကပဲ”

ဒေါ်စိန်မမကလည်း သူ့အလုပ်တန်ဖိုးရှိအောင် လုပ်၏။

“ကိုယ့်စည်းဝိုင်းထဲက လူမဟုတ်ဘူးလေ၊ တိမ်ပေါ်က

လူ”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်စည်းဝိုင်းထဲ ဆွဲသွင်းပေါ့။ တစ်နွယ်ငင် တစ်စင်ပါဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိသားပဲ”

သူတို့စကားတွေ နားထောင်ပြီး ဥဩကြောက်လန့်လာသဖြင့် မမတိမ်နွယ်ငြိမ်းကို လှမ်းပြီး မရဲတရဲပြောမိလိုက်သည်။

“မမ၊ ဥဩတို့ပြန်ကြရအောင်၊ ကိုးနာရီကျော်နေပြီ”

“အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ ငါက ခါတိုင်းဆို သန်းခေါင်ဆောက်မချင်း အိမ်ပြန်တာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်!”

“အမယ်လေး! အပျိုပေါက်လေးလို နန္ဒမနေပါနဲ့။ နင်လည်း အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိရောပေါ့။ လောကကြီးရဲ့သိသင့်သိထိုက်တာတွေ သင်ပေးမယ်။ ဥဩ ရည်းစားထားဘူးလား”

လူတွေအများကြီးရှေ့မှာ ထမင်းစားရေသောက်မေးနေလျှင် ဥဩ မျက်နှာမဖော်ဝံ့ရှာ။

“မထားဖူးပါဘူးရှင်”

“အာ... တယ်ညတာပဲ၊ ရည်းစားထားတဲ့အရသာ ခုညပို့ချမယ်”

“ရှင်!”

သူမကို ရည်းစားထားဖူးရအောင် သူမနှင့်ရွယ်တူတန်းတူလေးလည်း မတွေ့။ ဥဩမှာ ကြောက်လွန်းလို့ လူက တုန်နေပေပြီ။

“မ... မမရယ်၊ ဥဩကြောက်တယ်၊ ဥဩကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါတော့နော်။ ကို... ကိုကိုကလည်း ဥဩကို အပြင်မထွက်ရဘူး မှာထားလို့ပါ”

နွေဦးကိုကိုကို သတိရလိုက်လျှင် တိမ်နွယ်ငြိမ်း နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်သည်။ မယားကိုကုသ မယားလို့မမှတ်ဘဲ နှုတ်ကိုကု

မှ အရေးသယ်နေတဲ့လူ။ တစ်ခါတော့ သူ့အသည်းကို အပ်နှံ
ဆွဲလိုက်ချင်၏။

“သူ့များ နားထားစမ်းပါ။ လုံးဝဂရုမစိုက်နဲ့။ မမကိုသာ
အရေးစိုက်။ ဥဩ အိုတောင် မဆင်းရဲဘူးမှတ်”

“ဥဩ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာတွေ မလိုချင်ပါဘူး။
ကိုကိုစိတ်ဆိုးမှာပဲ ကြောက်တယ်”

“ဩဌာ... မမတစ်ယောက်လုံး ဥဩဘက်မှာရှိနေပါ
တယ်ဆိုမှ၊ လုံးဝဂရုမစိုက်နဲ့”

ဘယ်လိုမှပြောမရသဖြင့် ဥဩမှာ မျက်ရည်ကျနေရစဉ်
သူတို့အဖွဲ့ကတော့ ရယ်ကာမောကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စားသောက်
နေကြသည်။ တိမိကိုလည်း အခွေပြောင်းထည့်လိုက်ကြသည်။
အမေရိကန်ဇာတ်ကြမ်းကားမို့ မဖွယ်မရာ မျက်စိရှက်စရာ နား
ရှက်စရာတွေပါနေလို့ ဥဩ လုံးဝမကြည့်ရဲ။ ခေါင်းငုံ့ကာ မျက်
ရည်ကျနေတော့ ဦးလွင်ချိုက သူမအနားသို့ရောက်လာပြီး ချော
လေ၏။

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ချာတိတ်လေးရယ်၊ ဦးတို့
နဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေစမ်းပါ။ ပြီးရင် ဖဲကစားကြမယ်၊ ဘီယာ
သောက်မယ်၊ အပြီးစားမယ်”

လူမမာအိမ်မှာပင် ချက်ချင်း ဝိုင်းဖွဲ့လိုက်ကြပြီး ပျော်
ရွှင်ရယ်မောနေကြသည့်ဖဲဝိုင်းမှာ ဥဩကိုလည်း သူတို့အနားမှာ
အတင်းထိုင်ခိုင်းထားကြ၏။

ဥဩတိုင်ရတာ ဦးလွင်ချိုရဲ့အနားမှာ။ သူတို့က အခန်း
တံခါးကို သော့ချထားသဖြင့် ဥဩဘယ်လိုမှထွက်ပြေးလို့မရ။
မမနွယ် ကြည့်ရတာ ၁၂ နာရီမထိုးမချင်း ပြန်မည့်ပုံမပေါ်။ တစ်
ညလုံးတောင် အိပ်ချင်အိပ်နေမည်လားမသိ။

ယခု ညဆယ်နာရီခွဲပေပြီ။ သူတို့ကစားဝိုင်းအနားမှာ
ထိုင်ပြီး ငိုနှိုက်နေသည့်ဥဩမှာ ငရဲပြည်ရောက်နေသလား ခံစား
နေရသည်။

သည့်စဉ် တိမ်နွယ်ငြိမ်းခင်ဟန်းဝန်းသို့ ဖုန်းဝင်လာခဲ့၏။
ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး တိမ်နွယ်ငြိမ်း အောင်နိုင်သူအပြစ်ဖြင့် မဲ
ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လေ့မရှိသည့်
နေ့ဦးကိုကို။ ယခုကျ သူ့အညွှာကိုထိလို့ ဓာနတွေခဝါချပြီး ဖုန်း
ဆက်ရပြီပေါ့။

သူမ ဖုန်းကိုနားမထောင်ဘဲ ဝိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အိမ်
ပြန်ရောက်ကာမှ နမန်းသတ်ရသတ်ရ။ လုံးဝနားမထောင်ဘဲ ထား
လိုက်သည်။

၂၃၆ နို့ ကြယ်စင်မျှေးဝေ

သင်းကို ပညာပေးနေတာ။ နောက် ဒီထက်ပိုပြီးနာမယ်။
သည်အချိန်တွင် ဦးလွင်ချိုကလည်း တော်တော်လေးကို
ရောဂါရင့်နေပုံရ၏။ သူတို့နှင့်ဆင်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေသည့်ဥဒြ
အနားသို့ ကပ်သွားလိုက်ပြန်သည်။

“လာ၊ ကလေးရဲ့၊ လာ... ဒီမှာ ပျော်ပျော်နေစမ်းပါ”

“ရှင် ကျွန်မအနားမကပ်နဲ့နော်။ ကျွန်မအော်လိုက်မယ်”

ဥဒြ ယဉ်ကျေးမနေနိုင်တော့။ ကျားရိုင်းတစ်ကောင်
လိုအော်ဟစ်၊ ကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ စရိုက်ချင်းမတူ
သည့်လူများနှင့်လည်း သည်းခံပြီး မနေချင်တော့။

တိမ်နွယ်ငြိမ်းကတော့ ဥဒြကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး
သူ့ဖဲသူ ဆက်ရိုက်နေ၏။ ခန့်ဇော်က...

“ကိုယ်သွားပြီး ပညာပေးလိုက်ရမလား”

“ပေးလေ၊ ရမယ်ထင် လုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“ခန့်ဇော်ရာဇဝင်မှာ မရဘူးဆိုတာ တစ်ခါမှမရှိဘူး”

“ဒါလေးကတော့ ရိုင်းလွန်းပါတယ်နော်”

“အရိုင်းကို ယဉ်အောင်လုပ်တဲ့နည်းတွေ အများကြီး”

“ကဲ၊ အဲဒီနည်းတွေထဲက တစ်နည်းကိုထုတ်သုံးလိုက်

ဒီဦး”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း၊ ဥဒြကို ခန့်ဇော်လက်သို့ ဝကွက်အပ်
နေလျှင် ခန့်ဇော်က လက်မထောင်ပြီး ဥဒြအနားသို့ ကပ်သွား
လေသည်။

“ရှင်... ရှင်တို့ ကျွန်မအနား ကပ်မလာနဲ့နော်။ ကျွန်မ
အော်လိုက်မယ်”

“ဘာလုပ်လို့လဲကွာ၊ ကဲ၊ ကလေးစိတ်ညစ်နေတယ်
မဟုတ်လား၊ နွယ်လိုက်မပို့လည်း ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်။ ဟုတ်ပြီ
လား”

“မယုံဘူး၊ ရှင်တို့ကို တစ်ယောက်မှမယုံဘူး။ သွား၊
အနားမလာနဲ့”

ဥဒြဆူညံလာလျှင် တိမ်နွယ်ငြိမ်း သူမရှိရာသို့ ထလာ
ခဲ့သည်။ တိမ်နွယ်ရုပ်က တစ်ခါမှမမြင်ဖူးအောင် မာထန်တင်းနေ
လေ၏။

“ဥဒြ၊ နင်ရိုင်းလှချည်လား။ ဒါ လူကြီးလူကောင်တွေ၊
သူနိုးကြမ်းပိုးတွေမဟုတ်ဘူးနော်”

ဥဒြ၏အကြောက်တရားတွေက သည်းခံစိတ် ဆင်ခြင်
စိတ်များကို ကျော်လွန်သွားလေပြီ။ ဒီအုပ်စုဟာ သူမမျက်စိထဲ
မှာ တဏှာရှုတွေ ငရဲသားတွေ။

၂၃၈ နှစ် ကြယ်စင်မှူးဝေ

“သွားနေနဲ့၊ ရှင်လည်း မကောင်းဘူး။ ရှင့် ဥဩကို အတင်းခေါ်လာပြီး ဥဩစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တယ်”

“ငါ နင့်ကိုဘာလုပ်လို့လဲ”

“မသိဘူး၊ ဒီအိမ်ဟာ တကယ့်ဝဲရဲဘုံကြီးပဲ”

“ဖြန်း!”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဥဩ၏ပါးကို ဖြန်းခနဲတစ်ချက်ချလိုက်လျှင် ဥဩ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် ဦးလွင်ချိုက ဖမ်းထိန်းထားလိုက်သည်။

အခန်း (၁၉)

သည်အချိန်တွင် သူတို့တိုက်ခန်းတံခါးကို အပြင်မှခေါက်သံတွေ အကျယ်ကြီးကြားလိုက်ကြရ၏။

အားလုံးပင် မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ ဘယ်သူလဲ။ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ နွေဦးကိုကိုနှင့် သူ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်။

“ပြဿနာပဲ၊ ဒီကောင်မကို ဖွက်ထားလိုက်”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း၏စကားအဆုံးတွင် ခန့်ဇော်က ဥဩကို အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး ပါးစပ်ထဲအဝတ်ဆွဲကာ စည်းပိတ်ထားလိုက်၏။

ဒေါ်စိန်မမက တံခါးကို ကူခြေမပျက်သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာကိုစွန့်လိုလဲ”

ဒေါ်စိန်မမအသံက မာထန်ထန်။ တိမ်နွယ်ငြိမ်း ခန့်ဇော်နှင့် ဦးလွင်ချိုကတော့ သည်းခန်းမှာ ကူခြေမပျက်ထိုင်လျက်။ နွေဦးကိုကို တိမ်နွယ်အနားသို့ သွား၏။

“ဘယ်မှာလဲ ဥဒ္ဓါ၊ မင်း သူ့ကိုဘာလုပ်လိုက်ပြီလဲ”

မေးပုံကိုက ဥဒ္ဓါကို ရောင်းစားလိုက်တာကျနေတာပဲ။ သည်းကိုသည်းတယ်။ တိမ်နွယ်ငြိမ်း မျက်နှာကို တည်ငြိမ်စွာထားလိုက်ပြီး နွေဦးကိုကိုကို အရှုံးလုပ်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“အူကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့၊ မင်းပဲ ဥဒ္ဓါကို အတင်းအကျပ်ခေါ်သွားတာလေ။ ဒေါ်ယုနဲ့ဆုတို့ မြင်တယ်။ မင်းဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“ငြိမ်းခေါ်မသွားပါဘူး မောင်ရဲ့။ သူ့ကိုခေါ်မလို့စိတ်ကူးပေမယ့် ဘယ်လိုမှခေါ်မရတာနဲ့ အိမ်မှာပဲထားခဲ့ရတာလေ။ ဒေါ်ယုတို့မြင်တာက မီးဖိုက ဆွဲခေါ်သွားတာပဲမြင်တာ။ ကဲ၊ ဖုန်းနဲ့လှမ်းမေးလိုက်ပါဦး။ ကျွန်မကားပေါ် တင်ခေါ်သွားတာ မြင်လား”

လို့မေး၊ ခုမေး၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မမေးမယ်”

ဥဒ္ဓါကပင် ပြောနေသည့်တိမ်နွယ်ငြိမ်းအား နွေဦးကိုကို ဒေါသတွေ အရမ်းထွက်နေရသည်။ သူမက သူ့လူတွေကို တိုင်တည်လိုက်သေးသည်။

“ကဲ၊ ပြောပြလိုက်ကြပါရှင်တို့ရယ်။ သူ့ညီမ ဒီကိုပါလားမပါလားဆိုတာ ပြောပြလိုက်ကြပါဦး”

“မပါပါဘူး စာရေးဆရာရယ်၊ အချိန်လည်းကြည့်ပါဦးဗျာ။ ည ၁၁ နာရီပဲကျော်နေပြီ။ ကိုယ့်ဆရာ စာရေးနေရင်းများ မျက်စိလည်လာသလား”

ခန့်ဇော်က တိမ်နွယ်ငြိမ်းဘက်မှလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သလို ဒေါ်စိန်မမနှင့် ဦးလွင်ချိုတို့ကလည်း သက်သေခံသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုနွေ၊ သူတစ်ယောက်တည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ရောက်လာတာ။ သူ့ယောင်းမကိုခေါ်တာ ဘယ်လိုမှခေါ်မရလို့တဲ့။ ပြင်ဆင်ပြီးမှ အိမ်ထဲမှာ ပုန်းကျန်ခဲ့တယ်တဲ့။ ကိုနွေ၊ အိမ်မှာပြန်ရှာကြည့်လိုက်ပါဦးလား”

“တောက်ကဲ! ခင်ဗျားတို့ ကျွန်ုပ်ကို သက်သက်အရှုံးလုပ်ကြတာ။ နွယ်၊ မင်း ငါ့မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ ငါ့ညီမအတွက် ငါဘယ်လောက်စိတ်ပူနေရတယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်

ချင်းစာကြည့်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“ဪ၊ မောင်ရယ်၊ နွယ်နောက်ကို သူလိုက်မလာပါဘူးဆိုမှ နွယ်က ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ မောင် အိမ်မှာပြန်ရှာကြည့်ပါဦးဆို”

“အေး၊ ပြန်ရှာကြည့်လို့ မတွေ့လို့ကတော့ မင်းကိုပဲ ငါ ရဲစခန်းတိုင်မယ်။ မင်း ငါ့ညီမကို ဘာများလုပ်ပစ်လိုက်ပြီလဲ။ ရောင်းများစားလိုက်ပြီလား”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း ခက်ဟက်ဟက်ရယ်လိုက်ပုံကြောင့် နွေဦးကိုကို ကြောင်သွားရ၏။

“ရောင်းစားရအောင် နွယ်က သိပ်ဆင်းရဲနေတာကို ဒီမှာစာရေးဆရာကြီးရဲ့ ရှင်သာအလိုရှိရင် နွယ်က ရှင့်ကိုယ်နဲ့ စက်ပြီး ငွေတွေပုံပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

“ငွေမလိုပေမယ့် မင်းက ငါ့ညီမကို မနာလိုနေတယ်လေ။ ငါဂရုစိုက်လို့ အမြင်ကတိနေတယ်မဟုတ်လား။ သောက်မြင်ကပ်တဲ့ပုဒ်မနဲ့ မင်းလုပ်လိုက်မှာပေါ့။ ကဲ၊ ငါ ရဲစခန်းကိုလည်း တိုင်ပြီ”

နွေဦးကိုကို တကယ်ပင် နီးရာရဲစခန်းတစ်ခုကို ဖုန်းနိပ်ခေါ်လျှင် အိမ်ရှင်ဒေါ်စိန်မမ မျက်လုံးပြူးသွားရလေ၏။ တိမ်နွယ်

ငြိမ်း သူယောက်ျားကို ပညာပေးနေတာက ကိစ္စမရှိ။ ကြားထဲက သူမ အထိနာလိမ့်မည်။

တိမ်နွယ်ငြိမ်း ဒေါသထကြီးပင် နွေဦးကိုကို၏ဖုန်းကို ဆွဲလုပ်ပစ်လိုက်၏။

“ရှင် ရမ်းကားလှချည်လား။ ဒီကိုပါမလာပါဘူးဆိုမှ ရဲကိုလည်းခေါ်တော့ အနည်းဆုံး အိမ်ရှင်သိက္ခာကျတာပေါ့။ ကဲ၊ လာပါ။ ကျွန်မပါ ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်။ ဥဩကို အိမ်မှာပြန်ရှာရအောင်”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း နွေဦးကိုကိုကို အတင်းပင် လက်ဆွဲပြီး တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဆင်းမည်ပြင်သော်လည်း နွေဦးကိုကို လက်မခံ။

ဒီမိန်းမ ကလိမ်ကကျစ်လှပထားပြီဆိုတာ သူသိသည်။ လူတွေကို အကဲခတ်လိုက်ရုံနှင့် မျက်နှာတွေ ပျက်နေကြတာ သူ ရိပ်မိသည်။

သည်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သဲလွန်စ လိုက်ရှာနေလေ၏။ နွေဦးကိုကိုတစ်ယောက်တည်းဆို ဒီလောက်မတွင်ကျယ်ရဲပေမယ့် ယခု သူ့ဘေးနားမှာ သူ့မိတ်ဆွေ ဗလကြီးနှစ်ယောက် ပါလာလေ၏။

အောင်ကြီးနှင့် သူ့ရ နှစ်ယောက်လုံး မည်းမည်းသဲသဲ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းတွေ၊ စကားမပြောဘဲ လက်ကြီးတွေ

ပိုက်ပြီး ခြေကိုကားရပ်နေပုံတွေက နွေဦးကိုကိုရဲ့သက်တော်စောင့်
တွေသဖွယ်။ လူရှိန်တာပေါ့။

သည်အချိန် ဥဩမှာလည်း နွေဦးကိုကို၏စကားတွေ
ကို ကြားနေရပြီး လူက ကြိုးအတုပ်ခံထားရသည်မို့ မျက်ရည်
တွေသာ လှိုမ့်ကျနေရသည်။

ငါ့ဘဝတော့ ရေတိမ်နစ်တော့မှာပဲ။ တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို
ငါ အံ့ဩတယ်။ တော်တော်စိတ်ယုတ်မာတဲ့ ကောက်ကျစ်တဲ့
မိန်းမပဲ။ ကိုကို ငါ့ကိုဂရုစိုက်တာ မနာလိုတာနဲ့ ငါ့ဘဝကိုဖျက်
ဆီးတော့မယ်ထင်တယ်။

“ကိုကိုရေ၊ ကျွန်မကိုကယ်ပါဦး”

ပါးစပ်ကိုလည်း ပိတ်ထား၊ လက်နှင့်ခြေထောက်တို့ကို
လည်း ကုလားထိုင်မှာ ချည်ထား၊ ကြိုးတုပ်ထားသဖြင့် သူမမှာ
လှုပ်လို့လုံးဝမရ။ သို့သော် အသက်ဘေးမို့ ဥဩ နာချင်နာပါစေ
ကုလားထိုင်ရော လူရော ဘေးသို့လှဲချပစ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း!”

ကုလားထိုင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသံက ကျယ်လွန်း
သဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိနေသည့် နွေဦးကိုကိုတို့သုံးယောက် ခေါင်း
တွေ မတ်သွားကြပြီး တိမ်နွယ်ငြိမ်းတို့အဖွဲ့လည်း ခေါင်းတွေ

ကြိုးသွားကြသည်။

သည်ပြဿနာက အင်္ဂလိပ်ပြီး အရှိုက်ခက်သည့်ဇာတ်
လမ်း။ တိမ်နွယ်ငြိမ်း စိတ်ကိုအလိုလိုက်ပြီး လုပ်ပေမယ့် ဒါဟာ
တကယ့်ရာဇဝတ်မူ။ ကျန်တဲ့လူတွေပါ အားလုံးကြုံရာပါ။

နွေဦးကိုကိုကလည်း ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ချေ။

“ဘာလဲ... ဘာသံလဲ... ဘယ်ကလဲ”

“အို! မောင်...လည်း ဘယ်ကမှမဟုတ်ပါဘူး။ ကြောင်
ခုန်ချတာပါ။ ဟိုမှာလေ ကြောင်နှစ်ကောင်”

ဖြစ်ချင်တော့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ တစ်ဖက်တိုက်ခန်းမှကြောင်
နှစ်ကောင် ပြေးဝင်လာကြသဖြင့် ကြောင်ခုန်ချတာ ယုတ္တိရှိသွား
သလို။

တိမ်နွယ်ငြိမ်းကလည်း ချုပ်တုန်းက ချုပ်ထားမိသဖြင့်
သည်ပြဿနာကို သူအမိမခံရအောင်သာ ကြိုးပမ်းရတော့သည်။

“ကဲ၊ မောင်၊ သူများအိမ်မှာ အားနာစရာကြီး၊ ပြန်ကြ
ရအောင်”

“ငါ မင်းကိုလာကြိုတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ညီမမတွေ့ဘဲ
ငါမပြန်ဘူး”

“မောင်၊ နွယ်ကိုအရှက်ခွဲနေတာလား။ ရှင်ညီမပျောက်

တာနဲ့ နွယ်ရဲ့ရုတ်သရေရှိမိတ်ဆွေတွေကို ရမ်းကားစော်ကားနေတာလား။

နောက်ဆုံး အားလုံးဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြသဖြင့် နွေဦးကိုကိုတို့သုံးယောက် ဒေါ်စိန်မမ၏တိုက်ခန်းမှ မကျေမနပ်နှင့် ဆင်းသွားကြရသည်။ ယုတ္တိရှိအောင် တိမ်နွယ်ငြိမ်းပါ နွေဦးကိုကိုတို့ကားနှင့်အတူ ပြန်လိုက်လာခဲ့သည်။

လမ်းရောက်မှ သူ့ကားသူမောင်းရင်း ဒေါ်စိန်မမထံ ဖုန်းဖြင့်ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

“အန်တီစိန်ရေ၊ ဥဩကို တစ်နေရာသို့ထားလိုက်တော့။ ကိုဇော်လက်ကို အပ်ချင်လည်း အပ်လိုက်၊ သူတာဝန်ယူရင်ပေါ့။”

“အို! နွယ်ကလည်း ဦးလွင်ချိုက အန်တီကို ခုပဲ အချိုကြီးပေးဖို့ စကားကမ်းလှမ်းထားပြီလေ။ ကိုခန့်က နွယ်ရှိတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဥဩကိုအပ်ရမလဲ”

“နွယ်ပြောတာက တစ်မျိုးပါ။ မောင်က သိပ်ကျေနပ်တာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာပြန်ရှာလို့မတွေ့ရင် အန်တီစိန်တိုက်ခန်းကို နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာရှာမှာမို့လို့ နေရာရွှေ့ခိုင်းလိုက်တာ။ ပြီးမှ အန်တီစိန်ကြိုက်သလို စီစဉ်လေ။ လောလောဆယ်တော့ အီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါဦး”

ဖုန်းညွှန်ကြားချက်ပေးပြီး တိမ်နွယ်ငြိမ်း နွေဦးကိုကို၏ နောက်မှ အိမ်သို့ပြန်လိုက်ခဲ့သည်။ နွေဦးကိုကို၏ရုပ်မှာလည်း ဥဩအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ရလွန်းလို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေရလေပြီ။ သူ့ရင်ထဲ မီးလောင်နေရတာ ဘေးကပင် သိသာ၏။

ပြာယာဝပ်နေသည့်သူ့အသွင်ကိုကြည့်ပြီး တိမ်နွယ်ငြိမ်းရင်ထဲမှာလည်း သံသယတွေ တဖွားဖွား။ မောင်နဲ့ဥဩဟာ မောင်နဲ့မဟုတ်ရဲ့လား။ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။

နွေဦးကိုကို တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်သည်နှင့် အိမ်ထဲမှာ နေရာမလပ် အပြေးအလွှားရှာဖွေနေစဉ် တိမ်နွယ်ငြိမ်းကတော့ ဥဩအတွက် စိတ်ပူလို့ အခုထိမအိပ်နိုင်ကြသေးသည့် ဒေါ်ယုတို့သားအမိကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေလေသည်။

“ရှင်တို့က ဘာအတို့အထောင်လုပ်တာလဲ။ ဥဩကို ကျွန်မ မီးဖိုထဲက ဆွဲခေါ်သွားပေမယ့် လူနာမေးရအောင် အဖော်ခေါ်မရလို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားရတာ မမြင်ဘူးလား”

တကယ်လည်း ကားအမည်းကြီးထဲမှာ ဥဩပါမပါ သူတို့မမြင်ရပါ။ မီးဖိုထဲမှချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ကားကြီးထွက်သွားတာပါပဲ။

“မသိလို့ပါ မမလေးရယ်၊ ကျွန်မတို့က ဥဩကို မေ

လေးခေါ်သွားတယ်ထင်လို့ပါ”

“အခု မောင့်ကိုရင်းပေး... မောင်က ကျွန်မကို အစကတည်းက မကြည်ရတဲ့ကြားထဲ။ အခု ကျွန်မလက်ချက်လို့ ထင်နေပြီသိလား”

“တောင်းပန်ပါတယ် မမလေးရယ်၊ ကျွန်မ မသိလို့ပါ”

ဒေါ်ယုက တောင်းပန်နေပေမယ့် မိဆုကတော့ လုံးဝ မကျေနပ်။ သူက တိမ်နွယ်ငြိမ်း၊ ဥဩကို အတင်းဆွဲတင်သွားတာကို သေသေချာချာမြင်လိုက်ရသူ။

သို့သော် နီးရာဓားကိုကြောက်နေရသူပီပီ ဆရာလေးအနားမှာ မရှိသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်နေရ၏။

ဒုက္ခပဲ၊ ဥဩတော့ ဒုက္ခတွေရောက်နေပြီထင်တယ်။ ဒီမိန်းမကြီး တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ မနာလိုစိတ်ဟာ တော်တော် ကြောက်ဖို့ကောင်းပါလား။ ဟိုတစ်နေ့က သူပြောနေတာ”

“တောက်! မောင်နဲ့ဒီကောင်မ နေပုံထိုင်ပုံကြည့်ပုံတွေ လုံးဝမရိုးသားဘူး။ ဒီဥဩဟာ မောင့်ညီမဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ ပုဂံကပြန်လာမှ ငါ့ကိုလည်း နည်းနည်းမှမျက်နှာသာ မပေးဘူး။ ရန်သူကြီးကျနေတာပဲ”

နွေဦးကိုကို ဒေါ်ယုနှင့်မိဆုကိုပါ လှမ်းအော် အကူအညီ

တောင်းလိုက်သည်။

“ဒေါ်ယု! မိဆု!... ခြံထဲမှာ သွားရှာကြည့်ကြပါဦး။ ခေကူးကန်ထဲမှာများ ကျနေသလားဗျာ။ ဒုက္ခပါပဲ... အမြန်ဆုံးရှာကြပါ။ ရှာလို့မှလုံးဝမတွေ့ရင်တော့ ရဲစခန်းကိုပဲ အကြောင်းကြားရမယ်။ လူပျောက်တိုင်ရမယ်”

တိမ်နွယ်ငြိမ်းကတော့ တားဆီးရေးသမား။

“အို! မောင်ကလည်း ဒီအရွယ်ဆိုတာ လင်နောက်လိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကိုယ့်အရှက်ကိုယ်ခွဲမလို့လား။ ပုဂံပြန်သွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဥဩဟာ ဒီလိုရှူးကြောင်ကြောင်အလုပ်မျိုးကို လုံးဝမလုပ်ဘူး။ အေး... အခုဥဩဟောက်တဲ့ကိစ္စမှာ မင်းပယောဂသာ လုံးဝမပါစေနဲ့။ ပါရင်တော့ မင်းနာပြီသာမှတ်”

“ဩ... ရှင်က မယားထက်ကို နှုတ်ပိုချစ်နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား... သေချာပြီ၊ မဟုတ်မှလွဲရော ဥဩဟာ ရှင်ရဲ့မယားငယ်ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဘာ! မင်း... မင်း”

“ဖြန်း!”

စွပ်စွဲပုံက ရင်သီးလွန်သဖြင့် နွေဦးကိုကို တိမ်နွယ်ငြိမ်း

၏ပါးကို ရိုက်ချလိုက်လျှင် တိမ်နွယ်ငြိမ်းရင်ထဲမှာ နွေဦးကိုကို အပေါ် အမုန်းကြီးမုန်း စိတ်အနာကြီးနာသွားရလေ၏။

“ရှင်... ရှင် ကျွန်မပါးကိုရိုက်တယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါနဲ့ဥဩဟာ မောင်နှမမဟုတ်တောင်မှ မင်းစွပ်စွဲသလို မယုတ်မာကြဘူးကွ”

“ဩ၊ ရှင်ဝန်ခံပြီမဟုတ်လား။ ဥဩနဲ့ရှင် ဘာမှမတော် မုန်း ကျွန်မ အစောကြီးကတည်းက ခိုပ်မိပြီးသား”

“ဒါကြောင့် ဥဩကို မင်းဒုက္ခပေးလိုက်တာလား”

“အဲဒီကိစ္စက ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ရှင်လည်း ကျပ်ကျပ် သတိထားပါ။ ကျွန်မပါးကိုရိုက်တဲ့အတွက် ရှင် နောင်တအကြီး အကျယ်ရစေမယ်”

နွေဦးကိုကိုနှင့်အတူ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ ခြံထဲ မှာ လျှောက်ရှာနေကြစဉ် မိဆု၊ သူ့အနားသို့ အပြေးကပ်လာ ခဲ့၏။

“ဟို၊ ဆရာလေး၊ ဥဩကို သူခေါ်သွားတာ သေချာ တယ်။ သူ့ကိုသာ ရအောင်ကိုင်”

ပြောပြီး ချာခနဲပြန်လှည့်ပြေးသွားသည့်မိဆုကို ကြည့် ပြီး နွေဦးကိုကို သဘောပေါက်ရသည်။ တိမ်နွယ်ကို တော်တော်

ကြောက်နေကြတာပဲ။

နွေဦးကိုကို တစ်ပတ်ရိုက်ခံလိုက်ရတာပင်။ သူမခေါ် သွားပြီး ဥဩကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သည်မသိ။ နွေဦးကိုကိုက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အကြံတောင်းလိုက်၏။

“ငါ့ခေါင်းတွေ ပူထူနေပြီကွာ။ ငါ ဘာတွေဆက်လုပ် ရမလဲ။ ဥဩတော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ။ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ငါ့ အပြစ်”

“တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို ညှာနေလို့တော့ မရတော့ဘူး။ နယ် မြေရဲစခန်းကိုသာ တိုင်လိုက် ကိုနွေ။ ဒီမိန်းမရဲစနက်ဆိုတာ သေ ချာနေမှပဲ”

နွေဦးကိုကို တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို နောက်ဆုံးတောင်းပန်ရ မလာ။ ရဲစခန်းတိုင်လျှင် ဇယားတွေရှုပ်ကုန်ပြီ။ တိမ်နွယ် ဒုက္ခ ရောက်မှာလည်း စိုးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမည်ခံဇနီးမယားနှင့် ဖြစ်စေ၊ တိမ်နွယ်ကို သူ ဒုက္ခမရောက်စေချင်

“သူ့ကိုနောက်ဆုံးမေးလိုက်မယ်ကွာ။ ပြီးမှ ပြောမရင် တိုင်တော့မယ်”

တိမ်နွယ်မှာ သူ့အခန်းထဲဝင်ပြီး အနားယူနေလေပြီ။ တော်တော်သွေးအေးတဲ့မိန်းမ သူမရင်ထဲ ဒီလောက်ရက်စက်

ကောက်ကျစ်တတ်တဲ့နုလုံးသားတစ်ခုရှိနေတာ ယုံချင်စရာတောင် မရှိ။

အေးလေ... မိန်းမဆိုတာ ဂျက်လက်စီ(ဝန်တိုမှု) ဝင်ရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပစ်လိုက်တတ်တာပဲ။

“တိမ်နွယ်... တိမ်နွယ်၊ မေးစရာရှိလို့ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

“လာပြန်ပြီ ဒါ လူအိပ်ချိန်ရှင့်။ ရှင့်ညီမ လင်နောက်လိုက်သွားတဲ့ကိစ္စ လာပြောမနေနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းခေါ်သွားတာ မျက်မြင်သက်သေတွေ ရှိတယ်။ ခြံစောင့်ဦးထွေးမောင်လည်း သူ့တဲက လှမ်းမြင်တယ်။ မိဆုလည်း မြင်တယ်၊ မင်း ဘာငြင်းချင်သလဲ”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း အခန်းထဲမှ မျက်လုံးပြူးသွားပေမယ့် ချက်ချင်းပင် ပြန်အော်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူမြင်မြင် လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။ ရှင့်မယားငယ်အတွက် မယားကြီးကိုတောင် ထောင်ထဲထည့်ရင်ထည့်လိုက်။ ကျွန်မကလည်း ရုံးတော်ကျရင် အဲဒီအတိုင်းပြောမှာပဲ”

“တိမ်နွယ် မင်းဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဥဩဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ မင်း ကိုယ့်စိတ်နှိုးဦး သူများတွေကိုမစွပ်စွဲပါနဲ့။ တိမ်နွယ်၊ မင်းပယောဂကြောင့်

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘဝဖျက်ရတယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါလုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်”

အခန်းထဲနှင့်အခန်းပြင် အော်ဟစ်စကားတွေနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်နေရစဉ် နွေဦးကိုကိုရင်ထဲ မီးလိုလောင်မြိုက်နေရပါ၏။

ဥဩရဲ့ဘဝလေး ဘယ်လိုဖြစ်သွားရှာပြီလဲ။ ငါ အချိန်မီ ကုယ်ထုတ်နိုင်ပါဦးမလား။ သူ့စဉ်းစားတွေဝေနေဆဲ အထဲမှ တိမ်နွယ်၏အားပါးတရရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟားဟား... ဟားဟား... ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ငါ့ကို ကျ မယားဆိုပြီး ထိတောင်မထိ၊ ကြည့်တောင်မကြည့်၊ အတူတူလည်း မအိပ်ဘဲ လင့်ဝတ္ထရားဘာမှမကျေပွန်တဲ့ယောက်ျား။ အခုရှင့်အသည်းနှလုံး မီးလောင်နေချိန်မဟုတ်လား။ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာတယ်။ ရှင့်ဘာသာ တိုင်ချင်သလိုတိုင် ကျွန်မကလည်း ကိုယ့်စိတ်ဆွေတွေကို သက်သေထူပြီး ငြင်းချက်ထုတ်မှာပဲ။ လုပ်ကြည့်လိုက်လေ”

နွေဦးကိုကို စဉ်းစားချပြီး တိမ်နွယ်ငြိမ်းဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာသည့်သူဌေးသမီးပီတိ တစ်စွတ်ထိုး တစ်ဖောက်ကန်။ တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်ကြရင်ရော သူမကလည်း ရှေ့နေတွေ သက်သေတွေနှင့် ပြန်လည်ခုခံထုနေမှာမလွဲ။

ဒါဖြင့် ဥဩကို ဘယ်လိုရှာရမလဲ။ ရဲဩာနကိုအကူအညီ
တောင်းပြီး လူဖြန့်ရှာရင်ရော၊ သူတို့ဘက်ကလည်း ငှက်ထားမှာ
မလွဲ။ တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို အရင်တိုင်ရ ဖမ်းရမည့်ကိစ္စဖြစ်နေသဖြင့်
နွဲ့ဦးကိုကို မတိုင်ရက်သလို။

‘မယားငယ်အတွက် မယားကြီးကို ထောင်ထဲထည့်ရင်
ထည့်လိုက်။ ကျွန်မကလည်း ရုံးတော်ကျရင် ဒီအတိုင်းပြောမှာ
ပဲ’တဲ့။

“ကျွတ်!”

လွဲလိုက်တဲ့စိတ်ကူး။ နွဲ့ဦးကိုကို ဆုပ်လည်းစူး၊ တား
လည်းရှူးဖြစ်နေစဉ် သူ့မိတ်ဆွေ သူရက စိတ်မရှည်တော့။ ကြား
ထဲက ကလေးမလေး ဒုက္ခရောက်တော့မည်။

သည်တော့ အောက်ထပ် ဖုန်းရိုရာတည့်ခန်းသို့ ပြေးဆင်း
ကာ သူရက နယ်မြေရဲဩာနသို့ တိုင်ပင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါခင်ဗျာ။ ဖြစ်ပုံက တိမ်နွယ်
ငြိမ်းက သူ့ယောင်းမကို မနာလိုဖြစ်ပြီး အခြားကို ဖမ်းဆီးခေါ်
ဆောင်သွားပါတယ်” ဟူ၍။ ခုထိ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝရှာဖွေလို့
မတွေ့သေးပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ခုချက်ချင်းလာခဲ့ပါမယ်”

သူရ တိုင်လိုက်သဖြင့် မကြာမီ ရဲကားရောက်လာခဲ့လျှင်
တိမ်နွယ်ငြိမ်း လျင်မြန်စွာပင် နောက်ဘက်မှဆင်းပြေးလေတော့
သည်။

အခန်း (၂၀)

“ကဲ၊ ဥဒြကို ကျွန်တော်ပဲ ခေါ်သွားလိုက်မယ်။ နွယ်
ကိစ္စဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိစ္စပဲလေ”

ဒေါ်စိန်မမကလည်း စားမာန်ဝင်ခုတ်ပါစမ်း သူ့ကို ဦး
လွင်ချိုက မက်လုံးကြီးကြီးပေးထားသည်မဟုတ်ပါလား။ ဦးလွင်
ချိုကတော့ ပြဿနာထဲဝင်မပါချင်သဖြင့် ပြန်သွားနှင့်ပေပြီ။ သူ
က အသာခံချင်ပြီး အနာခံချင်သူမဟုတ်ပေ။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ မင်းလွန်နေပြီ၊ မင်းမှာ နွယ်တစ်ယောက်
လုံးရှိနေသားပဲ။ တော်ကြာ မင်းကို နွယ်စိတ်ဆိုးမှာနော်”

“နွယ်ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်လက် အပ်လိုက်တာပဲ။”

ရွှေဝဒသာစာပေ

ကျွန်တော်ခေါ်သွားမယ်။ လောလောဆယ် နွေဦးကိုကိုရဲ့ရန်က
လွတ်အောင် ဝှက်ထားရဦးမယ်”

“ဟဲ့...ဟဲ့”

ပြောနေသည့်ကြားမှပင် ခန့်ဇော်က ဥဩကို ကြိုးဖြည်
လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှအဝတ်တွေကိုလည်း ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ရှင်...ရှင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြဦးမလို့လဲ”

“ဘာမှပြောမနေနဲ့၊ မင်းကို ငါပိုင်ပြီ။ နွယ်က ငါ့လက်
ထဲအပ်လိုက်ပြီ။ လာ...”

“မလိုက်ဘူး၊ ဥဩ၊ ကိုကို့ဆီပြန်မယ်”

ခန့်ဇော် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဥဩလက်ကိုဆွဲကာ တိုက်
ခန်းမှ ဝရုန်းသုန်းကား ဆင်းခဲ့၏။ အချိန်က ညတစ်နာရီခန့်မို့
လူခြေကတော့ တိတ်ဆိတ်လျက်။ သို့သော် ဥဩကို ခန့်ဇော်က
သူ့ကားထဲသို့ ဆွဲတင်သွားတာ အောက်ထပ်မြေညီခန်းမှ စာကျက်
နေသည့် ဆယ်တန်းကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်က မြင်လိုက်
ပါသည်။

“ဘာတွေလဲ”

မကြာမီ နွေဦးကိုကိုနှင့် ရဲများ ဒေါ်စိန်မမ၏တိုက်ခန်း
သို့ တက်သွားကြလျှင် ကျောင်းသားလေး သဘောပေါက်သွား

၏။ လိုအပ်လျှင် လာမေးလျှင် ပြောပြရမှာပဲ။ အဲ၊ ငါတာဝန်သိ
လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကိုယ်မြင်တာ သွားပြောရမှာလား။

ရဲအရာရှိများ ဒေါ်စိန်မမ၏တိုက်ခန်းထဲမှာ ဝင်ရှာကြ
တော့ ဥဩကိုချုပ်ထားသည့်အခန်းထဲမှာ ကုလားထိုင်လဲကျနေ
တာနှင့် သူမကိုချည်သောကြိုးများကို တွေ့ရသည်။

သို့သော် ဒေါ်စိန်မမကတော့ ရအောင်ငြင်းသည်ပဲ။

“ကုလားထိုင်လဲနေတာက ညနေကတည်းကပါ။ ကြိုး
တွေကလည်း အဝတ်တန်းလုပ်ပြီး ပုံထားတာ။ ကျွန်မကလည်း
လူမမာ၊ လှလေးကလည်း အလုပ်တွေများတော့ ဒီလိုပဲဖြစ်သလို
ထားကြတာပဲလေ”

စွပ်စွဲလို့မရသည့်သဲလွန်စများပေမို့ ဒေါ်စိန်မမကို လွှတ်
ပေးခဲ့ရပြီး သူတို့နောက်တစ်နေရာရှာဖို့ ပစ်မှတ်ကတော့ ခန့်ဇော်
၏အိမ်။

ဥဩကို ခန့်ဇော်က သူ့အိမ်သို့ခေါ်သွားပါ။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ဓားခုတ်ရာ လက်လျှို့မိုဖြိုမို့ လွှတ်အောင်တော့ ပြေးရပေ

လိမ့်မည်။ နွေဦးကိုကို ရဲကိုတိုင်လျှင် မီးခိုးကြွက်လျှောက်လိုက်
မှာမလွဲ။ ဘယ်မှာဝှက်ထားရလျှင် ကောင်းမည်လဲ။

သူစဉ်းစားလိုက်တော့ အင်းစိန်ဘက်မှ ဆောက်ပြီးခါစ
တိုက်ကို သတိရလိုက်သည်။ အဲဒီနေရာဆို ဘယ်သူမှမသိ။ လော
လောဆယ် ထိုတိုက်မှာ အစောင့်အနေဖြင့် ဝါဆိုကို ထားထား
သည်။ အင်း... ဝါဆို ဆိုလျှင် စိတ်ချရမှာပဲ။ သူဟာ သူ့တပည့်
ထဲမှာတော့ သူ့အပေါ်သစ္စာအရှိဆုံးသူ။

“ဟုတ်ပြီ”

ဥဩကိုတင်ဆောင်ပြီး ခန့်ဖော် အင်းစိန်ဘက်သို့ လမ်း
ကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။ သည်စဉ် တိမ်နွယ်ငြိမ်းထဲမှ ဖုန်းဝင်
လာလေသည်။

“ကိုဖော်၊ နွယ်တော့ ပြဿနာတက်နေပြီ။ အခု နွေဦး
ကိုကို ရဲတိုင်လိုက်ပြီ။ နွယ် သူ့ကိုအရမ်းစိတ်နာတယ်။ သူက
သူ့ဟာမမျက်နှာပုံကြည့်ပြီး နွယ်ဘက်ကို လုံးဝထည့်မတွက်ဘူး”

“အခု နွယ်ဘယ်မှာလဲ”

“နွယ် ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ သူငယ်ချင်းတွေဆီကိုလည်း
မသွားရဲဘူးလေ။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ သူများတွေ ပြဿနာတက်
မှာစိုးတာရယ်။ နောက် နွေဦးကိုကို လိုက်ရှာရင် တွေ့မှာစိုးတာ

ရယ်ကြောင့်”

“ကိုဖော် ဘာကူညီရမလဲ၊ ပြော”

“နွယ်အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာတစ်ခုများ ဖန်တီး
ပေးနိုင်မလားလို့”

“ဟား... ပေးမှာပေါ့၊ နွယ်အတွက်ဆို ကိုယ်က အရာ
အားလုံးကို ဖန်ဆင်းပေးမှာ”

ခန့်ဖော် အကွက်ဝင်တုန်း အမှတ်တွေ ဝင်ယူနေလျှင်
တိမ်နွယ်ငြိမ်းရင်ထဲ အားရှိရ၏။ သူမဦးနှောက်တွေ ပူထူပြီး စဉ်း
စားဆင်ခြင်ဉာဏ်တွေလည်း မရှိတော့ပေ။

“ဥဩကိုရာ ဘယ်ပိုလိုက်ပြီလဲ”

“လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့တစ်နေရာကို ပို့မှာ။ အဲဒီနေရာမှာ
နွယ်ရော သူနဲ့အတူနေမလား”

“အို! မနေချင်ပါဘူး။ သူ့မျက်နှာမြင်ရင် ဒေါသတွေဖြစ်
လွန်းလို့။ နွေဦးကိုကိုရဲ့အသည်းကို ကိုင်လှုပ်နိုင်တဲ့မိန်းကလေး
နဲ့ နွယ် အတူတူမနေနိုင်ဘူး”

“ရတယ်လေ၊ နေရာတစ်ခု ထပ်ပြီးဆန်ဆင်းပေးမှာပါ
အချစ်ရယ်။ ကိုယ်တို့အတွက် ချစ်နီဇွန်လေးလည်း ဖြစ်ရမယ်”

“အရေးထဲ ကိုရယ်၊ အခုတော့ နွယ် ဘာတွေဆက်

လုပ်ရမှန်းမသိဘူး။ ဟိုတယ်မှာပဲ ခိုနေလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ပြီ မနက်ဖြန်ညကျ ကိုယ်လာပြီး ခေါ်ထုတ်သွားမယ်။ အိမ်မှာဘင်လာဒင်တောင် နှစ်အကြာကြီး ပုန်းနေနိုင်သေးတာပဲ။ နွယ်နဲ့ကိုယ်တို့လည်း အကြာကြီးပုန်းရှောင်နေရမှာပေါ့”

ရယ်သံနှင့် ခန့်ဇော် နှစ်သိမ့်လိုက်တော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်းရင်ထဲ အေးသွားသည်။

အင်း... ငါလုပ်တာ မှားသလား။ အို... မမှားဘူး။ ဥဩကို ငါမုန်းတယ်။ မောင့်ကိုလည်း မုန်းတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ထားတဲ့အနီးမယားပဲ။ နည်းနည်းငဲ့ညှာသင့်တာပေါ့။

အခုတော့ ငါ့လက်ချက်မုန်းသိရဲ့နဲ့ ရဲကိုတိုင်ပစ်တယ်။ မုန်းတယ်... မုန်းတယ်။ သင်းကို ငါမုန်းတယ်။ ငါ့ပါးကိုရိုက်၊ ငါ့ကိုဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်တဲ့ သင်းရဲ့အသည်းကို ငါခွဲနိုင်အောင် ခွဲမယ်။

သင်းချစ်နေတဲ့ဥဩကို ငါ ဒုက္ခကောင်းကောင်းပေးနိုင်ရင် သင်းကို အကောင်းဆုံးလက်စားချေနိုင်တာပဲ။

တစ်ဖက်မှာလည်း ခန့်ဇော်က ဥဩကိုတင်ဆောင်ကာ အင်းစိန်ရုံ ဆောက်လုပ်ပြီးခါစ တိုက်ခန်းတွဲဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ဥဩမှာ မျက်ရည်တွေနှင့် လူက ဆတ်ဆတ်တုန်

အောင် ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

ဒီလူကြီး ငါ့ကိုဖျက်ဆီးပစ်တော့မှာလား။ ဒီလူဟာ လူယုတ်မာ။ မမနွယ်နဲ့လည်း မှောက်ပြန်နေတယ်။ ကိုကိုကတော့ ဒါတွေသိမှာမဟုတ်ဘူး။

ငါ ကိုယ့်ဘဝတော့ အပျက်မခံဘူး။ အသေပဲခံလိုက်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် အခွင့်သာတဲ့အချိန် ထွက်ပြေးမယ်။

ကားက အတန်ကြာအောင် မောင်းပြီး အင်းစိန်ရုံတိုက်ခန်းတွဲများဆီ ရောက်သွားသည်။ အချိန်က ညတစ်နာရီခွဲ။

ခြံရှေ့မှာ ကားက ဟွန်းတစ်ချက်နှိပ်တော့ ခြံစောင့်က တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ ခြံစောင့်က အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဗလကောင်းကောင်းနှင့်။

“မိုးကြီး၊ ငါ့ကောင် အိပ်ပြီလား”

“စောစောကတော့ မီးမြှင့်နေသေးတယ်။ သူ့ကောင်မလေးပုံ ထိုင်ကြည့်နေမှာပေါ့ ဆရာ”

“အေးကွ၊ သူ့ရောဂါကလည်း မသေးဘူး။ ကောင်းတာပေါ့လေ၊ ရောဂါအခံရှိပြီသားဆိုတော့ နောက်ရောဂါမဝင်တော့ဘူးပေါ့။ ငါ့လိုပေါ့ကွာ... ဟဲ့ဟဲ့”

ခန့်ဇော်ပုံစံက တယဉ်လက်သားများအားလုံးကို ရင်ဆိုင်

၂၆၄ နှစ် ကြယ်စင်မှူးဝေ

နှီးနှီးဆက်ဆံပြီး ကူညီစရာရှိလျှင် အားလုံးကို ရက်ရောမှုလည်း ရှိသောကြောင့် တပည့်တွေက သူ့ကိုချစ်ခင်ကြသည်။

ခန့်ဇော် ကားမောင်းဝင်လိုက်ပြီး ဥဩကို အပေါ်ဆုံးထပ် သို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။ ဝါဆိုနေတာလည်း အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ပါပဲ။ သူ့ကိုအပ်ခဲ့ရမှာပေါ့။

အခန်းလွတ်တစ်ခုကို သော့ဖွင့်လိုက်ပြီး ဥဩကို သူ တွန်းထည့်လိုက်သည်။

“မင်း အဲဒီမှာ ခဏနေဦး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေနော်။ ဒါ ငါးလွှာ က အခန်းတစ်ခုပဲ။ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်မလုပ်နဲ့၊ ကောင်းကောင်း နေ”

အပြင်မှ တံခါးကိုသော့ပြန်ပိတ်ကာ ခန့်ဇော် ကိုယ့်အိပ် သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ မနက်ကျမှ ဝါဆိုကို ဖုန်းနှင့်လှမ်းအပ်ရမည်။ သူ ခဏခဏသွားနေလို့တော့မဖြစ်။ နောက်မှ ရဲလိုက်ချင်လိုက် နေမည်။ ပြောလို့ရတာမဟုတ်။

ပြဿနာကတော့ တော်တော်နက်နဲနေပေပြီ။ တိမ်နွယ် ငြိမ်းကို ချစ်ရတာ နဂါးခေါင်းထဲ ဝင်တိုးရသလိုပါပဲ။

အခန်း (၂၁)

ဝါဆိုအလုပ်က ဦးခန့်ဇော် တာဝန်ယူထားသည့် ကန် ထရိုက်တိုက်ခန်းတွေကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေး၊ နောက် ဦးခန့်ဇော် ခိုင်းသည့် သူ့လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

ယခုထိတော့ သူ့ခိုင်းသည့်အလုပ်များက ဥပဒေဘောင် အတွင်းမှ အလုပ်များချည်းပါ။ သည်နေ့လည်း နေရာနှစ်နေရာ ရှိ တိုက်ခန်းတွဲများကို သွားရောက်ကြည့်ရှု ကြီးကြပ်နေစဉ် သူ့ ဆီသို့ ဦးခန့်ဇော်ထံမှ ဖုန်းဆင်လာခဲ့သည်။

“ဝါဆို မင်းနေတဲ့တိုက်ခန်းတွဲမှာ ငါ ကောင်မလေးတစ် ယောက် ထားပစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့စားဝေနေရေးအတွက် မင်းပဲ

တာဝန်ယူထား။ သူ့အခန်းသော့ကို မိုးကြိုးဆီမှာ အပ်ထားပစ်ခဲ့တာ မင်းယူထားလိုက်။ အဲဒီကောင်မလေးက တော်တော်အရေးကြီးတယ်။ သူ့ကိုဝှက်ထားရတာနော်။ ဒီလောက်ဆို ဘယ်လိုထားရမယ်ဆိုတာ မင်းသိလောက်ပါပြီ”

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’လို့ ပြန်မေးချင်ပေမယ့် ဝါဆိုရာဇဝင်မှာ ဦးခန့်ဇော်ကို တစ်ခါမှမေးခွန်းပြန်လှန်မမေးစဖူးခဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ကောင်မလေးကို ချုပ်ထားရတာလဲ... သိချင်စိတ်အပြင် ဒါက ရာဇဝတ်မှုလားဆိုသည့်အတွေးက သူ့ခေါင်းထဲ မင်းမူလျက်။

အေးလေ... မီးစင်ကြည့်ကရမှာပဲ။ သူဟာ ဦးခန့်ဇော်ရဲ့တစ်ပါးကျွန်တော့မဟုတ်။

စားရေးနေရေးပါ တာဝန်ယူရမည်ဆိုသည့်အတွက် လုပ်ငန်းမှအပြန် ဝါဆို ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ထုပ်နှင့် အစိမ်းကြော်တစ်ပွဲ ဝင်ဝယ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးကိုလည်း ကျွေး၊ သူလည်း စားပေါ့။

သူပြန်ရောက်တော့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ၊ ခြံစောင့် မိုးကြိုးက ပြုံးပြီးပြီးနှင့် သူ့ကို သော့တစ်ချောင်းလှမ်းပေးသည်။

“ဝါဆို၊ ကောင်မလေးကတော့ ရှယ်ပဲ။ ဆရာခန့်ဇော် ခွဲလိုက်ပွဲထင်တယ်”

“ဘာလဲ၊ ကိုမိုးကြီး သွားကြည့်ပြီးပြီလား”

“အဟဲ့ဟဲ့... တကယ်မှည့်တယ်ကွာ။ တော်တော်ကို လန်းတဲ့ကောင်မပဲ။ ဆရာခန့်ဇော်ရဲ့ဟာဆိုတော့ ကြည့်ပြီး သွားရည်ကျရှုံးပဲ။ သွားမထိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညှိကြည့်ရင်တော့ ရမလား မသိဘူး။ မင်းမှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“ဟာ... ကိုမိုးကြီးရာ... ဒါတွေ ကျွန်တော် ဝါသနာမပါပါဘူး။ ပြီး ဒါဆရာကိစ္စမဟုတ်လား။ ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်နဲ့ သွားမထိုးချင်စမ်းပါနဲ့။ အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါဗျာ”

“အေးပေါ့လေ၊ မင်းကတော့ ကိုယ့်ရောဂါနဲ့ကိုယ်ကိုး။ ကဲ၊ သွားသွား... ကိုယ့်လူ။ ကောင်မလေးကို ဘာမှမကျွေးရသေးဘူး”

ကိုမိုးကြီးဟာ လူမှိုက်တစ်ယောက်လို ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းပါသည်။ ဒီလိုစကားပြောရိုင်းတာတွေ ဝါဆိုမကြိုက်။ သူက မြန်မာပြည်သားပီ အညာသားပီ နည်းသိမ်မွေ့မှုကို နှစ်သက်သည်။

အပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်တော့ သုနေသည့်အခန်းကို အရင် မသွားဘဲ ဦးခန့်ဇော် ချုပ်ထားသည်ဆိုသည့်ကောင်မလေးထံသို့ ဝါဆို အရင်သွားလိုက်သည်။

နောက် အပြင်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘာပရိဘောဂမှမရှိသေးသည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွေအိပ်နေတာ မြင်လိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးက ခပ်ငယ်ငယ်။ ဂါဝန်နက်ပြာရောင်ပါးပါး လေးအောက်မှာ ကိုယ်လုံးလှလှလေးက ပေါ်လွင်လျက်။ ဆံပင်ရှည်တွေ မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်နေသည်မို့ မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း ချောမည့်ပုံပဲ။

‘အင်း... မိန်းကလေးတွေလည်း ငွေရမယ်ဆို ဘာမဆိုလုပ်ကြတော့တာပဲ။ တိုက်ခန်းလေး ကားလေးပြလိုက်တာနဲ့ ဘယ်သူ့အပျော်မယားဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကြတော့တာပဲ’

သူ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်နှင့် အစိမ်းကြော်ထုပ်ကို ထားဖို့ နေရာရှာနေစဉ် ကောင်မလေး နီးသွားပြီး အလန့်တကြား ထထိုင်လေ၏။ ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့ တံခါးကို မမေ့မလျော့ ပြန်ပိတ်ခဲ့လို့ တော်ပါသေးသည်။

ဝါဆို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကမ္ဘာကြီး အိုးထိန်းစက်သို့ ချာချာလည်သွားလေ၏။

“ဥဩ”

“ဟင်! ဝါ... ဝါဆို”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးကာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြသဖြင့် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေသာ စိုရွဲသွားကြသည်။

‘ဝါဆို၊ ဥဩအတွက် ယူကျွေးမပြစ်နေသလို ဥဩကလည်း ဝါဆိုအတွက် အထင်လွဲနေတော့သည်။ ဝါဆိုဟာ ငါ့ကိုမကောင်းကြတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းပဲ။ သူတော်တော်ပျက်စီးနေပါလား။ ငါ့ကိုသေပြီဆိုပြီး သတင်းလွှင့်ပေးခဲ့ပြီးသူက ဒီမှာ မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေနဲ့ ကြီးပွားနေခဲ့တယ်။’

ဝါဆိုကိုကြည့်ပြီး ဥဩ နာကြည်းမုန်းတီးမှုတွေနှင့် မျက်ရည်တွေ ကျလာခဲ့သလို ဝါဆိုကလည်း ဥဩကိုကြည့်ပြီး ပျက်စီးသွားရှာသည့် ချစ်သူအတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ‘ထိုင်ချလိုက်သည်။’

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဥဩရယ်”

“အောင်မယ်! နင်ကဗျာ ငါ့ကိုပြောကြတော့ နင်သေပြီဆို။ တိုက်ပေါက်ပြုတ်ကျပြီး သေပြီဆို”

“အဲဒါ ငါနဲ့နာမည်တူတဲ့ဝါဆိုပါ။ ငါမဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ၊ အခု နင်ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်နေတာလဲ။ ဒါတောင် ငါ့ကို လိုက်မရှာဘူးနော်။ ငါ့မှာဖြင့် နင်နဲ့အတူနေဖို့အတွက် ပိုက်ဆံ

တွေ စုလိုက်ရတာ။ နင် အခုဘယ်ဘဝရောက်နေပြီလဲဟင်။ ဝတ်ထားလိုက်တဲ့ဝတ်စုံကလည်း လန်ပြန်နေတာပဲ”

ဥဩကလည်း ဝါဆိုကို နာကြည်းစွာ စွပ်စွဲပြောဆို ငိုယိုနေလေ၏။

“ငါ့ကို အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့။ နင်ထွက်သွားကတည်းက နင့်ကိုပဲ မျှော်လင့်တကြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ငါ့ကို သေပြီဆိုတဲ့သတင်း လွှင့်ပေးပြီး နင်ကတော့ ဒီမှာ ဒုစရိုက်သားတွေနဲ့ ပေါင်းနေတယ်ပေါ့လေ။ ငါ့မှာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ဒေါ်လေးရဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့လို့ ဒီရန်ကုန်ကို လိုက်လာခဲ့တာ”

“ကဲ၊ အခုတော့ နင့်ဘဝပျက်စီးသွားပြီမဟုတ်လား။ နင့်ပုံကြည့်ကတည်းက အသိသာကြီး”

“အောင်မာ! . . . နင်ကပဲ ငါ့ကိုပြောရတယ်ရှိသေး။ ငါမပျက်စီးဘူးဟဲ့။ နင်သာ ပျက်စီးနေတာ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်တွေလွှဲပြီး ငိုယိုနေကြစဉ် ဝါဆိုထံသို့ ဖုန်းဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ခန့်ဖော်ထံမှ။

“ဝါဆို၊ ကောင်မလေးကို သေသေချာချာထိန်းသိမ်းထားပါ။ ထွက်မပြေးပါစေနဲ့။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း အဆက်အသွယ် မလုပ်ပါစေနဲ့။ မင်း သုံးရက်လောက် ထိန်းထားပါ။ ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ဝါဆို၊ ဥဩကို မရဲတရဲကြည့်မိသည်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူ ပျက်စီးသွားပြီထင်လို့ပါပဲ။ သို့သော် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ကိုပြောဖို့တော့ လိုပေပြီ။

“ကဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး ဥဩရယ်။ နင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒီဘဝရောက်သွားတာလဲ”

“အောင်မာ! လေသံကိုက၊ ငါ့ကို နင်က မိန်းမပျက်ထင်နေလို့လား”

“ဦးခန့်ဖော်တို့က ကောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အရက် ဖဲမိန်းမ အကုန်လိုင်းပူးနေတဲ့လူတွေ”

“ဒါဆို နင်လည်း အတူတူပေါ့”

“ကဲပါ၊ ငါက ယောက်ျားလေး။ ငါ့ကိုအရင်ပြောပြ။ နင် လော်မာတာမဟုတ်ရင် နင် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ငါက ယူမှာပါ”

“လေသံကိုက အကျောကြီးနဲ့ ပြောတောင်မပြောပြချင်ဘူး”

“ပြောပါ. . . ပြောစမ်းပါ။ ငါ ရင်တွေပူလွန်းလို့ပါ”
သည်တော့မှ ဥဩက နွေဦးကိုကိုအညီမအဖြစ်အောင်

ဆောင်ပြီး လိုက်လာပုံ၊ နွေဦးကိုကို၏မိန်းမ တိမ်နွယ်ငြိမ်းက သံသယတွေဝင် သဝန်တွေတိုပြီး ယခုလို အိမ်မှခေါ်ထုတ်လာ ကာ ခန့်ဇော်လက်သို့ အပ်လိုက်ပုံတို့ကိုပြောပြလေ၏။

“ဟင်! နင်က ငါတို့သူဌေးရဲ့ အဲ...ဘယ်လိုပြောရ မလဲမသိဘူး။ တွဲနေတဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ တိမ်နွယ်ငြိမ်းအိမ်မှာ ရောက် နေတာကိုး။ ငါတို့နှစ်ယောက် နီးရက်နဲ့ မဆုံဖြစ်ကြဘူးနော်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟာ”

“ကဲ၊ နင့်အကြောင်းပြောတော့။ ငါ့ကိုညာမယ်တော့ မကြန့်နော်”

“မညာပါဘူးဟာ၊ ငါလည်း ပုဂံက ထွက်လာပြီး ဆိုက် တစ်ခုထဲမှာ မဆလာသယ်၊ အုတ်စိုက်အစ လုပ်ရတာပေါ့။ နောက် သံလက်ကိုင်ဖြစ်တယ်၊ နောက် ငါ့အရည်အချင်းတွေကိုမြင်ပြီး သူဌေးဦးခန့်ဇော်က သူ့လူယုံခန့်လိုက်တယ်ပေါ့ဟာ”

“ဩ၊ ဒါဖြင့် နင်က သူ့ရဲ့ဒုစရိုက်အလုပ်မှန်သမျှ လုပ် ပေးနေတဲ့ လက်မရွံ့လူခိုက်ကြီးပေါ့၊ ဟုတ်လား။ နင့်ကို ငါအထင် ကြီးခဲ့မိတာတွေ မှားတာပဲ။ နင်နဲ့ငါ ဘဝချင်းခြားသွားပြီ ဝါဆို၊ ကဲ! အခု နင့်ဆရာက နင့်ကိုဘယ်လိုညွှန်ကြားသလဲ။ သတ်ခိုင်း သလား၊ ဖျက်ဆီးခိုင်းသလား၊ ရောင်းစားခိုင်းလိုက်သလား၊ ပြော”

“ငါ့ကိုအထင်မလွဲပါနဲ့ ဥဩရယ်။ သူဌေးအလုပ်တွေ လုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ဒုစရိုက်အလုပ်တွေ တစ်ခါမှမလုပ် ပေးရပါဘူး။ ခုတစ်ခါပဲ၊ ဒါတောင် မလိမ့်တပတ်နဲ့ ခိုင်းတာပါ။ ငါ့တာဝန်က သူတို့ထိန်းထားတဲ့မိန်းကလေးကို သုံးရက်လောက် စားရေးဝတ်ရေး တာဝန်ယူပေးဖို့အတွက်နဲ့ ထွက်မပြေးအောင် ထိန်းသိမ်းထားပေးဖို့ပါပဲ”

“ကဲ၊ အခု ချုပ်ထားတဲ့မိန်းကလေးက ငါဖြစ်နေပြီလေ၊ နင် ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ ငါ့ကိုဆက်ဖမ်းပြီး ဆက်ဒုက္ခပေးဦးမှာ လား။ နင့်ရဲ့အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် တည်မြဲရေးအတွက်”

“ငါ့ကိုအထင်မလွဲပါနဲ့ဟာ၊ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျား လည်းစွဲသာတဲ့ အကြံအစည်တစ်ခုကို ငါကြံစည်ပေးပါ့မယ်”

ဝါဆိုနှင့်ဥဩတို့ စကားတွေများနေကြစဉ် ခြံစောင့်မိုး ကြီး၊ သူတို့ရှိရာ တိုက်ခန်းဆီသို့တက်လာပြီး တံခါးခေါက်လေ ၏။

“အဲ...သူဌေးလူ ရှိသေးတယ်၊ နင်ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ တော့နော်။ ငါ လွတ်အောင်ကြံပေးပါ့မယ်”

ပြောပြီး ဝါဆို ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်နှင့် အစိမ်းကြော်ထုပ် ကို ထားခဲ့ကာ အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

မိုးကြိုးရုပ်က စပ်ပြီးပြီးနင်း။

“ဘယ်လိုလဲ ဝါဆို၊ ညှိလို့ရရင်လည်း ပြောဦး။ မင်း တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်စားမနေနဲ့။ ကောင်မနဲ့အဆင်ပြေရင် ဆရာဇော် သိစရာတောင်မလိုပါဘူးကွာ။ ခါတိုင်းလည်း တို့ ဒီ လိုပဲ ဆက်ဆံတွေ့ကြုံနေကျပါ”

“ဟာ... ကိုမိုးကြီးကလည်း ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူးဗျ။ ဒါက အဲဒီလိုကိစ္စအတွက် ဖမ်းထားတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ စီးပွားရေးကိစ္စ”

“ဪ... သိပြီ၊ ရောင်းစားဖို့ထင်တယ်။ ဒီလိုရုပ်မျိုး အရွယ်နဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ဆို သိန်းငါးဆယ်၊ တစ်ရာအထိ တောင် ရနိုင်တယ်။ အဘိုးကြီးတွေ အကြိုက်ပေါ့”

မိုးကြီး၏စကားတွေကို ကြားနေရလျှင် ဥဩ အလွန် ထိတ်လန့်နေရပြီ။ ဝါဆိုကိုတောင် မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်ရလေ၏။

အဲဒီလူကြီးပြောသလို ငါ့ကို ရောင်းစားကြမှာလား။

ဘုရား... ဘုရား... ကိုကိုရေ... ဥဩကို ကယ်ပါ

ဦး။

အခန်း (၂၂)

နွဲ့ဦးကိုကို...

ဥဩကို ဖမ်းထားသူဟာ တိမ်နွယ်ငြိမ်းမှန်း သိပေမယ့် သူမပါ ထွက်ပြေးသွားပြီမို့ ရဲအရာရှိများ၏အကူအညီနှင့် ရှာတွေ့ နေကြရသည်။

ဥဩရယ်... အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ။

မစားရတဲ့အမဲ၊ သန့်ပက်ဆိုသလို တိမ်နွယ်ငြိမ်းဟာ သူ နှင့် ဥဩအပေါ် မသင်္ကာတာနှင့် ဝန်တိုက်တတ်တွေဝင်ပြီး ဒုက္ခပေး လေပြီ။

ဒုက္ခပေးတာမှ ဒုက္ခအကြီးကြီး။

တိမ်နွယ်ငြိမ်းတို့အုပ်စုက ပေါ့သွမ်းလော်လီသူတွေမို့ ဥဩလေးရဲ့ဘဝ စင်ကြယ်နိုင်ပါဦးမည်လား။ ဝံပုလွေတွေလက် ထဲရောက်သွားသည့် သမင်မလေးလို ဖြစ်တော့မှာလား။

နယ်မြေရဲအရာရှိ ဦးဇော်ဝင်းက သူ့ကိုအားပေးဖြောင့်ဖြ ပါသည်။

“ဆရာ ဒီလောက်မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အခု တိမ် နွယ်ငြိမ်းကို အရင်ဆုံး တပ်ဖြန့်ရှာနေတယ်။ နောက် ဆရာပြော တဲ့ ဒေါ်စိန်မမနဲ့ ဦးခန့်ဇော်၊ ဦးလွင်ချိုတို့နောက်လည်း ရှိဦးလိုက် နေပါတယ်။ မကြာခင် အကြောင်းထူးမှာပါ”

“သူတို့ကိုရော စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီလား ဆရာ”

“စစ်ပြီးပါပြီ ဒါပေမဲ့ အမှန်တွေမထွက်ကြဘူးလေ။ အား လုံးညှိပြီး ဘူးကွယ်နေကြတယ်။ ရိုက်စစ်ဖို့ကျတော့လည်း အား လုံးက ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေလေ။ စိတ်မပူပါနဲ့ ဆရာရယ်။ မကြာခင် ပြန်တွေ့မှာပါ”

“ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော့်ညီမအတွက် စိတ်တွေပူ လှပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ရှာမယ်ဗျာ”

“ဒါတော့ ဆရာသဘောပါ။ သိပ်တော့ အတင့်မရဲနဲ့ ပေါ့ဆရာ”

ရဲများကလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် လိုက်သလို၊ နွဲ့ဦး ကိုကိုကလည်း ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် စုံစမ်းသည်။ သည်လို မှ မစုံစမ်း မလှုပ်ရှားရလျှင် သူ့ဘယ်လိုမှအနေဖြောင့်မည်မဟုတ် ပေ။

ပထမဆုံး တိမ်နွယ်ငြိမ်း၏လူ ခန့်ဇော်၏နောက်သို့ သူ လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ခန့်ဇော်၏အိမ်သို့ သူအရင်ဝင်ကြည့် မည်။ သူနှင့်အတူ သူ့မိတ်ဆွေသူရလည်း ပါသည်။ အောင်ကြီး ကတော့ သူ့မိန်းမ နေမကောင်းသဖြင့် မလိုက်နိုင်တော့။

သူရမှာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ရုပ်က လူ ကြမ်းရုပ်၊ ဥပဓိရုပ်နှင့်ပင် လူရှိန်၏။

“နွဲ့ဦး ညတုန်းကလို အကြမ်းဖက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး နော်။ အလိမ္မာသုံးပါ။ အကြမ်းဖက်ရင် ကိုယ့်ဘက်က ဆုံးရှုံး နစ်နာမယ်”

“အေးပါဗျာ၊ ညတုန်းက ကျွန်တော်အရင်စိတ်တွေပူ ပြီး ဒေါသကလည်း ထွက်နေလို့ ပေါက်ကွဲမိတာပါ။ အခုတော့ အနည်းသုံးပါ့မယ်”

နွဲ့ဦးကိုကိုနှင့်သူရတို့ ခန့်ဇော်၏အိမ်ထဲသို့ ကားနှင့်ဝင် သွားကြသည်။ သူ့ပိုင်နက်ထဲတော့ ရောက်ပေပြီ။

ခန့်ဇော်မှာလည်း နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက ဟီးနေပြီး ကား
တွေကလည်း နှစ်စီးသုံးစီး။ တပည့်လက်သားတွေအစုံအလင်နှင့်
တကယ့်ဆရာကြီးပင်။

နွေဦးကိုကိုတို့ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် သူ့ဆီသို့
သတင်းက ရောက်ပြီးသား။ သူ့တပည့်တစ်ယောက်က သူတို့
ကို အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

“လာ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာစောင့်နေတယ်”-
ခမ်းနားလှပသည့်အခန်းထဲမှာ ခန့်ဇော်က ဆိုဖာတစ်
လုံးတွင် ထိုင်နေသည်။

“ကြွပါ ကိုနွေဦး၊ ကျွန်တော့်ဆီ မလာစဖူး”

“ဟုတ်တယ်၊ တိမ်နွယ်ငြိမ်းကလည်း ပြေးပြီ၊ ဥဩကို
ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာဖမ်းထားကြသလဲ”

ခန့်ဇော်အသွင်က စတိုင်ကျကျနှင့်။

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်မလာပါဘူး
ဆို။ ခင်ဗျားအိမ်မှာ သေသေချာချာမကြည့်ဘူးလား”

“အိုတွေ့မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ဥဩကို တိမ်နွယ်ငြိမ်း ခေါ်သွား
တာ ကျုပ်လူတွေ မြင်လိုက်ရပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုငြင်း
မလဲ”

“ဒါဆိုလည်း တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို လိုက်ရှာလေဗျာ။ သူ့
ကိစ္စ သူပဲသိမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘာမှမသိပါဘူး”

ခန့်ဇော် ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်နေလျှင် နွေဦးကိုကို
ဒေါသတွေ တထောင်းထောင်းထွက်လာပြီး ခန့်ဇော်ကို လက်သီး
နှင့်ထိုးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။

အနားမှ သူရ လက်ဆွဲထားလို့သာ။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ပြန်ပါဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

သူရ နှုတ်ဆက်ပြီးသည်နှင့် နွေဦးကိုကို ဒေါသတကြီး
ထွက်လာခဲ့သည်။ သူရက သူ့ကို... .

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ သူ့ဇယ်ချင်းရယ်၊ ရဲတွေလည်း ရှာ
နေတာပဲ။ ပြဿနာမဖြစ်စေနဲ့”

“ငါဘာကိုမှကုန်ရမစိုက်ဘူးကွာ။ ဥဩကို ဒုက္ခပေးတဲ့လူ
အားလုံးကို ထောင်ထဲထည့်ပစ်ချင်တယ်”

“တိမ်နွယ်က ရှေ့ဆုံးကနော်”

“သူမကောင်းတဲ့ဒဏ် သူခံပေါ့၊ တောက်!... . ဥဩကို
ရောင်းများစားလိုက်ကြပြီလား မသိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သူတို့က ဥဩကို ငွေလိုချင်လို့ ဖမ်း
ထားတာမှမဟုတ်ဘဲ”

နေ့ဦးကိုကိုမှာ ဥဩ၏သတင်းကို ဘယ်လိုမှစုံစမ်းလို့ မရသဖြင့် ပူလောင်စပ်ရှားနှင့် ရင်ထဲ မီးလိုပူလောင်နေရသမျှ။

ဝါဆိုမှာ လုပ်နေကျအလုပ်များကို လုပ်နေရပေမယ့်၊ ဥဩကိုစိတ်မချ။ မိုးကြီးက စိတ်ချရပါ့မလား။ တကယ့် ဘုရားကြီး စား။ သူ ဦးခန့်ဇော်ကို ဆက်သွယ်လိုက်သည်။ ကားမောင်းနေ ရင်းမှ...

“သူဌေး၊ မိုးကြီးကို ပြောထားပါဦး။ ကောင်မလေးကို ဆွဲစားမယ်တက်ကဲနဲ့”

“ရတယ်လေ၊ ပြဿနာမရှိပါဘူး။”

“ဗျာ!”

သူဌေးသဘောက ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ဝါဆိုစိတ်ထဲ ဒေါသ တွေ ထောင်းခနဲထွက်သွား၏။ ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းထားတာ လဲ။

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး... အဲဒီကောင်မလေးကို သူဌေး ဘာအတွက် ဖမ်းထားတာလဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖမ်း

ထားတာလဲ”

“တိမ်နွယ်က သူ့ယောက်ျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီကောင် မလေးကို အရမ်းမုန်းနေတယ်လေ။ ဒီကောင်မလေးကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်ရင် သူ့ယောက်ျား ဆတ်ဆတ်ခါအောင် အထိနာသွား မယ်။ ကိုယ်နဲ့သူ အပေးအယူလုပ်ထားတဲ့အတွက် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဒီကောင်မလေးကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်”

“ခင်... ခင်ဗျား မိုးကြီးကို ဒီလိုပြောလိုက်ပြီလား”

“ပြောလိုက်ပြီ၊ ဝါဆို၊ မင်းလည်း ဝါသနာပါရင် ဝင် နဲ့လို့ရတယ်နော်”

“တောက်!”

သူ ဖုန်းကိုအရင်ပိတ်ပြီးမှ တောက်ခေါက်လိုက်မိလေ သလား။ တစ်ပြိုက်နက်လားတောင် မသိ။ သူသိတာ သူ့ချောက် နေသည့်ဆိုက်ထဲမှ အင်းစိန်တိုက်ခန်းတွဲဆီသို့ ကားအပြန်ဆုံး ပြန်လှည့်မောင်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဥဩရယ်၊ တကယ့်လူယုတ်မာတွေနဲ့မှ လာတွေ့နေရ တယ်”

ကားကိုအပြန်ဆုံးနှင့် သူမောင်းနေတဲ့ ဥဩမှာလည်း မိုးကြီးနှင့်ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။

အချိန်က ညနေစောင်းပေပြီ။ နည်းနည်းမူးနေသည့် မိုးကြီးသည် ဥဩ၏အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လာခဲ့ပေပြီ။ သူမ၏ အဖြစ်က လုံခြုံမှုမရှိသည့်ဘဝ။ အတွင်းမှပိတ်လို့မရဘဲ အပြင် မှသာ တံခါးအဖွင့်အပိတ်လုပ်လို့ရသဖြင့် ဥဩမှာ ရင်တထိတ် ထိတ်နှင့် နေရသည်။

ညနေငါးနာရီလောက်မှာ ချက်ခနဲတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ မိုးကြီး ပြိတိတိရှပ်နှင့် ဝင်လာတော့ သူမ လန့်ခုန်လိုက်သည်။

“ရှင်... ရှင် ဘာလုပ်ရအောင် လာတာလဲ၊ ဝါဆိုရော”

“ဟဲ့ဟဲ့... လုပ်စရာရှိလို့ လာတာပေါ့ကွာ။ မင်းက ဝါဆိုနဲ့တောင် ရင်းနှီးနေပြီလား”

ဝါဆိုနှင့်သူမ ရင်းနှီးတာ ပြောပစ်လိုက်လျှင် အခြေအနေ က ပိုကောင်းမှာလား၊ ပိုဆိုးသွားမှာလား စဉ်းစားမိသဖြင့် ဥဩ ဘာမှထပ်မပြောတော့။

မိုးကြီးကတော့ အဆီပြန်သည့်မျက်နှာကြီးနှင့် ဥဩ၏ အနားသို့ ကပ်လာခဲ့သည်။

“ရှင် အနားမကပ်နဲ့နော်။ ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းထားကြတာလဲ”

“ဟဲ့ဟဲ့... မင်းလေးကလည်း အမေးအမြန်းထူလိုက်

တာ။ ကဲ၊ မင်းကို အရှင်လတ်လတ် နတ်ပြည်ပို့ပေးမယ်၊ လာ”

ဗလကောင်းကောင်း အသားမည်းမည်းနှင့် မိုးကြီးရှပ် က ယမမင်းနယ်။ ဥဩ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာနှင့် အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ပြေးနေတော့ သူက တဟဲ့ဟဲ့နှင့်။

ကြွက်ကို ကြောင် ကစားနေသည့်အသွင်။

“မင်းက အသာတကြည် လက်မခံချင်ဘူးပေါ့။ မောမ ကြည်ဖြူမှာလား။ ဒါဆိုလည်း မင်းမောသွားအောင် ငါကစားပေး ရမှာပေါ့”

ကလေးတွေ စိမ်ပြေးတမ်းကစားသလို အခန်းကျယ်ထဲ မှာ ဥဩခမြာ ပြေးလွှားနေရသည်။ ပရိဘောဂမရှိသည့်အခန်း ထဲ အလယ်ခေါင်မှာ ဗီရိုကြီးတစ်လုံးတော့ ရှိပါသည်။ ဘာလုပ် ပို့ထားသည်မသိ။

ဥဩ ထိုဗီရိုကို အကာအကွယ်ယူပြီး ပြေးနေရင်း တစ် ခါတော့ မိုးကြီးလက်ထဲ ကွဲခနဲမိသွားရလေပြီ။

“အား... ရှင်မယုတ်မာနဲ့နော်။ ထွတ်ထွတ်...”

“ဟဲ့ဟဲ့... မရုန်းပါနဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ အလကား အင်အားတွေ ကုန်လို့”

“သွား... မွေးကြီး နွားကြီး ဝါဆိုရေ... ဝါဆို... ကယ်

ပါဦး... ငါ့ကိုကယ်ပါဦး"

မိုးကြီး တဟဲဟဲနှင့်ရယ်ရင်း...

"ဝါဆိုနဲ့ငါနဲ့ ငါကတောင် သာပါသေးတယ်။ ဘာမှပို မထူးပါဘူး"

မိုးကြီးလက်ထဲမှာ ဥဩ ရုန်းလို့မရ ကန်လို့မရရှိနေစဉ် မိုးကြီးက တစ်ဆင့်တက်ပြီး ဥဩ၏ဂါဝန်နက်ပြာလေးကို ငြိမနဲ့ ဆွဲဖြဲလိုက်သည်။

"အား..."

ဥဩ၊ မိုးကြီး၏လက်ဖျံကို အတင်းဖက်ကိုက်လျှင် လက်ဖျံမှ သွေးတွေ ထွက်လာသလို မိုးကြီးကလည်း ဥဩ၏မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ထည့်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ဝရုန်းသုန်းကား နှင့် အခြေအနေတွေ အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်နေဆဲ။

"ဝုန်း!"

တံခါးဖွင့်လာသံနှင့်အတူ ဥဩ နာကျင်စွာနှင့် သတိလစ်သွားရပါတော့သည်။

"ခွတ်!"

မိုးကြီး ရှေ့ကိုမဲနေဆဲ နွေဦးကိုကို သူပါလာသည့် မျဉ်းလုံးနှင့် ရိုက်ထည့်လိုက်၏။

"အား..."

လက်အချိန်အဆ ပြင်းသွားသည်ကြောင့်ရော ချက်ကောင်းထိသွားသည်ကြောင့်ပါ မိုးကြီး ရှေ့သို့စိုက်ကျသွား၏။

"ဥဩ"

ဂါဝန်နက်ပြာပါးပါးလေး စုတ်ပြဲနေပြီး ဖရိုဖရဲနှင့် သတိလစ်နေသည့်ဥဩကို နွေဦးကိုကို စိုးရိမ်တကြီး ပြေးပွေ့လိုက်လှ နောက်ဘက်မှရယ်သံကြောင့် အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ခန့်ဇော်"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ကျုပ်၊ ခန့်ဇော်ပါး ခင်ဗျားနဲ့တောက်ထိုး မိုးမျှော်ပြစ်နေတဲ့နုလုံးသားထဲမှာ ကျွမ်းပြန်နေရတဲ့ တိမ်နွယ်ငြိမ်းရဲ့ချစ်သူ ခန့်ဇော်ပါ"

မင်းသားဆိုက်တင်နှင့် ပြောနေသည့် ခန့်ဇော်လက်ထဲမှာ သေနတ်တစ်လက်နှင့် နွေဦးကိုကို နှုတ်သစ်ကို မုန်းတီးစွာ မဲ့ပစ်လိုက်၏။

“ထို့! ချစ်သူလေးဘာလေးနဲ့ လူကြားကောင်းအောင် ပြောမနေပါနဲ့။ ကြာကူလီဟာ ကြာကူလီပါပဲ။ သူများမယားကို ကြာခိုကတည်းက မင်းရဲ့အဆင့်အတန်းကို သိပြီးသားပဲ”

“ထားပါတော့လေ၊ မင်းသာ အတွင်းထဲရဲ့ အပြင်ကား၊ အပြင်ထဲရဲ့ အတွင်းကား။ မယားကိုကျ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ မယား ငယ်ကို နှမလို့ခေါ်သွင်းထားတာ ဘယ်မိန်းမက ခံနိုင်ရည်ရှိမလဲ။ ကဲ... အခု မင်းသိပ်ချစ်တဲ့မိန်းမနဲ့ ကျန်ခဲ့ပေတော့။ ဟေ့ကောင် မိုးကြီး၊ ထ... ထစမ်း”

နွေဦးကိုကို ဥဩကိုသတိရအောင် လှုပ်နှိုးနေရာ အတန် ကြာမှ သူမသတိရလာခဲ့သည်။

“အင့်... အင်... ဟင်!”

အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလာပြီမို့ အနားမှာရှိတာ သူမကို ပွေ့ချီထားတာ မိုးကြီးလို့ပဲမှတ်ထင်ပြီး ဥဩ သူ့ကိုတွန်းကာ စိုးရိမ်တကြီး ရုန်းကန်နေတော့ နွေဦးကိုကို ကြင်နာစွာ အသံပေးလိုက်သည်။

“ဥဩ၊ ဥဩ... ကိုကိုပါ။ မကြောက်နဲ့တော့နော်။ ကိုကိုနဲ့ပြန်ဆုံပြီ”

“ဟင်! ကိုကို”

ဥဩ ကိုယ်ထိတ်လန့်ခဲ့ရသည့်အချိန်များကို ပြန်သတိရပြီး ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ကိုကိုရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ကာ ငိုနေတော့ နွေဦးကိုကို ကြင်နာမဆုံးဖြစ်ရသည်။

သူကလေးဟာ ငိုမိန်းမတိမ်နွယ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတာ။ သူကလေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတာဝန်ယူရမယ်။

လောလောဆယ် ဥဩမှာ အဝတ်အစားမလုံခြုံသဖြင့် မှန်ပြတင်းမှောင်လာသည့်လရောင်ပြပြမှာ ဝင်းမွတ်ဘိစက်နေသဖြင့် နွေဦးကိုကို သူဝတ်ထားသည့်ရှုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရော့... ဒါကိုဝတ်ထား”

“ကိုကိုချမ်းနေမှာပေါ့”

“ရတယ်၊ မချမ်းဘူး။ ကိုကိုမှာ စွပ်ကျယ်ရှိသေးတယ်”

နွေဦးကိုကို ဥဩကိုပွေ့ကာ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေသည်မှာ ဥဩကိုမမေးရက်လို့ပါပဲ။ သူကလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ မနေ့ကညနေမှစပြီး ပျောက်သွားလိုက်တာ ယခုညနေမှပြန်တွေ့သည်ဆိုတော့။

ကြားထဲမှာ ဘာမဆိုဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ပြီး မိုးကြီးနှင့် အတူတွေ့ရတာလည်း မဖွယ်မရာ။ ဘာမှပြောလို့မရာ နောက်ဆုံး နွေဦးကိုကို ဥဩကို စိတ်တင်း အမဲစွန့်ကာ လေးလိုက်ရ၏။

“ဥဩ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော်။ ဘာတွေဖြစ်သေးလဲဟင်”

“ဘာကိုလဲ ကိုကို”

“ဟိုလေ... ဟို ဥဩကို သူတို့ ဘာမှမစော်ကားဘူး မဟုတ်လား”

“အာ...”

“မရက်ပါနဲ့၊ ပြော... အဲဒီကောင်တွေကို ကိုကိုသတ် ပစ်မယ်”

ဥဩမျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး သူ့ရင်ဘတ်မှာ မျက် နားအပ်ထားတော့ နွေဦးကိုကိုရင်ထဲ မီးလိုပူလောင်လာရသည်။ အရှက်တွေနှင့် ဥဩ၊ စကားကိုမနည်းပြောရ၏။

“ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူး ကိုကိုရယ်။ စောစောက လူကြီး ကရော ကိုကိုအချိန်မီရောက်လာတယ်မဟုတ်လား”

“ရောက်တယ်၊ သူ့ဘာမှမကျူးလွန်ရသေးခင် ရောက် လာတယ်”

“ဒါဆို ဥဩ ဘာမှမဖြစ်သေးပါဘူးရှင်၊ သူတို့အချင်း ချင်းပြောနေကြတာတော့ ဥဩကိုရောင်းစားမှာလိုလို ဖျက်ဆီး ကြမှာလိုလို။ ဥဩကြောက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ မမတိမ်နွယ် ရောဟင်၊ ဥဩ ကိုကိုအိမ်ကိုပြန်မလိုက်ရဲတော့ဘူး။ ဥဩ သိပ်

ကြောက်သွားပါပြီရှင်။ ဥဩ ဖုတ်ကုပ် ပြန်တော့မယ်”

“နေဦး၊ ဥဩ၊ ကိုကိုပြောတာလည်း နားထောင်ဦး။ အခု ဥဩပျောက်သွားတဲ့အတွက် ကိုကိုဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရ တယ်မှတ်သလဲ။ ဥဩကို ကိုကိုဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရပါပြီကွယ်။ ဥဩ ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှမခွဲမသွားပါနဲ့တော့”

‘ကိုကိုမှာ ဇနီးမယားနဲ့ပါရှင်၊ ဥဩကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့ နော်။ ဥဩ ပြန်ပါရစေတော့’

နွေဦးကိုကို ဥဩ၏ကိုယ်လုံးလေးကို ကြင်နာစွာ ထွေး ဖက်ထားရင်း ဆက်လက်အယူခံဝင်နေရ၏။ တိုက်ခန်းက အသစ် ဝို မီးလည်းမဆင်ရသေး၊ စားစရာလည်း ဘာမှမရှိ။ သို့သော် နှစ်ဦးသားရင်ထဲမှာ ပြည့်နှင့်နေကြသည်။

“အခုလေ၊ ဥဩကို ကိုကိုဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆို တော့ ခန့်ဖော်ရဲလှည့်ကွက်ထဲမှာ တမင်အပိမံပြီး လာတွေ့ရတာ သိလား”

“ဘယ်လို ကိုကို၊ သူငါတော့ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ခံရတာ လဲ”

“ဥဩပျောက်နေတော့ ကိုကို အမှတ်တိုင်ဖြစ်နေတယ် လေ။ ရဲလည်း တိုင်ထားတယ်။ ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့လည်း

ရှာတယ်။ သူ့အိမ်သွားရမ်းတော့လည်း မရပါဘူး။ အဲဒါ သူ့အိမ်က အပြန် သူတပည့်တစ်ယောက်က ဥဩရှိတဲ့နေရာကို ပြောပြပြီး တစ်ယောက်တည်း သွားတွေ့ရမယ်လို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်လေ”

“ဪ၊ အဲဒါ ဝါဆိုလား”

“ဘယ်သူ... ဥဩရဲ့သူငယ်ချင်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပုဂံက သူငယ်ချင်းလေ။ ဥဩအားအကိုးရဆုံး သူငယ်ချင်းပေါ့။ သူက ဦးခန့်ဇော်ရဲ့လက်ရုံးကြီးလေ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ ကိုကိုလည်း ဥဩကိုတွေ့ချင်စောနဲ့ သူတို့ဆင်တဲ့ခွင်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်တည်း လိုက်လာခဲ့တာ။ ဒီကျတော့ ခန့်ဇော်က ဆီးဖမ်းထားလိုက်တာပဲ”

“ကိုကို ဒီလိုက်လာတာ ဘယ်သူသိလဲ”

“ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ကိုကို ဘယ်သူမှမပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့လေ၊ ဥဩနဲ့အတူရှိနေရရင် ကိုကိုမကြောက်ပါဘူးကွာ။ ဥဩလည်း မကြောက်နဲ့နော်။ ကိုကို လွတ်အောင်ကြံပါမယ်”

နှစ်ယောက်အတူတူ ကြင်နာစွာပွေ့ဖက်ရင်း အားပေးစကားတွေ ပြောကြားနေရ၏။ အပေါ်ဆုံးထပ်မို လရောင်ရေးရေး

အောက်မှာ အချမ်းတတ်က ပိုက်လာသည်။ ဗိုက်ကလည်း ဆာလာ၏။

“ကိုကို ဖုန်းမပါဘူးလား”

“မပါခဲ့ဘူး။ ဖုန်းပါရင်လည်း အကောင်းသားနော်”

“ပါလည်း သူတို့ယူထားမှာပါ”

“စားစရာလည်း ဘာမှမရှိဘူးနော်”

“ဪ၊ ရှိတယ်၊ နေ့လယ်က ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ထုပ်နဲ့ အစိမ်းကြော်ထုပ် ဥဩမစားရဲလို့။ အဆိပ်တွေဘာတွေ ခပ်ထားမှာစိုးလို့လေ”

“မခပ်လောက်ပါဘူး။ စားကြမယ်ကွာ”

“အင်း... အဆိပ်ခပ်လည်း အတုသေကြမယ်လေ”

“ဒါနဲ့ ကိုကိုကိုမချစ်ဘူးဆို”

နေ့ဦးကိုကို၏မေးခွန်းကို ဥဩအဖြေချာနဲ့နေလျှင် ကိုကိုကပဲ အဖြေပြန်ပေးလေ၏။

“ချစ်တော့ချစ်တယ်၊ ကိုကိုမှာ ခိန်းမနဲ့မို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဥဩ သူ့မှူးသားကို မပစ်မှားချင်ဘူး”

“အမယ်လေး! ဥဩပြောမှ ကိုကိုအခြောက်ကြီးဖြစ်ရပြီ။ ကဲ၊ စားကြမယ်ကွာ၊ ချစ်တာမချစ်တာက နောက်မှ”

နှစ်ယောက်သား ဆာဆာနှင့် ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့်အစိမ်း
ကြော်ကို စားပစ်လိုက်ကြသည်။ နောက် အသင့်တွေ့သည့်ရေ
သန့်ပုလင်းကို သောက်လိုက်ကြ၏။

စားသောက်ပြီးတော့ ညဉ့်နက်လာပြီမို့ အိပ်ရန်နေရာ
ကို ကြည့်ကြသည်။ လွတ်လမ်းကတော့ မမြင်သေး။ တိုက်ခန်း
တွဲက လမ်းနှင့်မနီးသည့်အပြင် ငါးလွှာမှ အောက်သို့ဆင်းဖို့ဆို
တာကလည်း မလွယ်။ ဥပဒေရှိသည်မို့ သူတို့ကိုသတ်ပစ်မှာတော့
မဟုတ်။

“ကဲ၊ မိုးလင်းမှ လွတ်ဖို့ကြစည်မယ်ကွာ။ ခုတော့ အိပ်
ကြရအောင်”

“ခေါင်းအုံးတွေ စောင်တွေလည်း မရှိဘူး။ ဖျာလည်း
မရှိဘူး။ ဘယ်လိုအိပ်ပါ့မလဲကိုကိုရယ်”

“ရှာကြည့်ရအောင်... မှန်း”

အခန်းအလယ်မှာရှိသည့်ဗီစိုထဲမှာ သူတို့ဖွင့်ရှားကြည့်
တော့ ကန့်လန့်ကာကြီးတစ်ထည်ပဲ တွေ့ရသည်။ ကန့်လန့်ကာ
က နွေးပုံရလေသည်။

“ဒါကြီးပဲ ခြုံရအောင်”

“တစ်ထည်တည်းရယ်၊ ဘယ်လိုခြုံမလဲ”

“ဥသပဲ ခြုံ၊ ကိုကိုမခြုံပါဘူး”

“ဟာ! တုအားချမ်းတာပဲ”

“ဒါဆိုလည်း အတူတူခြုံကြတာပေါ့”

ဒီလိုပြောတော့လည်း ဥသပုံစံက အင်တင်တင်။

“ကိုကိုပဲ ခြုံပါ၊ ဥသက ရပါတယ်။ စောင်ထဲမဝင်ဘူး။

အပြင်ကပဲ ကပ်အိပ်မယ်”

“ဘာထူးလဲ၊ ခြုံစရာရှိခြုံပေါ့။ ကိုကိုများ သူစိမ်းကျလို့”

“ဒါပေမဲ့”

ဥသအပြောရကျပ်နေရာ နေ့ဦးကိုကို ပြီးခါရပါ၏။ ဟုတ်
တာပေါ့၊ ဥသက မိန်းမပျိုလေးပဲ။ ယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ ဘယ်
အတူအိပ်ချင်ပါ့မလဲ။ အိပ်ရဲပါ့မလဲ။ သိသိနှင့်ပင် သူတလေး
စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိဖို့အတွက် နေ့ဦးကိုကို ထွေးနုတွေနှင့်
နိပ်စက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲကွာ ကိုကိုပဲလေ၊ သူများမှမဟုတ်
တာ”

“မေမေပြောဖူးတယ် ကိုကို”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ကိုယ့်စိတ်မောင်ဘူးကလွဲလို့ ဘယ်သူ့မှမယုံရဘူးတဲ့”

၂၉၄ နို့ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“အင်း... ကိုကိုကိုလည်း မယုံဘူးပေါ့။ ကိုကိုတ မင်း ကိုဘာလုပ်မှာလို့ကလို့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောနော်”

အချိန်က ညဉ့်တော်တော်နက်လာပြီမို့ စိတ်မောလူမော နှင့် အိပ်ချင်နေကြတာလည်းအမှန်။ ဘာမှမရှိသည့်အခန်းထဲမှာ ကန့်လန့်ကာကြီးကို တစ်ဝက်ခင်းပြီး တစ်ဝက်ခြုံမို့ သူတို့စိတ် ကူးရသည်။ ဥဒြလေးကတော့ စောင့်ခြုံထဲ မဝင်ဘဲ ငုတ်တုပ် လေး ပေးနေပြီ။

“ကိုကိုအိပ်ပါ။ ဥဒြ ဒီညမအိပ်တော့ဘူး”

“မဟုတ်တာ၊ လာ၊ အိပ်၊ မင်းကို ကိုကိုမထိဘူး။ ကန့် လန့်ကာက အကြီးကြီးပဲဥစ္စာ။ အကွာကြီးအိပ်ပါမယ်”

နောက်ဆုံး နွေဦးကိုကို အတင်းဆွဲပြီး သူမကို နေရာ ယူစေတော့မှ ဥဒြ ရင်ဖြိုရှက်ရှုံ့စွာနှင့် တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ နေရာ ယူရသည်။

နွေဦးကိုကိုကတော့ တစ်ဖက်ပေါ့။ တိမ်နွယ်ငြိမ်းနှင့်တုန်း က ဘယ်လိုမှမလှုပ်ရှားသည့်ရင်က ယခုကျ ဥဒြလေးနှင့် ကန့် လန့်ကာအတူခြုံလိုက်ရသည်နှင့် ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်းခုန်ချေပြီ။

ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒါ ဘာစိတ်တွေလဲ၊ အချစ်စိတ်ဆိုတာ

နှူးညံ့တယ်ဆို။ သိမ်မွေ့တယ်ဆို။ သူလည်း ဥဒြကိုကျောခိုင်း ပြီး တစ်ဖက်သို့ကပ်ကာ အိပ်လိုက်သည်။

သို့သော် ဘယ်လိုအိပ်လို့ရမှာတဲ့လဲ။ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေ ကို သူကလေးကြားမှာစိုးလို့ နွေဦးကိုကို ထိန်းသိမ်းနေရင်းကြား မှပင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာခဲ့သည်။ ဥဒြမှာလည်း တစ် ဖက်မှာ ကြောင်ကလေးလို ပုလွက်။

နွေဦးကိုကို တုန်ယင်စွာနှင့်ပင် ဥဒြကိုယ်လေးကို သူ့ ဘက်သို့ ဆွဲပွေ့ယူလိုက်လျှင် သူမကိုယ်လေး တုန်သွားလေ၏။ အသနားခံသည့်အသံလေးနှင့်...

“ကိုကို... ကိုကိုမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ပါ။ ဥဒြကို အငယ် အနှောင်းလုပ်ခိုင်းမလို့လား”

“ကိုကိုမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုပေမယ့် သူ့စဉ်ကသူ့အကျင့် နဲ့ သူ့ကိုမကျေနပ်လို့ ကိုကို တစ်ခါမှမပေါင်းခဲ့ပါဘူးကွယ်။ သူ ဟာ ကိုကိုရဲ့ကာမပိုင်မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး။ အမည်ခံမိန်းမပါ”

“အဲဒါတွေ ဥဒြမသိဘူး။ ဥဒြသိတာ ကိုကိုမှာ ဇနီး ရှိတယ်။ လွတ်လပ်သူမဟုတ်တဲ့အတွက် နောက်တစ်ယောက် ချစ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဥဒြ ဒု သ န သော ကြောက်ပါတယ်။ ဥဒြကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုကို မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်၊ အရမ်းသနားတယ်။ ကိုကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူးကွယ်။ ကိုကိုရင်တွေ ပြောင်းဆန်နေပြီ”

“ဟာ... ကိုကို... ကိုကို”

မစွန်းရင်းရှိလို့ ကန်စွန်းခင်း၊ ငြိသွားတာလား။ ကြောင်နှင့်ကြွက်ကို တစ်ခန်းထဲ အတူထားပေးသည့်ခန့်ခွဲကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ ဒါမှမဟုတ် တိမ်နွယ်ငြိမ်းနှင့်တုန်းက ဘယ်လိုမှ မတုန်လှုပ်ဘဲ ဥဩနှင့်ကျမှ အချစ်တွေပေါက်ကွဲပွင့်ထွက်သွားသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ မသိတော့ပေမယ့် အချစ်ရဲ့ချိုမြိန်ယစ်မှုသော ပျားရည်ပင်လယ်၊ ဆားငန်ပင်လယ်မှာ နွေဦးကိုကို ကူးစတ်သောက်သုံးမိပါပြီ။

ဥဩရဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို အစွမ်းအားပေးဖက်ပြီး သူ ဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင် ကြိုးပြတ်သလို တစ်တောလုံး ခြောင်းဆန်အောင် မွေ့နောက်မုန်တိုင်းထန်နေမိစဉ်...

ချစ်ခနဲတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ လှုပ်စစ်တုတ်မီးတစ်ခု လင်းလာပြီး အသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နွေဦးကိုကိုနှင့် ဥဩတို့ လူချင်း ဆတ်ခနဲခွာလိုက်ကြသည်။

ကန့်လန့်ကာကြီးကို လည်ပင်းအထိ ဆွဲဖုံးလိုက်ကြပြီး

ဝင်လာသူများကို နွေဦးကိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခန့်ခွဲနှင့် တိမ်နွယ်ငြိမ်း...

ခန့်ခွဲက မရိုးမခန့်နှင့် လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေပြီး တိမ်နွယ်ငြိမ်းကတော့ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်းရုပ်နှင့်၊ လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်နှင့်။

ခန့်ခွဲက မီးလောင်လေပင့်အသံနှင့်...

“ဘယ့်နယ်လဲ၊ တော်တော်မှအဆင်ပြေရဲ့လား၊ စာရေးဆရာကြီးရဲ့။ ဣန္ဒြေတွေ သိက္ခာတွေ ခဝါချပြီး နွားသိုးကြီးပြတ်နွားငတ်ရေချပါပဲလား။ ဟင်းဟင်းဟင်း...”

“မင်းကပဲ ငါ့ကိုတစ်ပြန်ကြီးပြောနေရသေးလား ခန့်ခွဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ခွေးဇာတ်လမ်းကိုလည်း ငါသိထားပါတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကမ္ဘာကျော်အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေကို ငါကြည့်ပြီးပါပြီ”

“ဟင်! ရှင်... ရှင်”

တိမ်နွယ်ငြိမ်း ခန့်ခွဲကို ဒေါသတကြီးနှင့် လက်ညှိုးထိုးလေလျှင် ခန့်ခွဲက အပြုံးနှင့်လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုအပြစ်မတင်ပါနဲ့ နွယ်ရယ်။ ကိုယ့်တပည့်တော်ယောက် ကိုယ့်ကိုသစ္စာဖောက်ပြီး သူ့ကိုရောင်းစားလိုက်တာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ နွယ်ကိုသစ္စာယူက်တယ်လို့ စွပ်စွဲရအောင် သူ
ရော ဘာထူးသလဲ။ နွယ်မယုံမှာစိုးလို့ ကိုယ် အခု အရှင်လတ်
လတ်ကြီး ခေါ်ပြလိုက်ပြီလေ။ နွယ်အမြင်ပဲ။ ညီမ၊ ညီမနဲ့ အခု
ဘင်္ဂလားညီမနဲ့ ဘင်္ဂလားဇာတ်ခင်းနေတာပေါ့။ ဆင်ကောင်ကြီး
မြင်နေတာတောင် ဆင်ခြေရာခံမနေပါနဲ့တော့ နွယ်ရယ်။ နွယ်
အပေါ် အနှံ့အတာခံတာ ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။”

တိမ်နွယ်ငြိမ်းမှာ နွေဦးကိုနဲ့ဥဩကို ဒေါသတွေ
အရမ်းထွက်နေပေမယ့် ကိုယ့်အကြောင်းလည်း ခိုးထုပ်ခိုးထည်
နှင့်တကွ သူမြင်သွားပြီဆိုတော့ စကားကိုအနိုင်ပိုင်းပြီး လျှမ်း
လျှမ်းတောက် မပြောနိုင်တော့ချေ။

သို့ပေမယ့် ဒေါသတွေကတော့ လူကို ဆတ်ဆတ်တုန်
နေဆဲ။

“ဟင်! နွေဦးကိုကိုရဲ့ ရှင်ရော ဘာထူးသလဲ။ ရှင်လည်း
သစ္စာဖောက်ပဲ။ ကျွန်မဘဝကို ခုလို ပရမ်းပတာ အခြေဆိုးအနေ
ဆိုးဖြစ်အောင် ရှင်လုပ်တာ။ ရှင်ကို ကျွန်မတစ်သက်မကျေဘူး။”

“ငပြူးကပဲ ပြနေရသေးသလား မတိမ်နွယ်။ မင်းနဲ့ငါ
ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသက်တမ်းတစ်လျှောက် မင်းနေချင်သလိုနေ
ဖောက်ချင်သလိုဖောက်နေခဲ့ပြီးပါပြီ။ ငါနဲ့ဥဩက ဖြူဖြူစင်စင်”

နေခဲ့ကြတာပါ။”

“ဩ... ဖြူစင်လို့ပဲ။ ပြောလိုက်ရရင် မကောင်းရှိရော
မယ်”

“ဒါကတော့ မင်းကောင် တမင်သက်သက်ညစ်ပြီး ငါ
နဲ့ဥဩကို တစ်ခန်းထဲ အတူထား။ အခြေအနေမပေး၊ ပေးအောင်
အကွက်ဆင်ထားပြီး... လက်စသတ်တော့ မင်းကိုခေါ်လာပြန်
အတွက် သူက ဒါရိုက်တာကြီးလုပ်နေတာကိုး”

ခန့်ဖော်ကတော့ အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့်...

“ကဲ၊ ဒီတော့ နှစ်ယောက်လုံး အတူတူနဲ့အနုနုဖြစ်သွား
ပြီနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းကြပြီး ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့သူ ကိုယ်
ယူကြရုံပေါ့”

“ဘယ်ရမလဲ ခန့်ဖော်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်က ငါတို့နှစ်
ယောက်ကို အမျိုးမျိုးဒုက္ခပေးခဲ့တယ်။ ဥဩမှာ ကံကောင်းလို့
ဘဝမပျက်ရတယ်။ ဥဩပျောက်ဆုံးနေမှုအတွက် ငါ ရဲကိုတိုင်
ပြီးပြီ။ အဲဒီဖြစ်ရပ်အတွက် ခံကြပေးဦးပေါ့ကွာ”

“ဩ... ရှင်က ဒီအထိ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲနေတုန်း
ပဲကိုး။ ကဲ၊ ကိုဖော်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နေရာရွှေ့ပြီး ဆက်
ဖမ်းထားလိုက်။ အမှုအတွက် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း ကျေအေးပေး

မယ်ဆိုမှ သူတို့ကိုလွှတ်ပေးမယ်”

“ဖြစ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ကတော့ တိမ်နွယ်အတွက်ဆို အရာအားလုံးကို ဖန်ဆင်းပေးမယ်လို့ပါ။ သူတို့ကိုစိတ်ချရအောင် ထောက်ကြံ့ကခြံဆီ နေရာရွှေ့လိုက်မယ်”

“ဝါဆိုရော ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ကိုဇော်”

“ဝါဆိုက ဒီကောင်မလေးနဲ့ငယ်ချစ်တွေလေ။ မိုးကြိုး ပြောပြလို့ အချိန်မီ အခါမီ သိလိုက်ရလို့ တော်သေးတာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ဝါဆို ဝင်ရှုပ်မှာသေချာတယ်။ သူ့ကို တစ်နေရာမှာ ထိန်းထားရတယ်”

သည်တော့မှ ဥဩ၊ ဝါဆို ဘာကြောင့်လာမကယ်နိုင် သည်ကို သိလိုက်ရပြီ။ ဝါဆိုအတွက် စိတ်ပူရပြန်သည်။ ဝါဆို ရေ... နင့်ကို ငါ့စိတ်ထဲမှာ မကောင်းထင်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ငါက နင့်ကို သူငယ်ချင်းစိတ်မရှိဘူး၊ ကိုယ်ချမ်းသာကြီးပွားရေး အတွက်ပဲ ကြည့်တယ်လို့ ထင်မိတာ။

“ကဲ... ထ၊ မင်းသားနဲ့မင်းသမီး။ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ကျွန် ကိုကျေးဇူးတင်ရမှာနော်။ မြို့နေတဲ့အချစ်တွေ ပေါက်ကွဲဖွင့်ထုတ် ခွင့်ရလို့လေ။ ဟဲဟဲ... ဟဲ... စာရေးဆရာကြီးကလည်း တိမ် နွယ်လို အချောအလှပကေးကျ ရှောင်နေပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့တော

သူမကျမှ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ရတယ်လို့။ ဒါပေါ့လေ၊ လူဆိုတာ နတ်သူဒွါဘယ်စားတတ်မလဲ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ထ... ဥဩ၊ သူတို့အကုသိုလ် သူတို့အကျိုးပေးမှာပဲ”

နွေဦးကိုကို ဥဩကိုကြင်နာစွာ ဆွဲတူတော့ ရှုပ်အင်္ကျီ ဖားဖားလေးနှင့် ဂါဝန်နက်ပြာအစုတ်အပြုံတို့က မသေမသပ်ထွက် ပေါ်လာ၏။ တိမ်နွယ်ငြိမ်း၏ရင်ထဲမှာ ဒေါသနှင့်မရွံ့မိယစိတ်တွေ က တပွားဖွား။ ကိုယ့်ဝင်ပွန်းက ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘဲ သူ့ကိုမှသွား ချစ်နေသကဲ့။

“ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်ဖြစ်နေလိုက်တာ”

နွေဦးကိုကိုကတော့ စွပ်ကျယ်လက်တိုနှင့် ဘောင်းဘီ ရှည်နှင့် သူတို့ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ရသည်မှာ သေနတ်က ခန့်ဇော်လက်ထဲ ရောက်သွားပြီး ချိန်ထားလို့ပါပဲ။

သေနတ်ကိုတော့ အံတုလို့မပြစ်။ မီးစင်ကြည့်ပြီး ကနေ ရဦးမှာပါပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခန့်ဇော်က သူတို့ကားပေါ်သို့တက် စေပြီး သေနတ်ကို တိမ်နွယ်ငြိမ်းသို့ ပေးလိုက်သည်။

“နွယ်၊ ချိန်ထား လှုပ်တာနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်။ မင်းရဲ့

၃၀၂ နွယ်စင်စုရတနာ

ယောက်ျားက မင်းကိုလုံးဝသံယောဇဉ်ရှိတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ညာမနေနဲ့”

“စိတ်ချပါ။ သူ့ကို နွယ်အရမ်းမုန်းသွားပြီ”

“အိုကေ၊ ကိုယ်မောင်းမယ်။ မိုးကြီး ဒီကောင်ကားကို သေသေချာချာဖွက်ထားနော်။ နောက်မှကြည့်ရှင်းမယ်”

ခန့်ဇော်က ကားမောင်းပြီး တိမ်နွယ်က သေနတ်နှင့် နောက်မှချိန်ထားသဖြင့် နွေဦးကိုကို မလှုပ်သေး။ သူတစ်ယောက် တည်းဆို ကိစ္စမရှိ။ ကြားထဲမှ ဥဩကို အထိခိုက်မခံနိုင်။

သူ ရဲကိုအကြောင်းကြားထားတာပဲလေ။ တိမ်နွယ်ငြိမ်းနှင့် ခန့်ဇော်တို့ ထင်တိုင်းကျဲနေတာ မကြာခင် မိသွားမှာပါ။

ဥဩ၏လက်ကလေးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်အားပေးရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ခန့်ဇော်တို့ခေါ်ရာ လိုက်သွားရပြန်လေသည်။

နွယ် စင်စုရတနာ

အခန်း (၂၃)

ထောက်ကြံ့ခြံသို့မရောက်ခင် ကားတစ်စီး သူတို့ကားကို ကျော်ဖြတ်တက်ပြီး ရှေ့တည့်တည့်မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးပင် ဆူညံစွာအော်ဟစ်လိုက်သည့်နည်းတူ ဟန်ချက်တွေလည်း ပျက်သွားကြ၏။

“လာ...လာ ဥဩ”

ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ နွေဦးကိုကို ဥဩလက်ကိုဆွဲကာ ကားထဲမှ လိမ့်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့! မပြေးနဲ့”

တိမ်နွယ်ငြိမ်းလက်ထဲမှသေနတ်ကို ခန့်ဇော် လှမ်းယူပြီး

၃၀၄ နို့ ကြယ်စင်ရှူးဝေ

လှန့်ပစ်လိုက်သလို ရှေ့ကားမှ ဆင်းလာကြသူများမှာလည်း အရပ်
ဝတ်ရဲအရာရှိနှစ်ယောက်နှင့် ဝါဆို။

“ဥဩ... ဝပ်နေ ဝပ်နေ”

ဝါဆိုအသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ခန့်ဇော် ဒေါသတွေ
ထောင်းခနဲထွက်သွား၏။

“သစ္စာဖောက်! ထမင်းကျွေးတဲ့လက်ကိုမှ ပြန်ကိုက်တဲ့
ခွေ။ သူ့ကြောင့် ဒီနေရာကိုသိကြတာ”

ဝါဆိုကို သေနတ်နှင့်ချီနီပြီး ခန့်ဇော် ပစ်ချလိုက်လျှင်
ဥဩ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဝါဆို... ဝါဆို၊ အမယ်လေး... ဝါဆိုသေပါပြီ”

“ဒိုင်း!”

“အား...”

ရဲအရာရှိတွေ မညှာနိုင်တော့ပါ။ သေနတ်တစ်လက်
နှင့် ခုခံပစ်ခတ်နေသည့်ခန့်ဇော်ကို ခြေထောက်ပစ်ချလိုက်ရ၏။

ကားနှစ်စီးနားမှာ လူတွေက ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။ အချိန်
က နံနက်လင်းခါစမို့ အလင်းရောင်က မသဲမကွဲ။ နွေဦးကိုကို
ဥဩကိုဆွဲဖက်ကာ မြေပြင်မှာ ပြားနေအောင် ဝပ်ထားရသည်။

“ဒိုင်း!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အား...”

မည်သူတွေထိပြီး မည်သူတွေ အော်သလဲတော့မသိ။
လန့်ပြီး နွေဦးကိုကို ခေါင်းထောင်ကြည့်တော့ သေနတ်ထိထား
သည့်ကြားမှ ခန့်ဇော် အငြိုးတကြီးနှင့် သူ့ကိုလှမ်းပစ်တာ မြင်
လိုက်ရသည်။

“သွားပြီ”

ခန့်ဇော် မတ်တပ်ရပ်ပြီး သစ်ပင်ကွယ်မှ သူ့ကိုတည့်
တည့်လှမ်းပစ်နေသည်ကြောင့် ဥဩကိုထိမှာစိုးလို့ အကာအကွယ်
ပေးရင်း သူ့မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်စဉ်...

“ဒိုင်း!”

“အား...”

“နွယ်... နွယ်... ကိုယ် နွယ်ကိုပစ်တာမဟုတ်ရပါ
ဘူးကွယ်။ နွယ် ဒီကောင်ကိုလက်စားချေချင်တယ်ဆို။ လက်စား
ချေချင်တယ်ဆို... နွယ်ရယ်”

ခန့်ဇော်၏ရင်ကွပ်ကလက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နွေ
ဦးကိုကို အံ့အားသင့်စွာ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် သွေးတွေနှင့်
လဲနေသည့်တိမ်နွယ်။

ရဲအရာရှိနှစ်ဦးက ခန့်ဇော်အနားသို့ အပြေးရောက်လာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီး သေနတ်ကိုသိမ်းကာ လက်ထိပ်ခတ်ဖို့ပြင်လိုက်ကြရာ...

“နေ...နေကြပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်မပြေးပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေလည်း ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။ တောက်ကံ! နွယ်၊ နွယ်ရယ်၊ ကိုယ့်ကိုရူးအောင် လုပ်သွားတာလားကွာ။ ကိုယ့်လက်နဲ့ နွယ်သေရတာ... နွယ်သေရတာ ကိုယ့်ကြောင့်”

တိမ်နွယ်ငြိမ်းကိုပွေ့ဖက်ပြီး လူကြမ်းလူပွေ့ကြီး မဆိုတင်ကဲ ငိုရှိုက်နေလျှင် ရဲများမှာ အသင့်အနေအထားနှင့် စောင့်နေကြရ၏။

ဥဩကတော့ သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် ရှုံ့မဲ့နေသည့် ဝါဆိုထံ ပြေးလေပြီ။

“ဝါဆို... ဝါဆို၊ ငါ နင့်ကိုအထင်လွဲမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါဒုက္ခရောက်နေတုန်း ငါ့ကိုမကူညီဘဲ ပစ်ပြေးရမလားဆိုပြီး ငါ နင့်ကိုစိတ်နာမိပါတယ်”

“အား... ကျွတ်၊ ကျွတ်၊ ကျွတ်၊ ရပါတယ် ဥဩရယ်။ ငါ နင့်ကိုထိထိရောက်ရောက်မကူညီနိုင်ခဲ့ဘူး။ မိုးကြီးက နင့်နဲ့ငါ စကားပြောတာတွေကို ချောင်းနားထောင်ပြီး သူဌေးဆီ သတင်းပို့ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငါအထိန်းသိမ်းခံနေရတာ။ ခုမှ ငါကြွဖန်ပြီး လွတ်အောင်လုပ်၊ ရဲကိုသတင်းပေး ဆက်သွယ်ပြီး အင်းစိန်

ကိုလိုက်၊ နောက် မတွေ့တော့ ဒီနေရာကိုပဲသွားမှာ ငါသိတယ်လေ”

“နင့်ကိုဘယ်ထိသွားသေးလဲ ဝါဆိုရယ်... ငါတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြပြီနော်။ နင့်ကို ဆေးရုံပို့ပေးမယ်၊ အားတင်းနော်”

“ငါပန်းကိုပဲ ထိတာပါ။ ငါမသေနိုင်ပါဘူး ဥဩရယ်။ ဟိုတုန်းက ငါပြောခဲ့သလို တို့နှစ်ယောက် ပုဂံကိုပြန်ကြမယ်နော်။ ဒီမြို့ကြီးပြကြီးတွေ ပကာသနအသိုင်းအဝိုင်းတွေဟာ ငါတို့အတွက် တံလျှပ်တွေပါဟာ”

ဝါဆိုပန်းမှ သွေးတို့ စိမ့်နေပြီမို့ ဒဏ်ရာရဲ့နာကျင်မှုကြောင့် ဝါဆိုမျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့။ သို့သော် သူစိတ်ချမ်းသာနေပါသည်။ သူ အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့တဲ့ဥဩကို သူပြန်တွေ့ဆုံနေပြီမဟုတ်ပါလား။

ဥဩကတော့ ဝါဆိုဆန္ဒကို မဖြည့်နိုင်တော့ပါ။ နင် တစ်ညပဲ နောက်ကျသွားတယ် ဝါဆိုရယ်။

ကိုကိုကို ငါ့ရင်ထဲက ချစ်မိပေမယ့် သူဟာ မချစ်သင့်တဲ့လူပါ။ အိမ်ထောင်သည်ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ ငါတို့ပြန်မာမိန်းကလေးတွေ ရှောင်ရမယ့် မလွတ်လပ်သူတစ်ယောက်ပါ။

၃၀၈ နွဲ့ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒါပေမဲ့...

သည်စဉ် တစ်ဖက်မှ တိမ်နွယ်ငြိမ်းကို သယ်ယူလာကြသလို ခန့်ဇော်၏ရင်ကွဲပက်လက် ရှိုက်သံတို့ကြောင့် သူတို့အလန့်တကြားကြည့်လိုက်ကြသည်။

နွဲ့ဦးကိုကိုမှာလည်း သူ့အတွက် အသက်ပေးကာကွယ်သွားသည် တိမ်နွယ်ငြိမ်းအတွက် ယူကျုံးမဖြစ်ရသည်။

နှင့် ငါ့ကိုတကယ်ချစ်ခဲ့သလား တိမ်နွယ်ရယ်။ နင့်ရဲ့ ဓနိက နင့်စာရိတ္တတွေကို ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်လို့ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရတဲ့ငါ့ကို တမလွန်က နင်ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်ပါစေ။

ကားနစ်စီးပေါ်မှာ လူနာတွေတင်ပြီး သူတို့ ဆေးရုံသို့ အရင်သွားကြသည်။ ဝါဆိုရော ခန့်ဇော်ပါ လူနာအဖြစ် ထားခဲ့ကြပြီး အမှုအတွက် ထွက်ဆိုချက်တွေပေးကာ ဥဩနှင့် နွဲ့ဦးကိုကိုတို့ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။

အခန်း (၂၄)

တိမ်နွယ်ငြိမ်း၏အသုဘကိစ္စတွေနှင့် ရက်လည်ကိစ္စတွေအပြင် အမှုတွေ ရှုပ်ထွေးလွန်းသောကြောင့် သီတင်းတစ်ပတ်လုံးလုံး နွဲ့ဦးကိုကို မအားမလပ်ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ဥဩကလည်း သူ့ကိုချောင်ပုန်းသလိုဖြစ်နေရာ သူနှင့် ဥဩမတွေ့ကြရတာ တစ်ပတ်တိတ်။

သည်နေ့တော့ တိမ်နွယ်ငြိမ်း၏အသုဘရက်လည်လည်းပြီး အမှုအခင်းကိစ္စတွေလည်း ခွင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် သူ ဥဩကို မျက်နှာချင်းဆိုင်မှီအတွက် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

ညနေငါးနာရီခန့်၌ ဥဩကို မီးဖိုဘက်မှာ တွေ့မလား

၃၁၀ နို့ ကြယ်စင်မျှားစေ

လို့ သူသွားရှာမည်ပြုစဉ် နောက်ဘက်မှခြေသံကြောင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုဂံမှလိုက်လာစဉ်က ချည်ဝတ်စုံလေးနှင့် လွယ်အိတ်ကလေးပိုက်ကာ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာလေးနှင့် ဥဩကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင်! ချာတိတ်၊ ဒါဘယ်ကိုလဲ။ ညနေစောင်းကြီး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ။ ဘယ်လိုပုံစံကြီးလဲ”

သူ အလန့်တကြားမေးလိုက်လျှင် ဥဩ သူ့ရှေ့မှာ ကျုံ့လေးထိုင်ပြီး မျက်ရည်မဲဘောင် အံတင်းပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုရင်း ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

“ဥဩ ပုဂံကိုပြန်တော့မယ်။ ဝါဆိုနဲ့အတူ ဘဝကို ရိုးရိုးလေးပဲ ရင်ဆိုင်ပါတော့မယ် ကိုကို။ ညကားနဲ့ပြန်မှာပါ။ ညခုနစ်နာရီထွက်မယ်။ ဝါဆိုလာခေါ်မယ်”

“ဘယ်လို! ဘယ်လို! ခွေဥဩရဲ့ ငါ့မျက်စိမှား နားကြားမှားသလားလို့။ ပြန်ပြောစမ်းပါဦး”

ဥဩ စိတ်ကိုဘယ်လိုတင်းတင်း၊ ရှိုက်သံလေးနှင့် အသံက ခပ်နင်းနင်း။

“မမနွယ်အတွက်လည်း ဥဩ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ထကယ်တော့ ဥဩဟာ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဗီလိန်မကြီးပါ ကိုကို

ရယ်။ ကိုကိုတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်ပေးချစ်ကြရဲ့နဲ့။ ဥဩရောက်လာခဲ့လို့ မဝေးသင့်ဘဲ ဝေးကွာခဲ့ကြရတယ်။ ဥဩအမှားတွေပါရှင်။ ဥဩ ဆက်မမှားပါရစေနဲ့တော့။ ဥဩ ကိုယ်နဲ့တန်တဲ့ပုဂံကိုပဲ ပြန်ပါတော့မယ်”

နွေဦးကိုကို မျက်ရည်တွေ သုတ်မနိုင်ဖြစ်နေရှာသည့် ကောင်မလေးကို စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် လက်မောင်းမှဆွဲယူကာ ဆိုဟတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူလည်း ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ငါ့ကိုဘယ်လိုသဘောထားပြီးထားခဲ့မှာလဲ။ မင်းနဲ့ငါ အချစ်တွေ ပေါက်ကွဲပြီးကာမှ ဝါဆိုကို နွားမရွံ့ပိတ် လက်ထပ်ဦးမလို့လား။ မင်းကို ငါ အထင်ကြီးမိတာတွေ အလကားပဲ”

သူ ရှုံ့ရှုံ့ချချ ပြောလိုက်တော့ ဥဩ မျက်ရည်တွေ သွင်သွင်စီးကျရပြီ။

“ဥဩ၊ ဝါဆိုကို ပြောပြပြီးသားပါ။ သူ့ခွင့်လွှတ်တယ်တဲ့။ ဥဩ သူ့ကိုမညာပါဘူးရှင်။ နွားမရွံ့ပိတ်လည်း မလုပ်ရပါဘူး”

“ဩ! ဒါဆိုရင် ငါ့ကိုရော ငါ့ကို မင်းဘယ်လိုသဘောထားလိုက်တာလဲ။ ငါ မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ်လေ။ အခု ငါ မုဆိုးမိကြီးဖြစ်သွားပြီလေ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီး ဘာမှ မသက်ဆိုင်တဲ့ငါ့ဆို့ကို လှည်းကျွန်းထမ်းခိုင်းဖို့ စီစဉ်ရတာလဲ မိန်းမလည်မကြီးရဲ့။ ပြောစမ်းပါ... ပြောစမ်းပါ... ငါ့ကိုရှင်းပြစမ်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ရင်ကိုခွဲပြီး အသည်းကိုနင်းချေချင်ရတာလဲ မိန်းမခိုင်းကြီးရဲ့”

ပြောရင်းမှ နွေဦးကိုကို သူ့ရင်ဘတ်သူမိပြီး အသက်မရှူနိုင်တော့သလို တအင်းအင်း ညည်းနေလျှင် ဥဩ ကိုကိုကို အတင်းဖက်ပြီး ဝိုယိုရှင်းပြပါတော့သည်။

“ဥဩထင်တာ... ကိုကို ဥဩကိုမချစ်ဘူးထင်လို့ပါ။ အခြေအနေအရ လွန်ကျူးမီသွားတယ်ထင်လို့ပါ။ ဥဩ မှားပါတယ်ကိုကိုရယ်။ ဥဩ ကိုကိုကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်ရှင်။ မမတိမ်နွယ်လို့ပဲ ဥဩလည်း ကိုကိုအတွက်ဆို အသက်ပေးလိုက်ချင်ပါတယ်”

ဥဩရဲ့ဗလုံးဗထွေးရှိုက်သံနှင့် ဖြေရှင်းချက်လေးက သူ့ရင်ဘတ်ကြီးပေါ်သို့ အိုအေစစ်လို အေးမြစေခဲ့လျှင် နွေဦးကိုကို အသက်ပြန်ရှူနိုင်လာခဲ့သည်။

သူ့ကိုထအားဖက်တွယ်ထားနာည့် ကောင်မလေးကို ပြန်ပြီးမွေ့လိုက်ရင်း...

“ဝါဆိုကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့”

“သူက ဆေးရုံကတောင် မဆင်းသေးဘူး”

“ဒါဖြင့် ဥဩတစ်ယောက်တည်း ယူကိုပြန်မလို့ပါ။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကိုကို ဥဩ ဒုက္ခမပေးချင်တော့လို့ပါ”

“အမယ်လေး ချာတိတ်ရယ်၊ အဲဒါ ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး ကွာ။ သုခ... သုခ... ကဲ၊ လာ... သွားကြမယ်”

“ဟင်! ဘယ်ကိုလဲ ကိုကို”

နွေဦးကိုကို ဘာမှရှင်းချက်မထုတ်ဘဲ ဥဩကို သူ့အခန်းရှိရာအပေါ်ထပ်သို့ ပခုံးလေးဖက်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။

“ကိုကိုဘဝတစ်လျှောက်လုံး အရမ်းမောပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ပါပြီ ကလေးရယ်။ ကိုကိုတို့ အနားယူကြပါစို့နော်”

နွေဦးကိုကို အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းဖို့ပြင်လျှင် ဥဩ၏မျက်နှာလေးမှာ အရှက်ကြောင့် ရဲတွတ်လျက်။

“ဟာ... ကိုကိုကလည်း အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ ပြီး

လက်လည်းမထပ်ရသေးဘဲနဲ့”

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး လက်ထပ်မှာပေါ့ကွ။ ကိုကို

က မိန်းမသေတာ တစ်ပတ်ပဲရှိသေးတော့ လူကြားကောင်းအောင်

နေရဦးမှာမို့ပါ။ တိတ်တိတ်လက်ထပ်ထားပြီး ဧည့်ခံပွဲတော့ တစ်
လနဲ့လကြာမှ လုပ်ပေးပါ့မယ်နော်... နော်”

စာရေးဆရာကြီး လူနာ အမဲခြောက်တောင်းသလို မျက်
နှာငယ်လေးနှင့် ပြောနေတော့ ဥဩလေးမှာလည်း သူ့ရင်ဘတ်
ကြီးထဲ မျက်နှာအပ်ကာ နွေဦး၏အချစ်တေးသံလေးများကို နား
ဆင်ရန် အသင့်။

ကြယ်စင်မျှလေး